LA ÎNCEPUT AU FOST 35 DE FETE.
AU MAI RĂMAS DOAR ŞASE.

CARTEA A DOUA DIN SERIA
ALEGEREA

ELITA

KIERA CASS

LEDA

ELITA

KIERA CASS a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea şi istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în oraşul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocaţie. În prezent locuieşte în Blacksburg, Virginia, împreună cu familia. În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmuleţe pe YouTube şi să mănânce cantităţi uriaşe de prăjituri.

Pentru mai multe informaţii despre autoare şi cărţile ei, puteţi accesa site-ul:

www.kieracass.com

KIERA CASS

ELITA

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA BÂRSAN

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MARIANA BĂDESCU
Tehnoredactare computerizată: SIMONA BĂNICĂ, MIHAELA CIUFU

Kiera Cass
The Elite
Copyright © 2013 by Kiera Cass
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-20-7
Bucureşti, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CASS, KIERA
Elita / Kiera Cass;
trad.: Alexandra Bârsan— Bucureşti: Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-20-7

I. Bârsan, Alexandra (trad.)

821.111(756)-31=135.1

Chemați servitorii! Regina s-a trezit!

CAPITOLUL 1

Noaptea era liniştită în Angeles şi o vreme am rămas nemişcată, ascultând sunetul respiraţiei lui Maxon. Era din ce în ce mai greu să-l prind într-un moment de relaxare şi mă bucuram de fiecare clipă, recunoscătoare că părea să se simtă în largul lui doar atunci când eram singuri.

De când Alegerea fusese restrânsă la şase fete, devenise mai neliniştit. Îşi imaginase, bănuiam eu, că va avea mai mult timp la dispoziţie ca să aleagă. Şi cu toate că mă simţeam vinovată să o recunosc, ştiam că eu eram motivul pentru care îşi dorea asta.

Prinţul Maxon, moştenitorul tronului Illéei, mă plăcea. Îmi spusese cu o săptămână în urmă că, dacă aş fi putut pur şi simplu să ţin la el, la fel cum ţinea el la mine, fără nicio reţinere, întreaga competiţie ar fi încheiată. Câteodată cochetam cu ideea asta, întrebându-mă cum ar fi fost să formăm un cuplu.

Dar problema era că, din start, Maxon nu era al meu. Existau alte cinci fete — pe care le scotea la întâlniri şi cărora le şoptea tot felul de lucruri —, iar eu nu ştiam ce să mai cred. În plus, odată cu Maxon acceptam şi o coroană, gând pe care aveam tendinţa să-l ignor, fie şi doar pentru că nu eram sigură ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Şi desigur, mai era şi Aspen.

Totul se terminase între noi — ne despărţiserăm înainte ca numele meu să fie extras pentru Alegere —, dar când apăruse la palat în uniformă de soldat, toate sentimentele de care încercasem să scap până atunci mă copleşiseră. Aspen era prima mea dragoste; când îl priveam... eram toată a lui.

Maxon nu ştia că Aspen era în palat, dar era conştient că exista cineva acasă pe care încercam să-l uit, şi îmi dădea, cu bunăvoinţă, răgaz să îmi revin, încercând între timp să găsească pe altcineva alături de care ar fi putut fi fericit, în eventualitatea în care eu nu reuşeam, până la urmă, să-l iubesc.

Şi-a mişcat capul, inspirând chiar deasupra creştetului meu, iar eu m-am gândit: „Cum ar fi, pur şi simplu, să-l iubesc pe Maxon?"

— Ştii când am privit ultima oară cu adevărat stelele? m-a întrebat el.

M-am apropiat de el pe pătura pe care stăteam, încercând să mă încălzesc în răcoarea nopţii din Angeles.

— Habar n-am.

— Un profesor m-a pus să învăț astronomie acum câțiva ani. Dacă te uiți cu atenție, poți vedea că stelele sunt de fapt de culori diferite.

— Stai așa, ultima oară când te-ai uitat la stele a fost ca să le *studiezi*? Nu să te distrezi?

Maxon a râs înăbușit.

— Distracție. Va trebui să o înghesui undeva între discuțiile despre buget și întâlnirile comitetului care se ocupă de infrastructură. Ah, și stabilirea strategiilor de război, la care, apropo, nu mă pricep deloc.

— La ce altceva nu te pricepi? am întrebat, trecându-mi mâna peste cămașa lui apretată.

Încurajat de această atingere, Maxon a început să deseneze cercuri pe umărul meu, cu mâna cu care-mi cuprinsese spatele.

— De ce ai vrea să știi asta? a întrebat, prefăcându-se iritat.

— Pentru că în continuare știu atât de puține despre tine. Și pari perfect. E plăcut să am dovada că nu-i așa.

El s-a sprijinit într-un cot, privindu-mă cu atenție.

— Tu *știi* că nu e așa.

— Ești pe-aproape, am replicat.

Atingeri timide au pâlpâit între noi. Genunchi, brațe, degete.

A clătinat din cap, surâzând.

— Bine, atunci. Nu știu să organizez războaie. La asta sunt un antitalent. Și presupun că aș fi un bucătar îngrozitor. Nu am încercat niciodată, așa că...

— Niciodată?

— Poate că ai observat echipele de servitori care te servesc cu produse de patiserie? Tot ei mă hrănesc şi pe mine.

Am chicotit. Acasă ajutam la pregătirea fiecărei mese.

— Mai zi-mi, i-am cerut. La ce altceva nu te pricepi?

M-a tras mai aproape de el, în ochii săi căprui scânteind un secret.

— Ar fi o chestie, pe care am descoperit-o recent...

— Spune.

— Se pare că nu sunt deloc în stare să stau departe de tine. E o problemă foarte serioasă.

Am zâmbit.

— Te-ai străduit?

S-a prefăcut că se gândeşte.

— Ei bine, nu. Şi nu te aştepta să încep să o fac.

Am râs amândoi pe înfundate, ţinându-ne unul de altul. În asemenea momente era atât de uşor să-mi imaginez că aşa putea arăta şi restul vieţii mele.

Foşnetul frunzelor era un semn că venea cineva. Deşi întâlnirea noastră era perfect onorabilă, m-am simţit un pic stânjenită şi m-am ridicat repede. Maxon mi-a urmat exemplul, în timp ce un soldat îşi croia drum către noi printre tufişuri.

— Alteţa Voastră, a spus el, făcând o plecăciune. Îmi cer scuze că vă deranjez, însă nu e deloc înţelept să staţi afară atât de mult, când e aşa de târziu. Rebelii ar putea...

— Am înţeles, a zis Maxon oftând. Vom intra imediat.

Soldatul ne-a lăsat singuri, iar Maxon s-a întors din nou către mine.

— Un alt defect de-al meu: îmi pierd răbdarea cu rebelii ăştia. M-am săturat să am de-a face cu ei.

S-a ridicat şi mi-a oferit mâna. I-am luat-o, remarcând frustrarea posomorâtă din ochii lui. Fuseserăm atacaţi de rebeli de două ori de când începuse Alegerea — o dată de Nordici, simpli perturbatori, şi o dată de Sudici, adevăraţii distrugători — şi chiar şi din scurta mea experienţă, îi puteam înţelege epuizarea.

Maxon strângea pătura şi o scutura, vădit nemulţumit că întâlnirea noastră fusese întreruptă.

— Hei, am zis, determinându-l să mă privească. M-am distrat.

A clătinat din cap.

— Nu, serios, am continuat, ducându-mă lângă el.

A luat pătura într-o mână ca să mă poată cuprinde cu cealaltă.

— Ar trebui să mai facem asta cândva. Îmi poţi spune ce culoare are fiecare stea, pentru că eu nu-mi dau seama.

Maxon mi-a oferit un zâmbet trist.

— Câteodată îmi doresc ca lucrurile să fi fost mai simple, mai normale.

Mi-am schimbat poziţia ca să-l pot îmbrăţişa şi, în timp ce făceam asta, Maxon a dat drumul păturii ca să poată răspunde gestului meu.

— Regret să vă informez, Alteţa Voastră, dar chiar şi fără soldaţi, sunteţi departe de a fi normal.

S-a destins puţin, dar încă era serios.

— M-ai fi plăcut mai mult dacă eram normal.

— Ştiu că îţi vine greu să crezi, dar te plac aşa cum eşti. Am doar nevoie de mai mult...

— Timp. Ştiu. Şi sunt pregătit să ţi-l ofer. Mi-aş dori doar să ştiu că după aceea o să vrei într-adevăr să fii cu mine.

Am privit în altă parte. Asta era ceva ce nu puteam să-i promit. Îi puneam în balanţă pe Maxon şi Aspen, în inima mea, iar şi iar, însă niciunul nu ieşea vreodată, cu adevărat, în avantaj. Exceptând, poate, momentele când eram singură cu unul dintre ei. Fiindcă, atunci, eram tentată să-i promit lui Maxon că îi voi fi alături în cele din urmă.

Dar nu am putut.

— Maxon, i-am şoptit, văzând cât de descurajat părea de lipsa unui răspuns din partea mea. Nu-ţi pot promite asta. Dar ce pot să-ţi spun este că *vreau* să fiu aici. *Vreau* să aflu dacă există o posibilitate pentru... pentru... , m-am bâlbâit, neştiind cum să formulez mai bine ceea ce voiam să spun.

— Pentru noi? a ghicit Maxon.

Am zâmbit, fericită că mă înţelege cu atâta uşurinţă.

— Da. Vreau să ştiu dacă există posibilitatea să devenim *noi*.

Mi-a dat o şuviţă de păr pe spate.

— Cred că sunt şanse foarte mari, a spus el cu convingere.

— Şi eu cred la fel. Doar... timp, bine?

A încuviinţat, părând ceva mai fericit. Aşa am vrut să încheiem seara, cu speranţă. Ei, şi poate cu ceva în plus. Mi-am muşcat buza şi m-am apropiat de Maxon, cu ochi rugători.

Fără să ezite o secundă, s-a aplecat să mă sărute. A fost cald şi delicat, făcându-mă să mă simt adorată şi cumva

dorind mai mult. Aş fi putut rămâne acolo ore întregi, doar ca să văd dacă m-aş putea sătura de acea senzaţie, însă, mult prea curând, Maxon s-a retras.

— Hai să mergem, a zis el, pe un ton jucăuş, trăgându-mă în direcţia palatului. Mai bine intrăm înăuntru, înainte să vină soldaţii călare după noi, cu sulițele scoase.

Când Maxon m-a lăsat lângă trepte, oboseala m-a lovit ca un pietroi. M-am târât, practic, până la etajul al doilea şi apoi după colţ, spre camera mea, când, brusc, am devenit din nou energică.

— Oh, a spus Aspen, şi el surprins să mă vadă. Faptul că am presupus tot timpul ăsta că erai în camera ta mă face cel mai prost soldat din lume.

Am chicotit. Se presupunea că Elita trebuia să doarmă cu cel puţin una dintre slujnicele lor pe timpul nopţii. Mie chiar nu-mi plăcea asta, aşa că Maxon insistase să posteze un soldat la uşa mea, în caz de urgenţă. Iar în cea mai mare parte a timpului, acel soldat era Aspen. Era o combinaţie ciudată de euforie şi groază să-l ştiu, aproape în fiecare seară, chiar lângă uşă.

Voioşia momentului a dispărut rapid, pe măsură ce Aspen îşi dădea seama ce însemna faptul că nu fusesem în siguranţă, cuibărită în patul meu. Şi-a dres stânjenit vocea.

— Te-ai simţit bine?

— Aspen, am şoptit, asigurându-mă că nu era nimeni prin preajmă. Nu te necăji. Fac parte din Alegere şi pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Cum aş putea să am vreo şansă, Mer? Cum pot să câştig dacă tu vorbeşti doar cu unul dintre noi?

Îi înțelegeam punctul de vedere, dar ce puteam să fac?

— Te rog, Aspen, nu fi supărat pe mine. Încerc să-i dau de capăt.

— Nu, Mer, a zis el, cu glasul înmuiat din nou de blândețe. Nu sunt supărat pe tine. Mi-e *dor* de tine.

Nu a îndrăznit să spună cuvintele cu voce tare, dar i le-am citit pe buze. *Te iubesc.*

M-am topit.

— Știu, am răspuns, punându-mi mâna pe pieptul lui, permițându-mi să uit pentru o clipă tot ceea ce riscam. Dar asta nu schimbă faptul că acum fac parte din Elită. Am nevoie de timp, Aspen.

A întins mâna după a mea și a încuviințat.

— Îți pot da asta. Doar că... încearcă să-ți găsești timp și pentru mine.

Nu voiam să aduc în discuție cât de complicat era să fac asta, așa că am schițat un zâmbet înainte să-mi retrag ușor mâna.

— Trebuie să plec.

M-a urmărit cu privirea până am intrat în cameră și am închis ușa în urma mea.

Timp. Îl ceream din plin în ultima vreme. Speram că toate aveau să se așeze cumva de la sine, dacă dispuneam de suficient timp.

CAPITOLUL 2

— Nu, nu, a răspuns regina Amberly râzând. Am avut numai trei domnişoare de onoare, cu toate că mama lui Clarkson mi-a sugerat să îmi iau mai multe. Le-am vrut lângă mine doar pe surorile şi pe prietena mea cea mai bună, pe care s-a întâmplat să o cunosc în timpul Alegerii.

I-am aruncat o privire lui Marlee şi m-am bucurat să văd că şi ea se uita la mine. Înainte să ajung la palat, presupusesem, că fiind vorba de o competiţie cu mize atât de mari, nici vorbă ca vreuna dintre fete să fie prietenoasă. Marlee mă primise cu braţele deschise de când ne cunoscuserăm şi de atunci ne susţinuserăm reciproc. Cu o singură semiexcepţie, nu ne certaserăm niciodată.

Cu câteva săptămâni în urmă, Marlee menţionase că nu vrea să fie cu Maxon. Când o presasem să-mi dea detalii, nu suflase o vorbă. Nu era supărată pe mine, ştiam asta,

dar în acele zile de tăcere, înainte să depăşim momentul, mă simţisem singură.

— Eu vreau şapte domnişoare de onoare, a zis Kriss. Vreau să spun, dacă Maxon mă va alege pe mine şi voi avea o nuntă mare.

— Ei bine, eu nu o să am domnişoare de onoare, s-a opus Celeste. N-ar face decât să distragă atenţia. Şi din moment ce nunta va fi televizată, vreau toate privirile asupra mea.

Fierbeam. Rar apucam să stăm de vorbă cu regina Amberly, iar Celeste acum îşi găsise să facă pe răsfăţata şi să strice totul.

— Eu mi-aş dori să includ o parte din tradiţiile culturii mele în nuntă, a adăugat discret Elise. Fetele din Noua Asie folosesc mult roşu în ceremoniile lor, iar mirele trebuie să le ofere cadouri prietenilor miresei, ca să-i recompenseze pentru că îi dau voie acesteia să se mărite cu el.

Kriss a răspuns cu o voce piţigăiată.

— Aminteşte-mi să vin la nunta ta. Ador cadourile!

— Şi eu! a exclamat Marlee.

— Lady America, eşti extrem de tăcută, mi s-a adresat regina Amberly. Tu ce îţi doreşti să ai la nunta ta?

Am roşit pentru că eram complet nepregătită să dau un răspuns.

Îmi imaginasem o singură nuntă, care urma să aibă loc la Biroul de Servicii al provinciei Carolina, după ce aveam să completez munţi de acte.

— Păi, singura mea dorință e ca tata să mă încredințeze viitorului soț. Știți, momentul acela când îți ia mâna și o pune în mâna celui cu care te căsătorești? Ăsta e singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Era cam jenant, dar adevărat.

— Dar toată lumea face asta, s-a plâns Celeste. Nici măcar nu e ceva original.

Ar fi trebuit să fiu furioasă că încerca să mă saboteze, însă m-am mulțumit să ridic din umeri.

— Vreau să știu că tatăl meu e în totalitate de acord cu alegerea mea, în ziua în care contează cu adevărat.

— Ce drăguț, a comentat Natalie, sorbindu-și ceaiul și privind pe fereastră.

Regina Amberly a râs ușor.

— Sper din tot sufletul să fie de acord. Oricine va fi mirele.

A adăugat repede ultimele cuvinte, dându-și seama că vorbele ei ar fi putut fi interpretate greșit, ca o insinuare că prințul avea să fie mirele meu.

M-am întrebat dacă asta gândea, dacă Maxon îi spusese despre noi.

La scurt timp după, discuția despre nuntă s-a stins și regina ne-a părăsit pentru a se duce să lucreze în camera ei. Celeste s-a instalat în fața televizorului gigantic încorporat în perete, iar celelalte fete au început un joc de cărți.

— A fost distractiv, mi-a spus Marlee în timp ce ne așezam la masă. Nu cred că am mai auzit-o până acum pe Regină vorbind atât de mult.

— E entuziasmată, cred.

Nu menționasem nimănui ce îmi spusese sora Reginei Amberly despre tentativele acesteia de a mai avea un copil. Adele prevăzuse că sora ei avea să se apropie de noi odată ce grupul se va restrânge şi nu se înşelase.

— Acum trebuie să-mi spui. Chiar nu ai alte planuri pentru nunta ta sau doar vrei să le ții pentru tine?

— Chiar nu am. Îmi vine greu să-mi imaginez o nuntă mare, ştii? Sunt din Cinci.

Marlee a scuturat dn cap.

— Erai din Cinci. Acum eşti din Trei.

— Aşa e, i-am spus, amintindu-mi de noul meu statut.

În familia mea toți erau din Cinci — artişti şi muzicieni, de obicei prost plătiți — şi, deşi detestam sistemul de caste în general, îmi plăcea profesia mea. Era ciudat ca deodată să fac parte din Trei şi să îmbrățişez meseria de profesoară sau de scriitoare.

— Nu te mai stresa, m-a sfătuit Marlee, ghicindu-mi gândurile. Nu ai de ce să-ți faci griji deocamdată.

Eram pe cale să protestez, dar am fost întreruptă de țipătul lui Celeste.

— Hai odată! a zbierat ea, trântind telecomanda de canapea înainte să o îndrepte din nou către televizor. Of!

— Mi se pare mie sau atitudinea lui Celeste se înrăutățeşte pe zi ce trece? i-am şoptit lui Marlee.

Am urmărit-o pe Celeste lovind într-una telecomanda, înainte să renunțe şi să se ducă să schimbe canalul manual.

Mi-am închipuit că, dacă aş fi crescut în Doi, ar fi meritat să mă agit pentru aşa ceva.

— Cred că stresul e de vină, a comentat Marlee. Ai observat că Natalie a devenit, nu ştiu cum să zic... mai distantă?

Am încuviinţat şi ne-am uitat amândouă spre trioul de fete care jucau cărţi. Kriss zâmbea în timp ce făcea cărţile, însă Natalie îşi examina vârfurile părului, smulgând ocazional câte un fir care părea să-i displacă. Expresia ei sugera că era cu mintea în altă parte.

— Cred că începe să ne afecteze pe toate, i-am mărturisit. E mai greu să mă relaxez şi să mă bucur de palat, acum că am rămas aşa puţine.

Celeste a mârâit şi ne-am îndreptat atenţia către ea, dar ne-am ferit imediat privirea când ne-a surprins uitându-ne.

— Scuză-mă un moment, a spus Marlee, foindu-se în scaun. Cred că o să mă duc la toaletă.

— Mă gândeam la acelaşi lucru. Vrei să mergem împreună? m-am oferit eu.

Zâmbind, a clătinat din cap.

— Du-te tu. Vreau să-mi termin ceaiul mai întâi.

— Bine. Mă întorc imediat.

Am părăsit Salonul Doamnelor, luând-o fără grabă pe splendidul coridor. Probabil că niciodată n-aveam să încetez a mă minuna cât de spectaculos era acest loc. Eram aşa de absorbită, încât am dat peste un soldat când am ajuns la colţ.

— Oh! am tresărit.

— Mă scuzaţi, domnişoară. Sper că nu v-am speriat.

Mă ținea de cot, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Nu, am spus, chicotind. E în regulă. Ar fi trebuit să fiu atentă pe unde merg. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule ofițer...

— Woodwork, mi-a răspuns el, cu o mică plecăciune.

— Eu sunt America.

— Știu.

Am zâmbit și mi-am dat ochii peste cap. Bineînțeles că știa.

— Păi, sper ca data viitoare când dau peste tine, să nu o mai fac la propriu, am glumit.

L-a bufnit râsul.

— De acord. O zi bună, domnișoară.

— La fel și ție.

I-am povestit lui Marlee despre incidentul jenant cu ofițerul Woodwork când m-am întors și am avertizat-o să fie atentă pe unde merge. A râs de mine și a clătinat din cap.

Ne-am petrecut restul după-amiezii stând lângă fereastre, sporovăind despre familiile noastre și despre celelalte fete, în timp ce ne savuram băuturile în lumina soarelui.

Era trist să mă gândesc la viitor în acea clipă. În cele din urmă, Alegerea avea să se termine și, deși știam că eu și Marlee vom rămâne apropiate, mă întrista gândul că nu o să mai vorbim în fiecare zi. Era prima prietenă adevărată pe care mi-o făcusem și îmi doream să o pot ține lângă mine tot timpul.

În timp ce mă străduiam să mă bucur de moment, Marlee privea visătoare pe geam. M-am întrebat la ce se gândea, dar erau atâta liniște și pace, încât nu am zis nimic.

CAPITOLUL 3

Uşile mari ale balconului meu erau deschise, la fel şi cea care dădea spre coridor, iar în cameră pătrundea un val de aer cald şi dulce venind dinspre grădină. Sperasem ca adierea blândă să fie o consolare pentru câtă treabă aveam de făcut. În schimb mă distrăgea, pentru că voiam să fiu oriunde altundeva decât să stau înţepenită la birou.

Am oftat şi m-am aplecat pe spate, lăsând capul să-mi atârne peste spătarul scaunului.

— Anne, am spus.

— Da, domnişoară? mi-a răspuns slujnica-şefă din colţul unde cosea.

Fără să mă uit, ştiam că Mary şi Lucy, celelalte două slujnice ale mele, ridicaseră capetele, aşteptând să vadă dacă mă pot servi şi ele cu ceva.

— Vă ordon să vă dați seama ce înseamnă acest raport, am declarat, arătând leneș către documentul detaliat despre statistici militare ce stătea în fața mea.

Era un test la care trebuiau să răspundă toate fetele din Elită, dar nu reușeam să mă concentrez asupra lui.

Cele trei slujnice au început să râdă, atât din cauza absurdității cererii mele, cât și din cauza faptului că nu le mai ordonasem nimic până atunci. Nu aș numi autoritatea punctul meu forte.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar cred că asta mi-ar depăși atribuțiile, mi-a răspuns Anne.

Deși cererea mea era o glumă, iar răspunsul ei la fel, am simțit regretul din vocea ei pentru că nu putea să mă ajute.

— Bine, am gemut, străduindu-mă să îmi îndrept spatele. Va trebui să mă ocup singură de asta. Toate trei sunteți complet inutile. Îmi voi lua niște slujnice noi chiar de mâine. Și de data asta vorbesc serios.

Au râs din nou pe înfundate, iar eu m-am concentrat încă o dată asupra numerelor. Aveam impresia că raportul era unul prost, dar nu eram sigură. Reciteam paragrafe și grafice, încruntând din sprâncene și rozând capătul pixului în timp ce încercam să mă concentrez.

Am auzit-o pe Lucy râzând ușor și am ridicat ochii ca să văd ce o amuza atât. Se uita spre ușă. Acolo, rezemat de tocul ușii, stătea Maxon.

— M-ai dat de gol! s-a plâns el lui Lucy, care continua să chicotească.

Mi-am tras în grabă scaunul și am alergat în brațele lui.

— Mi-ai citit gândurile!

— Chiar aşa?

— Te rog, spune-mi că putem ieşi afară. Măcar un pic?

Mi-a zâmbit.

— Am douăzeci de minute până trebuie să mă întorc.

L-am tras pe coridor, ciripitul frenetic al slujnicelor stingându-se în urma noastră.

Fără îndoială, grădinile deveniseră locul *nostru*. Fiecare clipă în care puteam să fim singuri o petreceam acolo. Era o diferenţă aşa de mare faţă de întâlnirile cu Aspen: ne furişam în căsuţa strâmtă din copac, în curtea din spate a casei mele, singurul loc unde puteam fi împreună în siguranţă.

Deodată m-am întrebat dacă Aspen era pe undeva prin apropiere, ascuns printre numeroşii soldaţi din palat, privindu-mă în timp ce Maxon mă ţinea de mână.

— Ce sunt astea? m-a întrebat Maxon, atingându-mi vârfurile degetelor în timp ce ne plimbam.

— Bătături. Sunt de la apăsatul pe corzile viorii patru ore pe zi.

— Nu le-am observat până acum.

— Te deranjează?

Dintre cele şase fete rămase în competiţie, eu eram singura dintr-o castă inferioară şi mă îndoiam că vreuna dintre ele avea mâini ca ale mele.

Maxon s-a oprit din mers şi mi-a ridicat degetele la nivelul buzelor, sărutându-mi buricele mititele cu pielea îngroşată.

— Dimpotrivă. Le consider chiar frumoase.

Am simțit că roșesc.

— Am văzut lumea — ce-i drept, de cele mai multe ori filtrată de un ecran din sticlă antiglonț sau dintr-un turn al vreunui castel vechi —, dar am văzut-o. Și îmi stau oricând la dispoziție răspunsurile la o mie de întrebări. Dar mânuța asta?

M-a privit adânc în ochi.

— Mâna asta produce sunete care nu se compară cu nimic din ce am auzit vreodată. Uneori mi se pare că doar te-am visat cântând la vioară, așa de minunat a fost. Bătăturile astea sunt dovada că a fost real.

Uneori, felul în care îmi vorbea era copleșitor, prea romantic pentru a fi credibil. Deși prețuiam aceste cuvinte în sufletul meu, nu eram niciodată complet sigură că pot avea încredere în ele. De unde puteam să știu că nu le spunea astfel de dulcegării și celorlalte fete? Trebuia să schimb subiectul.

— Chiar ai răspunsurile la o mie de întrebări?

— Absolut. Întreabă-mă orice și, dacă nu știu răspunsul, știu unde îl putem găsi.

— Orice?

— Orice.

Era greu să formulez o întrebare pe loc, cu atât mai puțin una care să-l pună în încurcătură, ceea ce și doream. Am stat un moment să mă gândesc la lucrurile care îmi stârniseră curiozitatea în copilărie. Cum zburau avioanele. Cum

erau Statele Unite înainte. Cum erau micuții muzicieni pe care îi aveau castele superioare. Şi atunci mi-a venit ideea.

— Ce este Halloweenul? am întrebat.

— Halloweenul?

Evident, nu auzise niciodată de el. Nu eram surprinsă. Eu însămi întâlnisem cuvântul doar o dată, într-o carte veche de istorie de-a părinților mei. Unele pagini ale cărții lipseau sau erau atât de zdrențuite, încât nu se mai înțelegea nimic. Cu toate astea, am fost mereu fascinată de această sărbătoare despre care nu se ştia nimic.

— Nu mai sunteți aşa de sigur pe dumneavoastră, Deşteptăciunea Voastră? l-am tachinat.

S-a strâmbat la mine, deşi era clar că doar se prefăcea deranjat. S-a uitat la ceas şi a tras aer în piept.

— Vino cu mine. Trebuie să ne grăbim, a spus, apucându-mă de mână şi luând-o la fugă.

M-am împiedicat puțin din cauza tocurilor micuțe, dar am ținut destul de bine pasul în timp ce el mă conducea înapoi la palat, cu un zâmbet larg pe față. Îmi plăcea la nebunie când partea aventuroasă a lui Maxon ieşea la iveală; adesea era prea serios.

— Domnilor, a salutat în timp ce am trecut în fugă pe lângă soldații de la poartă.

Ajunseserăm la jumătatea holului când pantofii mi-au venit de hac.

— Maxon, opreşte-te! am strigat, gâfâind. Nu pot ține pasul!

— Haide, haide, o să-ţi placă! s-a plâns el, trăgându-mă de braţ când începeam. Într-un final s-a adaptat la ritmul meu, dar era evident că voia să se mişte mai repede.

Ne-am îndreptat către coridorul de nord, în apropiere de zona unde se filmaseră *Actualităţile*, dar am luat-o pe nişte scări înainte să ajungem până acolo. Am urcat şi am tot urcat, iar eu nu puteam să-mi stăpânesc curiozitatea.

— Unde mergem mai exact?

S-a întors către mine, dintr-odată serios.

— Trebuie să juri că nu o să vorbeşti niciodată despre această cămăruţă. Doar câţiva membri ai familiei şi o mână de soldaţi ştiu de existenţa ei.

Eram mai mult decât interesată.

— Bineînţeles.

Am ajuns la capătul scărilor şi Maxon a ţinut uşa deschisă pentru mine. M-a luat din nou de mână şi m-a tras pe coridor, oprindu-se în sfârşit în faţa unui perete care era acoperit, în mare parte, de un tablou magnific.

Maxon s-a uitat împrejur ca să se asigure că nu e nimeni, apoi a întins mâna în spatele tabloului. Am auzit un clic slab şi tabloul s-a rotit spre noi.

Am icnit. Maxon a zâmbit larg.

În spatele tabloului era o uşă care nu ajungea chiar până la podea şi care era prevăzută cu un sistem de acces prin cod. Maxon a tastat câteva cifre şi apoi s-a auzit un bip. A întors de mâner şi s-a uitat înapoi spre mine.

— Lasă-mă să te ajut. E o treaptă destul de înaltă.

Mi-a oferit mâna şi mi-a făcut semn să intru prima.

Am rămas şocată.

Pereţii camerei fără ferestre erau acoperiţi de rafturi înţesate cu ceea ce păreau a fi cărţi vechi. Două dintre rafturi adăposteau volume ce aveau cotoarele brăzdate de nişte dungi roşii ciudate. Sprijinit de perete, se afla un atlas masiv, deschis la o pagină pe care se putea vedea forma unei ţări pe care nu o puteam identifica. În mijlocul încăperii era o masă, iar pe ea un teanc de cărţi care lăsau impresia că fuseseră folosite recent şi lăsate la îndemână. Şi, în sfârşit, încastrat într-unul dintre pereţi, se afla un ecran mare, care după toate aparenţele era un televizor.

— Ce înseamnă dungile roşii? am întrebat, uluită.

— Acelea sunt cărţi interzise. Din câte ştim, e posibil să fie ultimele exemplare din toată Illéa.

M-am întors spre el, întrebându-l din priviri ceea ce nu îndrăzneam să spun cu voce tare.

— Da, te poţi uita prin ele, a zis el, pe un ton care îmi dădea de înţeles că îmi făcea o favoare, dar cu o expresie care sugera că sperase că îl voi întreba.

Am ridicat cu atenţie una dintre cărţi, îngrozită că aş putea distruge, din greşeală, o comoară unică. Am răsfoit-o, dar am aşezat-o la loc aproape imediat. Eram pur şi simplu năucită.

Întorcându-mă, l-am surprins pe Maxon tastând pe ceva ce semăna cu o maşină de scris plată, ataşată televizorului.

— Ce e aia? am întrebat.

— Un calculator. Nu ai mai văzut unul până acum?

Am clătinat din cap, iar Maxon nu a părut tocmai surprins.

— Nu mulți oameni mai au unul. Acesta ne va ajuta să ne orientăm prin informația aflată în această încăpere. Dacă există ceva despre Halloweenul ăsta al tău, calculatorul ne va spune unde se află.

Nu știam prea bine la ce se referă, dar nu i-am cerut să-mi explice. În câteva secunde, pe ecran a apărut o listă formată din trei puncte.

— O, excelent! a exclamat. Așteaptă aici.

Am rămas lângă masă, timp în care Maxon a găsit cele trei cărți care urmau să scoată la iveală ce era Halloweenul. Speram să nu fie ceva stupid și să-l fi pus la treabă degeaba.

Prima carte definea Halloweenul ca pe un festival de origine celtică, marcând sfârșitul verii. Nevrând să pierdem timpul, nu m-am obosit să menționez că n-aveam idee ce însemna celtic. Conform cărții, celții credeau că spiritele circulau libere de Halloween, iar oamenii se costumau și purtau măști pentru a ține la distanță spiritele rele. Mai târziu, sărbătoarea a evoluat într-una seculară, mai mult pentru copii. Aceștia se deghizau în costume, mergeau prin oraș și fredonau cântecele, dând naștere expresiei „ne dați ori nu ne dați", pentru că, în schimbul recitalelor, erau recompensați cu dulciuri.

A doua carte descria ceva similar, doar că menționa dovlecii și creștinismul.

— Asta va fi interesantă, și-a dat Maxon cu părerea, răsfoind o carte mult mai subțire decât celelalte, scrisă de mână.

— Cum aşa? am întrebat, venind lângă el ca să mă uit cu mai multă atenţie.

— Acesta, Lady America, este unul dintre jurnalele personale ale lui Gregory Illéa.

— Poftim? am exclamat. Pot să o ating?

— Stai să găsesc pagina pe care o căutăm mai întâi. Uite, are chiar şi o poză!

Şi acolo, ca o fantasmă, o imagine dintr-un trecut necunoscut îl arăta pe Gregory Illéa cu o expresie rigidă pe chip, într-un costum scrobit şi cu o postură semeaţă. Era bizar cât de mult îmi amintea ţinuta lui de cea a regelui şi a lui Maxon. Alături de el, o femeie zâmbea camerei fără tragere de inimă. Ceva din trăsăturile ei sugera că fusese foarte frumoasă odată, însă ochii îşi pierduseră strălucirea. Părea obosită.

De-o parte şi de alta a cuplului se aflau trei persoane. Prima era o adolescentă, frumoasă şi plină de viaţă, zâmbind larg şi purtând o coroană şi o rochie cu volănaşe. Ce nostim! Era îmbrăcată ca o prinţesă. Şi apoi doi băieţi, unul ceva mai înalt decât celălalt, amândoi îmbrăcaţi ca nişte personaje pe care nu le recunoşteam. Păreau a fi pe punctul de a face o năzbâtie. Sub imagine era o însemnare, culmea, scrisă de însuşi Gregory Illéa.

Anul acesta, copiii au sărbătorit Halloweenul cu o petrecere. Presupun că e şi ăsta un mod de a uita ce se întâmplă în jurul lor, dar mie mi se pare frivol. Suntem una dintre puţinele familii care mai au suficienţi bani ca

să organizeze într-adevăr ceva festiv, dar acest joc de copii pare o risipă.

— Crezi că de asta nu se mai sărbătoreşte? Pentru că e o risipă? am întrebat.

— Se poate. Dacă ne luăm după dată, asta s-a întâmplat imediat după ce Statul American al Chinei a început să se revolte, chiar înainte de al Patrulea Război Mondial. La momentul respectiv, majoritatea oamenilor nu mai aveau nimic — imaginează-ţi o naţiune întreagă formată din oameni din Şapte şi doar câţiva din Doi.

— Uau!

Am încercat să-mi imaginez peisajul ţării noastre în acel moment, distrusă de război, apoi luptând să se repună pe picioare. Era incredibil.

— Câte astfel de jurnale există? am întrebat.

Maxon a arătat spre un raft pe care se afla un şir de jurnale similare celui din mâinile noastre.

— Cam o duzină.

Nu-mi venea să cred! Atâta istorie într-o singură cameră.

— Îţi mulţumesc, i-am spus. N-am visat vreodată să pot vedea aşa ceva. Nu pot să cred că toate astea există.

Maxon radia.

— Ţi-ar plăcea să citeşti şi restul? S-a îndreptat spre raftul cu jurnale.

— Da, bineînţeles! aproape am strigat, înainte să revin cu picioarele pe pământ. Dar nu pot să rămân, trebuie să

termin de studiat raportul ăla îngrozitor. Iar tu trebuie să te întorci la lucru.

— Aşa e. Ei, ce zici de asta? Poţi să iei cartea şi să o păstrezi câteva zile.

— Am voie să fac aşa ceva? am întrebat, uluită.

— Nu, a zis el, zâmbind.

Am ezitat, temându-mă de ce se afla în mâinile mele. Dacă o pierdeam? Dacă o stricam? În mod sigur, Maxon se gândea la acelaşi lucru. Dar nu aş mai fi avut niciodată o şansă ca aceea. Aş fi putut să am suficient de multă grijă, de dragul acelui cadou.

— Bine. Doar o noapte sau două, după care o să ţi-o înapoiez.

— Ascunde-o bine.

Şi aşa am făcut. Era mai mult decât o carte, era încrederea lui Maxon. Am îndesat-o în interiorul scăunelului de la pian, sub un teanc de partituri — un loc pe care slujnicele mele nu-l curăţau niciodată. Singurele mâini care aveau să o atingă erau ale mele.

Capitolul 4

— N-am nicio şansă! s-a plâns Marlee.

— Nu, nu, te descurci foarte bine, am minţit eu.

Îi dădeam lecţii de pian lui Marlee în fiecare zi de aproape o săptămână şi, sincer, suna din ce în ce mai rău. Pentru numele lui Dumnezeu, încă lucram la arpegii. A luat încă o notă disonantă şi nu m-am putut abţine să nu tresar.

— Oh, uite ce faţă ai făcut! a exclamat ea. Sunt îngrozitoare. La fel de bine aş putea să cânt cu coatele.

— Ar trebui să încercăm. Poate coatele tale sunt mai precise.

Marlee a oftat.

— Renunţ. Îmi pare rău, America, ai fost aşa de răbdătoare, dar detest să mă aud cântând. Sună ca şi cum pianul ar fi bolnav.

— Mai degrabă pe moarte.

Marlee a izbucnit în râs, iar eu i-am urmat exemplul. Habar n-aveam că, odată ce mă rugase să-i dau lecții de pian, urechile mele vor fi supuse unei asemenea dureroase — dar cu toate astea ilare — torturi.

— Poate că te-ai descurca mai bine la vioară? Viorile fac muzică minunată, am sugerat.

— Nu cred. La ce talent am, aș strica-o.

Marlee s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la măsuța mea, unde hârtiile pe care se presupunea că trebuie să le citim erau date într-o parte. Slujnicele mele ne lăsaseră ceai și prăjituri.

— Păi, nu-i nimic. Asta de aici aparține oricum palatului. Dacă vrei, ai putea să i-o arunci în cap lui Celeste.

— Nu-mi da idei, a amenințat ea, turnând ceai în cești. Îmi va fi așa de dor de tine, America. Nu știu ce o să mă fac atunci când nu o să ne mai putem vedea în fiecare zi.

— Ei bine, Maxon e destul de indecis, așa că deocamdată nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta.

— Nu știu, a zis ea, devenind serioasă. Nu mi-a spus-o direct, dar știu că sunt aici pentru că publicul mă place. Acum, când majoritatea fetelor au plecat, nu va trece mult până să-și schimbe părerea și să-și aleagă o nouă favorită și atunci mă va trimite acasă.

Mi-am ales cuvintele cu grijă, sperând să-mi explice motivul pentru care ea și Maxon se distanțaseră, fără să se închidă din nou în ea.

— Și nu te deranjează asta? Să nu mai fii cu Maxon, adică.

A ridicat uşor din umeri.

— Pur şi simplu nu e alesul meu. Nu mă deranjează să ies din competiţie, dar chiar nu vreau să plec, mi-a explicat ea. În plus, oricum nu aş vrea să fiu cu un bărbat care e îndrăgostit de altcineva.

Am sărit în picioare.

— De cine...

Expresia lui Marlee era triumfătoare, iar zâmbetul ascuns în spatele ceştii de ceai spunea: „Te-am prins!"

Aşa era.

Într-o fracţiune de secundă, am realizat că ideea că Maxon ar fi îndrăgostit de altcineva mă făcea atât de geloasă, încât mă durea. În clipa următoare — după ce am înţeles că despre mine era vorba — am simţit un val de uşurare.

Am ridicat zid după zid, glumind pe seama lui Maxon şi lăudând calităţile celorlalte fete, dar într-o singură propoziţie, a reuşit să meargă direct la ţintă.

— De ce nu aţi pus capăt chestiei ăsteia, America? m-a întrebat cu gingăşie în glas. Ştii că te iubeşte.

— Nu mi-a spus-o niciodată, m-am apărat eu, ceea ce era adevărat.

— Sigur că nu, mi-a răspuns ea, ca şi cum era evident de ce. Încearcă din răsputeri să te prindă şi, de fiecare dată când se apropie de tine, îl dai la o parte. De ce faci asta?

Puteam oare să-i spun? Puteam să-i mărturisesc că, deşi sentimentele mele pentru Maxon erau profunde — mai

profunde decât îmi dădeam seama, se pare — mai era cineva căruia nu puteam să-i dau drumul?

— Sunt doar... nesigură, presupun.

Aveam încredere în Marlee; chiar aveam. Dar era mai bine pentru amândouă să nu ştie.

A clătinat din cap. Părea să-şi dea seama că era mai mult de atât la mijloc, dar nu m-a presat. Era aproape încurajatoare această acceptare reciprocă a secretelor noastre.

— Găseşte o cale de a fi sigură. Şi cât mai repede. Doar pentru că Maxon nu e sufletul meu pereche, nu înseamnă că nu e un tip grozav. Mi-ar părea rău să-l pierzi pentru că ţi-e teamă.

Avea din nou dreptate. Îmi era teamă. Teamă că sentimentele lui Maxon nu erau atât de autentice pe cât păreau, teamă de noua viaţă de prinţesă şi de a-l pierde pe Aspen.

— Ca să schimbăm subiectul, a continuat ea, lăsând jos ceaşca de ceai, toată vorbăria aia de ieri despre nunţi m-a dus cu gândul la ceva.

— Da?

— Ai vrea să-mi fii domnişoară de onoare? Dacă mă voi căsători într-o zi?

— Oh, Marlee, sigur că da! Pot să-ţi cer acelaşi lucru?

I-am luat mâinile între ale mele, iar ea mi le-a strâns bucuroasă.

— Dar ai surori; nu se vor supăra?

— O să înţeleagă. Te rog?

— Bineînţeles! N-aş rata nunta *ta* pentru nimic în lume.

Tonul ei sugera că nunta mea ar fi evenimentul secolului.

— Promite-mi că, şi dacă mă mărit cu vreun amărât din Opt, în vreo fundătură, vei fi acolo.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, convinsă că aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată.

— Chiar şi dacă asta va fi situaţia, promit.

Nu mi-a cerut să-i fac o promisiune similară, ceea ce m-a făcut să mă întreb, încă o dată, dacă exista vreun alt Patru acasă în care-şi pusese speranţele; dar Marlee era prietena mea cea mai bună şi aş fi făcut orice pentru ea.

În noaptea aceea speram să petrec mai mult timp cu Maxon. Marlee mă făcuse să-mi pun la îndoială comportamentul. Şi gândurile. Şi sentimentele.

După cină, în timp ce ne pregăteam să părăsim Sala de Mese, i-am prins privirea lui Maxon şi m-am tras de ureche. Era semnul nostru secret pentru a cere să ne vedem şi rareori refuzam o invitaţie. Dar în seara asta, pe faţa lui Maxon se citea dezamăgirea, în timp ce mima cuvântul „muncă". Am afişat, în glumă, o moacă îmbufnată şi i-am făcut uşor cu mâna înainte să mă retrag pentru restul serii.

Poate că era mai bine aşa. Trebuia neapărat să reflectez la anumite lucruri în ceea ce-l privea pe Maxon.

Când am luat-o spre camera mea, Aspen era acolo din nou, stând de pază. M-a privit de sus până jos, admirând rochia verde şi strâmtă, care făcea minuni pentru formele nu prea generoase pe care le aveam. Fără vreun cuvânt, am trecut pe lângă el. Înainte să răsucesc clanţa uşii, mi-a mângâiat uşor braţul.

A fost un gest lent, dar scurt, şi în acele câteva secunde am simţit acea nevoie, acel dor pe care Aspen avea tendinţa să-l stârnească în mine. Nu trebuia decât să mă uit o singură dată în ochii lui verzi ca smaraldele, adânci şi plini de dorinţă, şi simţeam că încep să mi se înmoaie genunchii.

Am intrat în cameră cât am putut de repede, chinuită de forţa acestei legături care exista între noi. Slavă Domnului, nu am avut prea mult timp la dispoziţie să mă gândesc la cum mă făcea Aspen să mă simt, pentru că din clipa în care s-a închis uşa slujnicele roiau în jurul meu, pregătindu-mă de culcare. În timp ce sporovăiau şi îmi pieptănau părul, am încercat să dau totul uitării pentru o clipă.

Era imposibil. Trebuia să decid. Aspen sau Maxon.

Dar cum puteam să aleg între două posibilităţi atrăgătoare? Cum puteam să fac o alegere care, într-un fel sau altul, ar fi devastat o parte din mine? M-am consolat la gândul că mai aveam timp. Încă mai aveam timp.

CAPITOLUL 5

— Aşadar, Lady Celeste, în opinia ta numărul de soldaţi e prea mic şi ar trebui recrutaţi mai mulţi oameni data viitoare? a întrebat Gavril Fadaye, moderatorul discuţiilor la *Actualităţile din Illéa* şi singura persoană care îi intervievase vreodată pe membrii familiei regale.

Dezbaterile noastre din cadrul *Actualităţilor* erau nişte teste, iar noi ştiam asta. Deşi Maxon nu avea o limită de timp, publicul îşi dorea cu ardoare ca grupul să se restrângă, iar eu simţeam că şi regele, regina şi consilierii lor doreau acelaşi lucru. Dacă voiam să rămânem, trebuia să prestăm, oricând şi oriunde ne cereau. Mă bucuram că reuşisem să parcurg raportul acela îngrozitor despre soldaţi. Îmi aminteam unele dintre statistici, aşa că aveam şanse să fac o impresie bună.

— Întocmai, Gavril. Războiul din Noua Asie durează de ani întregi. Eu cred că un tur sau două de recrutări

extinse ne-ar conferi numerele de care avem nevoie ca să-i punem capăt.

Chiar nu o puteam suferi pe Celeste. Din cauza ei, o fată fusese dată afară, tot ea îi stricase petrecerea lui Kriss cu o lună în urmă, ca să nu mai amintesc de faptul că încercase, literalmente, să-mi smulgă rochia de pe mine. Pentru că era din Doi se considera cu o treaptă mai sus decât noi, restul. Personal nu aveam nicio opinie despre numărul de soldați pe care ar fi trebuit să-i aibă Illéa, dar acum, când știam ce crede Celeste despre acest subiect, eram total împotrivă.

— Nu sunt de acord, am spus, cât mai elegant cu putință.

Celeste s-a întors spre mine, aruncându-și părul negru peste umăr. Fiind cu spatele la cameră, îi venea foarte ușor să-mi arunce, fără rezerve, priviri ucigătoare.

— Ah, Lady America, tu crezi că mărirea numărului de trupe e o idee rea? m-a întrebat Gavril.

Am simțit un val de căldură cuprinzându-mi obraji.

— Cei din Doi își pot permite să plătească pentru a se eschiva de la recrutare, așa că sunt sigură că Lady Celeste nu a văzut niciodată ce înseamnă pentru o familie să își piardă fiii. Să fie recrutați și mai mulți tineri ar fi devastator, mai ales pentru castele inferioare, care au de obicei familii numeroase și au nevoie de fiecare membru pentru a putea supraviețui.

De lângă mine, Marlee mi-a dat un ghiont prietenesc.

Celeste a luat cuvântul.

— Păi, şi atunci, ce ar trebui să facem? Doar nu sugerezi să stăm deoparte şi să lăsăm războaiele astea să se prelungească la nesfârşit?

— Nu, nu. Bineînţeles că vreau ca Illéa să înceteze războaiele.

Am stat un moment să-mi adun gândurile şi m-am uitat spre Maxon, căutând un sprijin. Alături de el, regele părea iritat.

Trebuia să schimb cursul discuţiei, aşa că am spus la repezeală primul lucru care mi-a venit în minte:

— Dacă înrolarea ar fi voluntară?

— Voluntară? a repetat Gavril.

Celeste şi Natalie au râs pe înfundate, ceea ce a înrăutăţit situaţia. Dar apoi m-am gândit. Oare ar fi o idee aşa de rea?

— Da. Sunt sigură că ar fi necesare anumite condiţii, dar poate că am obţine mai mult de la o armată de bărbaţi care vor să fie soldaţi, decât de la nişte băieţi care fac doar atât cât e necesar ca să rămână în viaţă şi să se întoarcă la viaţa pe care au lăsat-o în urmă.

Tăcerea s-a aşternut în studio, ca efect al vorbelor mele. Se pare că le dădusem de gândit.

— E o idee bună, a intervenit Elise. În felul ăsta am reuşi să trimitem soldaţi noi în fiecare lună, sau la două, pe măsură ce oamenii se înscriu. Asta ar putea să le insufle entuziasm celor care sunt în serviciul militar de mai multă vreme.

— Sunt de acord, a adăugat Marlee, asta fiind de obicei limita comentariilor ei.

În mod evident nu se simțea confortabil în situații de conflict.

— Ei bine, știu că sună cam progresist, dar dacă li s-ar permite și femeilor să se înroleze? a comentat Kriss.

Celeste a început să râdă în hohote.

— Cine crezi că s-ar înscrie? Tu te-ai duce pe câmpul de luptă?

În vocea ei se simțea o doză puternică de neîncredere răutăcioasă.

Kriss și-a păstrat cumpătul.

— Nu, eu nu sunt bună de soldat. Dar, a continuat ea, adresându-se lui Gavril, dacă am învățat ceva, luând parte la Alegere, acel lucru este că unele fete au un înfricoșător instinct criminal. Nu vă lăsați păcăliți de rochiile de bal, a încheiat ea cu un zâmbet.

Înapoi în camera mea, le-am dat voie slujnicelor să rămână cu mine mai târziu decât de obicei, ca să mă ajute să-mi scot nenumăratele agrafe din păr.

— Mi-a plăcut ideea ta ca înrolarea în armată să fie voluntară, a spus Mary, în timp ce degetele ei sprintene lucrau din greu.

— Și mie, a adăugat Lucy. Îmi amintesc cum i-am privit pe vecinii mei suferind când fiii lor cei mari au fost recrutați. A fost aproape de nesuportat când atât de mulți nu s-au mai întors acasă.

Aproape că puteam să văd zecile de amintiri care-i fulgerau prin fața ochilor. Aveam și eu câteva.

Miriam Carrier rămăsese văduvă de tânără; cu toate astea, ea şi fiul ei, Aiden, se descurcau. Când soldaţii i-au apărut la uşă cu o scrisoare şi un steag şi condoleanţele lor seci, a cedat nervos. Nu a putut să o scoată la capăt de una singură. Chiar dacă îi stătea în puteri, inima ei n-a mai avut tăria necesară.

Câteodată o vedeam cerşind asemenea celor din Opt, în aceeaşi piaţă în care îmi luasem rămas-bun de la Carolina. Dar nu era ca şi cum aveam ceva să îi dau.

— Ştiu, am spus compătimitor.

— Kriss mi s-a părut că a mers un pic prea departe, a comentat Anne. Ideea ca femeile să ajungă pe câmpul de luptă mi se pare îngrozitoare.

I-am zâmbit, în timp ce ea se concentra atentă, cu faţa schimonosită, asupra părului meu.

— După spusele lui tata, femeile obişnuiau să...

O rafală de ciocănituri s-au auzit dinspre uşă, făcându-ne să tresărim.

— M-am gândit la ceva, a anunţat Maxon, intrând fără să aştepte un răspuns.

Se părea că aveam rezervate pentru întâlniri nopţile de vineri de după *Actualităţi*.

— Maiestatea Voastră, au rostit femeile în cor, Mary scăpând pe jos nişte agrafe în timp ce se cufunda într-o reverenţă.

— Dă-mi voie, s-a oferit Maxon, venind în ajutorul lui Mary.

— E în regulă, a insistat ea, roşind puternic şi ieşind afară din cameră.

Mult mai puţin subtil decât pun pariu că intenţionase, le-a făcut semne lui Lucy şi Anne, implorându-le să o însoţească.

— Oh, ăă, noapte bună, domnişoară, a spus Lucy, trăgând de poala uniformei lui Anne ca să o determine să i se alăture.

Odată plecate, eu şi Maxon am izbucnit în râs. M-am întors spre oglindă şi am continuat să-mi scot agrafele din păr.

— Sunt un grup hazliu, a comentat Maxon.

— Doar te admiră foarte mult.

Modest, a îndepărtat complimentul cu o fluturare a mâinii.

— Scuze că v-am întrerupt, i s-a adresat el reflexiei mele.

— Nicio problemă, i-am răspuns, trăgând de ultima agrafă.

Mi-am trecut degetele prin păr şi l-am lăsat să mi se reverse pe umeri.

— Arăt bine?

Maxon a încuviinţat, fixându-mă cu privirea un pic mai mult timp decât era necesar. Şi-a venit în fire şi a început să-mi vorbească:

— Oricum, ideea asta pe care o am...

— Spune-mi.

— Îţi aminteşti de treaba cu Halloweenul?

— Da. Oh, încă nu am citit jurnalul. Însă e bine ascuns, am promis eu.

— E în regulă. Nimeni nu îl caută. Oricum, m-am gândit la ceva. În toate cărțile alea scria că se sărbătorea în octombrie, nu?

— Da, i-am răspuns cu indiferență.

— Acum suntem în octombrie. Ce-ar fi să ținem o petrecere de Halloween?

M-am învârtit pe scaun.

— Serios? Oh, Maxon, am putea?

— Ți-ar plăcea?

— La nebunie!

— Mă gândesc că tuturor Aleselor li s-ar putea confecționa costume. Soldații ieșiți din tură ar putea fi parteneri de dans suplimentari, de vreme ce eu sunt doar unul și ar fi nedrept ca lumea să stea pe margine, așteptându-și rândul. Și am putea să ținem lecții de dans în următoarele săptămâni. Tot ai zis că nu prea e nimic de făcut pe aici în timpul zilei. Și dulciuri! Vom face și vom importa cele mai bune dulciuri! Tu, draga mea, vei fi îndopată cu bomboane până la sfârșitul serii. Va trebui să te rostogolim pe podea.

Eram fermecată.

— Și vom da o înștiințare, vom da de veste întregii țări să sărbătorească. Vom lăsa copiii să se costumeze și să meargă din ușă în ușă, colindând și primind bomboane, așa cum se obișnuia. Surorii tale îi va plăcea, nu-i așa?

— Bineînțeles! *Tuturor* le va plăcea.

A cugetat un moment, ținându-și buzele.

— Crezi că i-ar plăcea să sărbătorească aici, la palat?

Eram năucită.

— Poftim?

— La un moment dat în timpul competiției, trebuie să-i cunosc pe părinții celor din Elită. Putem la fel de bine să-i invităm și pe frați și surori să vină, cu această ocazie, decât să așteptăm...

N-a mai apucat să termine, pentru că m-am aruncat imediat în brațele lui. Eram atât de extaziată de posibilitatea de a-i revedea pe May și pe părinții mei, încât nu mi-am putut stăpâni entuziasmul. Și-a înfășurat brațele în jurul taliei mele și m-a privit îndelung, cu ochii sclipindu-i de încântare. Cum reușea această persoană — cineva care-mi imaginasem că va fi la polul opus — să găsească mereu lucrurile care mă făceau fericită?

— Vorbești serios? Pot într-adevăr să vină?

— Desigur, a răspuns el. Abia așteptam să-i cunosc și asta face parte din competiție. Oricum, cred că v-ar face tuturor bine să vă revedeți familiile.

Îndată ce am fost sigură că nu o să mă apuce plânsul, i-am șoptit:

— Mulțumesc.

— Cu multă plăcere... Știu că îi iubești.

— Așa este.

Maxon a râs.

— Și e evident că ai face practic orice pentru ei. Până la urmă, ai rămas în Alegere datorită lor.

M-am smucit făcând un pas înapoi, lăsând spațiu între noi pentru a-i putea vedea ochii. Nu era urmă de dezaprobare în privirea lui, doar șoc din cauza mișcării mele

bruşte. Nu puteam să las lucrurile aşa. Trebuia să mă fac perfect înţeleasă.

— Maxon, ei reprezintă unul din motivele pentru care am rămas, la început, dar acum nu datorită lor sunt aici. Ştii asta, nu-i aşa? Sunt aici pentru că...

— Pentru că?

L-am privit pe Maxon, a cărui faţă se putea citi o expresie de adoraţie plină de speranţă. „Spune-o, America. Pur şi simplu, spune-i."

— Pentru că? a întrebat din nou, de data asta cu un zâmbet năstruşnic înflorindu-i pe buze, ceea ce m-a făcut să mă înmoi şi mai tare.

M-am gândit la conversaţia mea cu Marlee şi la cum mă simţisem în urmă cu câteva zile, când vorbiserăm despre Alegere. Era greu să mă gândesc la Maxon ca la iubitul meu, ştiind că se întâlnea şi cu alte fete, dar mi-era mai mult decât un prieten. Sentimentul acela încărcat de speranţă m-a lovit din nou, gândul că ar putea fi ceva special între noi. Maxon însemna mai mult pentru mine decât îmi permisesem să cred.

I-am aruncat un zâmbet cochet şi m-am îndreptat spre uşă.

— America Singer, treci înapoi imediat.

Mi-a tăiat calea, prinzându-mă de talie cu braţul. În timp ce stăteam aşa, lipiţi unul de altul, mi-a şoptit:

— Spune-mi.

Mi-am strâns buzele.

— Bine, atunci va trebui să mă bazez pe alte mijloace de comunicare.

Fără niciun avertisment, m-a sărutat. Am simțit cum sunt dată ușor pe spate, susținută în totalitate de brațele lui. Mi-am încolăcit mâinile de gâtul lui, dorindu-mi să-l țin aproape... și ceva s-a schimbat în mintea mea.

De obicei, când eram singuri, puteam să ignor orice. Dar în acea seară, m-am gândit la posibilitatea ca altcineva să fie în locul meu. Doar închipuindu-mi o altă fată în brațele lui Maxon, făcându-l să râdă, devenind *soția* lui... Mi s-a frânt inima. Nu m-am putut stăpâni și am început să plâng.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

„Iubito"? Acest cuvânt, atât de tandru și personal, m-a învăluit. În acel moment, orice dorință de împotrivire față de sentimentele pe care le nutream pentru Maxon a dispărut. Îmi doream să fiu draga lui, iubita lui. Voiam să fiu doar a lui Maxon.

Asta putea însemna acceptarea unui viitor la care nu mă gândisem niciodată și renunțarea la lucruri pe care nu intenționasem să le abandonez, dar gândul de a-l părăsi era de neconceput.

Adevărat, nu eram cea mai bună candidată la coroană, dar nu meritam să fiu în competiție dacă nu puteam măcar să fiu suficient de curajoasă încât să mărturisesc ce simțeam.

Am oftat, încercând să-mi stăpânesc vocea.

— Nu vreau să părăsesc toate astea.

— Dacă îmi amintesc bine, prima oară când ne-am cunoscut mi-ai spus că te simți ca într-o cuşcă aici, mi-a reproşat zâmbind el. Dar, până la urmă, te cucereşte, nu-i aşa?

Am dat uşor din cap.

— Câteodată poți fi atât de idiot.

Un râset slab a reuşit să treacă de nodul din gâtul meu.

Maxon m-a lăsat să mă îndepărtez suficient cât să pot privi în ochii săi căprui.

— Nu vorbesc despre palat, Maxon. Nu-mi pasă câtuşi de puțin de hainele mele, de patul meu ori, mă crezi sau nu, de mâncare.

Maxon a râs. Nu era niciun secret cât de încântată fusesem de mesele extravagante de aici.

— E vorba de tine, am spus. Nu vreau să te părăsesc pe tine.

— Pe mine?

Am încuviințat.

— Mă vrei pe mine?

Am chicotit văzându-i expresia zăpăcită.

— Asta spun.

A ezitat un moment.

— Dar... cum... ce am făcut?

— Nu ştiu, i-am spus, ridicând din umeri. Cred doar că am fi un *noi* reuşit.

A surâs.

— Am fi un *noi* minunat.

Maxon m-a tras spre el, brutal, după standardele lui, şi m-a sărutat din nou.

— Eşti sigură? m-a întrebat, îndepărtându-se şi privindu-mă intens. Eşti absolut convinsă?

— Dacă tu eşti sigur, şi eu sunt.

Pentru o fracţiune de secundă, ceva s-a schimbat în expresia lui. Dar a dispărut atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva mi se păruse.

În clipa următoare, m-a condus spre pat şi ne-am aşezat amândoi pe margine, ţinându-ne de mână în timp ce capul meu se odihnea pe umărul lui. Mă aşteptam să spună ceva. În fond, asta aşteptase? Dar nu existau cuvinte. Din când în când ofta prelung şi doar auzind acel sunet îmi dădeam seama cât de fericit era. Asta mă ajuta să nu mă mai simt aşa de neliniştită.

După o vreme — poate pentru că niciunul dintre noi nu ştia ce să spună — Maxon şi-a îndreptat spatele.

— Cred că ar trebui să plec. Dacă vom invita toate familiile la sărbătoare, trebuie să fac planuri suplimentare.

M-am retras şi am zâmbit, încă beată de bucurie că aveam să-mi îmbrăţişez în curând mama, tatăl şi pe May.

— Încă o dată, îţi mulţumesc.

Ne-am ridicat împreună, îndreptându-ne spre uşă. Îl ţineam strâns de mână. Dintr-un motiv oarecare, îmi era teamă să-i dau drumul. Simţeam că întregul moment era cumva fragil şi, dacă ar fi forţat prea mult, s-ar fi putut frânge.

— Ne vedem mâine, mi-a promis el în şoaptă, stând foarte aproape de mine.

M-a privit cu atâta adorație, încât m-am simțit prostuță că îmi făcusem griji.

— Ești uimitoare.

Odată ce Maxon a plecat, am închis ochii și am retrăit fiecare clipă din timpul scurt petrecut împreună: felul în care își fixase privirea asupra mea, zâmbetele jucăușe, săruturile tandre. M-am gândit la ele iar și iar în timp ce mă pregăteam de culcare, întrebându-mă dacă și Maxon făcea același lucru.

CAPITOLUL 6

— Minunat, domnişoară. Continuă să arăţi în direcţia schiţelor, iar voi restul, încercaţi să nu vă uitaţi la mine, a cerut fotograful.

Era sâmbătă şi Elita fusese scutită de obligaţia de a sta în Salonul Doamnelor. La micul dejun, Maxon anunţase petrecerea de Halloween, iar până după-amiază slujnicele noastre începuseră deja să lucreze la modele de costume, în timp ce fotografii imortalizau întregul proces.

Încercam să par naturală pe când mă uitam peste desenele lui Anne. În timpul ăsta, slujnicele mele stăteau în spatele mesei cu bucăţi de material, cutiuţe cu paiete şi o cantitate absurdă de pene.

Blitul aparatului foto scăpăra şi ne lumina feţele, în timp ce încercam mai multe ipostaze. Chiar în momentul în care mă pregăteam să pozez ţinând ridicat un material auriu, a sosit un vizitator.

— Bună dimineaţa, doamnelor, a spus Maxon, păşind tacticos prin uşa deschisă.

Nu m-am putut abține să nu îndrept spatele şi să zâmbesc larg. Fotograful a surprins momentul înainte să i se adreseze lui Maxon.

— Maiestatea Voastră, este mereu o onoare. V-ar deranja să pozați alături de această domnişoară?

— Ar fi plăcerea mea.

Slujnicele s-au dat la o parte, iar Maxon a luat câteva schițe şi s-a postat chiar în spatele meu, cu hârtiile într-o mână şi cu cealaltă aşezată mai jos, pe talia mea. Acea atingere exprima atât de mult pentru mine! Spunea: „Vezi, în curând te voi putea atinge aşa în fața întregii lumi. Nu ai de ce să-ți faci griji".

Au fost făcute câteva poze, iar fotograful s-a îndreptat către următoarea fată de pe lista lui. Am realizat că şi slujnicele mele se retrăseseră la un moment dat, fără să-mi dau seama.

— Slujnicele tale sunt destul de talentate, a spus Maxon. Modelele astea sunt splendide.

Am încercat să mă port ca de obicei cu Maxon, dar lucrurile păreau să se fi schimbat acum, în bine şi în rău deopotrivă.

— Ştiu. Nu aş putea fi pe mâini mai bune.

— Te-ai decis asupra vreunui model? m-a întrebat, răsfirând hârtiile pe birou.

— Tuturor ne place ideea cu pasărea. Cred că vrea să fie o aluzie la lănțişorul meu, i-am răspuns, atingând firul subțire de argint.

Lănțișorul meu de care atârna pasărea cântătoare fusese un dar de la tatăl meu și îl preferam bijuteriilor greoaie pe care ni le punea la dispoziție palatul.

— Urăsc să-ți spun asta, dar cred că și Celeste a ales ceva aviar. Pare extrem de hotărâtă, a spus el.

— Nu-i nimic, am replicat, ridicând din umeri. Oricum nu mă omor după pene.

Zâmbetul mi-a pălit.

— Stai puțin. Te-ai întâlnit cu Celeste?

A încuviințat.

— A fost doar o vizită scurtă, ca să stăm de vorbă. Mi-e teamă că nu pot rămâne nici aici mult timp. Tata nu e foarte încântat de toate astea, dar pentru că Alegerea este încă în desfășurare, a înțeles că ar fi frumos să avem mai multe festivități. Și a fost de acord că ar fi o cale mult mai bună de a cunoaște familiile, având în vedere circumstanțele.

— Ca de exemplu?

— E nerăbdător să se facă o eliminare și va trebui să iau această decizie după ce o să-i cunosc pe părinții tuturor fetelor. Cu cât sosesc mai repede, cu atât mai bine, în opinia lui.

Nu realizasem că a trimite pe cineva acasă făcea parte din planul de Halloween. Credeam că va fi doar o mare petrecere. Am început să-mi fac griji, deși îmi spuneam că nu aveam niciun motiv. Nu după conversația noastră din seara precedentă. Dintre toate momentele petrecute cu Maxon, nimic nu îmi părea mai real ca acele clipe.

Încă analizând schițele, m-a anunțat părând că se gândește la altceva:

— Presupun că ar trebui să-mi termin rondul.

— Pleci deja?

— Nu te îngrijora, iubito. Ne vedem la cină.

„Da", mi-am spus eu, „dar ne vei vedea pe toate la cină."

— E totul în regulă? am întrebat.

— Bineînțeles, mi-a răspuns, dându-mi un sărut fugitiv. Pe obraz.

— Trebuie să fug. Vorbim curând.

Şi, la fel de brusc cum apăruse, a şi dispărut.

Petrecerea de Halloween începea peste o săptămână, ceea ce însemna că palatul fremăta ca un muşuroi.

Luni, Elita a petrecut dimineața cu regina Amberly, gustând şi alegând meniul pentru petrecere. Era de departe cea mai plăcută sarcină pe care o primisem până atunci. În acea după-amiază însă, Celeste a lipsit din Salonul Doamnelor câteva ore. Când s-a întors în jurul orei patru, a declarat tuturor:

— Maxon vă transmite salutări.

Marți după-amiază le-am întâmpinat pe rudele familiei regale, care veniseră în oraş pentru festivități. Dar în dimineața aceea, toate l-am urmărit pe fereastră pe Maxon cum o învăța pe Kriss să tragă cu arcul, în grădină.

Mesele erau pline cu musafiri care sosiseră mai devreme, dar Maxon lipsea adesea, la fel şi Marlee şi Natalie.

Mă simțeam din ce în ce mai penibil. Făcusem o greşeală mărturisindu-i sentimentele mele lui Maxon. Cu toată vorbăria lui, nu avea cum să fie într-adevăr interesat de mine dacă primul lui instinct era să-şi petreacă timpul cu toate celelalte fete.

Pierdusem aproape orice speranță până vineri, când m-am trezit după *Actualități*, stând la pian în camera mea, sperând ca Maxon să vină să mă vadă.

Nu a făcut-o.

Am încercat să-mi scot asta din minte sâmbătă, când Elita era obligată să întrețină, de dimineață, în Salonul Doamnelor, valul de femei ce sosea la palat şi să participe la încă o repetiție de dans după-amiaza.

Slavă Domnului că familia mea, fiind din Cinci, alesese să se concentreze pe muzică şi artă, fiindcă eram o dansatoare îngrozitoare. Singura persoană mai nepricepută decât mine era Natalie. În mod supărător, Celeste era întruchiparea grației. Nu o dată, instructorii îi ceruseră să le ajute pe celelalte fete, rezultatul fiind un mic incident în urma căruia Natalie aproape că îşi sucise glezna, din cauza îndrumării intenționat greşite a lui Celeste.

Cu o viclenie de şarpe, Celeste pusese problemele lui Natalie pe seama stângăciei acesteia. Instructorii o crezuseră, iar Natalie făcuse haz de întreaga situație. Am admirat-o pe Natalie că nu o lăsa pe Celeste să o provoace.

Aspen fusese prezent la toate lecțiile. La început l-am evitat, nefiind sigură dacă voiam să am de-a face cu el. Auzisem zvonuri conform cărora soldații îşi schimbau programul atât de repede că te lua ameteala. Unii voiau cu tot dinadinsul să meargă la petrecere, în timp ce alții aveau iubite acasă şi ar fi intrat în mare bucluc dacă ar fi fost văzuți dansând cu altcineva, mai ales în condițiile în care cinci dintre noi aveau să devină curând din nou disponibile şi aveau să fie la mare căutare.

Dar având în vedere că asta urma să fie ultima noastră repetiție oficială, atunci când Aspen s-a apropiat suficient cât să mă invite la dans, nu l-am refuzat.

— Ești în regulă? m-a întrebat. Păreai supărată ultima dată când te-am văzut.

— Doar obosită, am mințit.

Nu puteam să discut cu el probleme amoroase.

— Serios? m-a chestionat neîncrezător. Eram sigur că asta anunța veşti proaste.

— Ce vrei să spui?

Ştia el oare ceva şi eu nu?

A oftat.

— Dacă te pregăteşti să-mi spui că trebuie să mă opresc şi să nu mai lupt pentru tine, asta nu e o conversație pe care vreau să o port.

Ce-i drept, nici nu mă gândisem la Aspen în ultima săptămână. Eram atât de măcinată de cuvintele mele deplasate şi de presupunerile mele greşite, încât nu puteam să mă gândesc la altceva. Şi iată, în timp ce eu mă frământasem la gândul că Maxon renunțase la mine, Aspen îşi făcuse griji de acelaşi fel.

— Nu e asta, i-am răspuns vag, simțindu-mă vinovată.

A dat din cap, satisfăcut pe moment de răspunsul meu.

— Au!

— Ups! am exclamat.

Chiar nu intenționasem să-l calc pe picioare. M-am străduit să mă concentrez ceva mai mult asupra dansului.

— Îmi pare rău, Mer, dar eşti groaznică.

Râdea pe înfundate, deşi sigur îl rănisem.

— Ştiu, ştiu, am spus, cu răsuflarea tăiată. Îmi dau toată silința, jur!

Țopăiam prin cameră ca o rățuşcă şchioapă, dar compensam lipsa de grație prin efort. Aspen, amabil, a încercat să mă pună într-o lumină bună, rupând ritmul ca să fie în pas cu mine. Era aşa de tipic pentru el să încerce mereu să fie eroul meu.

Până la sfârşitul acelei ultime lecții, învățasem cel puțin toți paşii. Nu puteam să promit că nu aveam să trântesc la pământ vreun diplomat străin, azvârlind energic din picioare, dar eram pregătită să dau totul. Nu era de mirare că Maxon avea îndoieli. L-aş fi făcut de râs într-o vizită în altă țară şi nici nu se punea problema să primesc de una singură vreun oaspete aici. Pur şi simplu nu aveam stofă de prințesă.

Am suspinat şi m-am dus să-mi iau un pahar cu apă. Aspen m-a urmat, în vreme ce fetele părăseau camera.

— Deci, a început el.

Am aruncat o privire prin cameră ca să mă asigur că nu ne privea nimeni.

— Presupun că, dacă nu eşti îngrijorată din cauza mea, atunci eşti îngrijorată din cauza lui.

Mi-am coborât privirea şi am roşit. Cât de bine mă cunoştea.

— Departe de mine gândul de a-l susține sau ceva de genul ăsta, dar dacă nu îşi dă seama cât de uimitoare eşti, e un idiot.

Am zâmbit, continuând să studiez podeaua.

— Şi dacă nu ajungi să devii prinţesă, ce dacă? Asta nu te face mai puţin extraordinară. Şi doar ştii că... că...

Nu reuşea să exprime ce voia să spună şi am riscat să-l privesc.

În ochii lui Aspen am văzut o mie de finaluri diferite ale acelei propoziţii, toate amintindu-mi de legătura dintre noi. De faptul că încă mă aştepta. Că mă cunoştea mai bine ca oricine. Că eram la fel. Că acele luni petrecute la palat nu puteau şterge doi ani. Orice s-ar fi întâmplat, Aspen avea să fie mereu acolo pentru mine.

— Ştiu, Aspen. Ştiu.

CAPITOLUL 7

Stăteam în rând cu celelalte fete în foaierul imens al palatului, bâțâindu-mă pe vârfurile picioarelor.

— Lady America, a şoptit Silvia, şi asta a fost suficient ca să îmi dea de înțeles că mă purtam inacceptabil.

Ca îndrumătoare principală a Alegerii, ne lua acțiunile foarte în serios.

Am încercat să mă controlez. O invidiam atât pe Silvia, cât şi personalul şi pe cei câțiva soldați care mişunau prin jur, fie şi numai pentru că aveau voie să se plimbe. Dacă aş fi putut să fac acelaşi lucru, m-aş fi simțit mult mai calmă.

Poate că n-ar fi fost aşa de rău dacă Maxon ar fi fost prezent. Pe de altă parte, poate că aş fi fost şi mai agitată. Încă nu puteam să-mi dau seama de ce, după tot ce se întâmplase, nu îşi făcuse timp pentru mine în ultima vreme.

— Au ajuns! s-a auzit din spatele uşilor.

Nu am fost singura care a scos sunete de încântare.

— În regulă, doamnelor! a strigat Silvia. Comportați-vă ca niște domnișoare! Majordomii și slujnicele, aliniați-vă la perete, vă rog.

Am încercat să fim încântătoarele tinere prințese pe care le dorea Silvia, dar în clipa în care părinții lui Kriss și ai lui Marlee au intrat pe ușă, totul s-a dus de râpă. Ambele fete erau doar niște copile și era evident că părinții le duseseră prea mult dorul ca să se mai sinchisească de etichetă. Au intrat țipând, iar Marlee a zbughit-o din rând, fără să șovăie.

Părinții lui Celeste au fost mai stăpâniți, deși erau vădit entuziasmați să-și revadă fiica. Și ea a rupt rândul, dar într-o manieră mult mai civilizată decât Marlee. Nici nu i-am observat pe părinții lui Natalie sau pe ai lui Elise, pentru că o siluetă micuță cu o coamă de păr roșcat a pătruns în viteză prin ușa deschisă, căutând din ochi pe cineva.

— May!

Mi-a auzit vocea, mi-a văzut mâna fluturând și s-a grăbit spre mine, urmată de mama și de tata. Am îngenuncheat pe podea, luând-o în brațe.

— Ames! Nu îmi vine să cred! a ciripit ea, cu admirație și gelozie în voce. Ești atât, atât de frumoasă!

Nu puteam să vorbesc. Abia o puteam vedea din cauza lacrimilor.

Un moment mai târziu, am simțit brațele ferme ale tatălui meu, cuprinzându-ne pe amândouă. Apoi mama, abandonând buna-cuviința ei obișnuită, ni s-a alăturat, aruncându-se în brațele noastre, pe podeaua palatului.

Am auzit un oftat, care ştiam că era al Silviei, dar chiar nu îmi păsa în acel moment.

De îndată ce am putut din nou să respir, am zis:

— Mă bucur aşa de mult că sunteţi aici!

— Şi noi, pisicuţo, m-a asigurat tata. Nici nu-ţi pot spune cât de mult ne-ai lipsit!

I-am simţit buzele pe creştetul capului.

M-am răsucit ca să-l pot strânge în braţe mai bine. Nu mi-am dat seama, până în acel moment, cât de mult îmi lipsiseră.

Am lăsat-o pe mama la urmă. Eram şocată să o văd aşa tăcută. Nu-mi venea să cred că nu îmi ceruse încă un raport detaliat al progresului relaţiei mele cu Maxon. Când m-am retras, i-am remarcat lacrimile din ochi.

— Eşti atât de frumoasă, iubito. Arăţi ca o prinţesă.

Am zâmbit. Era plăcut că măcar de data asta nu mă critica sau nu-mi dădea indicaţii. Doar se bucura de moment şi asta însemna totul pentru mine. Pentru că şi eu făceam acelaşi lucru.

Am observat ochii lui May fixând ceva peste umărul meu.

— E el, a murmurat.

— Hm? am întrebat, privind în jos către ea.

Întorcându-mă, l-am văzut pe Maxon urmărindu-ne din spatele scărilor principale. S-a îndreptat spre noi afişând un zâmbet amuzat, pentru că eram toţi îngrămădiţi pe podea. Tata s-a ridicat imediat.

— Alteţa Voastră, a spus el, pe un ton plin de admiraţie.

Maxon a venit spre el, cu mâna întinsă.

— Domnule Singer, e o onoare. Am auzit atâtea despre dumneavoastră. Şi despre dumneavoastră, doamnă Singer.

S-a îndreptat spre mama, care se ridicase şi ea şi îşi netezise părul.

— Maiestatea Voastră, a chiţăit ea, uşor emoţionată. Îmi cer scuze pentru toate astea.

A gesticulat spre podea, în timp ce eu şi May ne-am ridicat, încă lipite una de alta.

Pe Maxon îl umfla râsul.

— Nu vă faceţi probleme. Nu mă aştept la mai puţin entuziasm din partea rudelor domnişoarei America.

Eram sigură că mama dorea o explicaţie pentru asta mai târziu.

— Iar tu trebuie să fii May.

May a roşit, pregătindu-se pentru o strângere de mână, primind în schimb un sărut.

— Nu am apucat încă să-ţi mulţumesc pentru că nu ai plâns.

— Poftim? a întrebat ea, roşind şi mai tare din cauza confuziei.

— Nu ţi-a spus nimeni? a spus Maxon cu seninătate. Datorită ţie am câştigat prima întâlnire cu încântătoarea ta soră. Îţi voi fi veşnic îndatorat.

May i-a răspuns chicotind:

— Păi, cu plăcere, presupun.

Maxon şi-a dus mâinile la spate, reamintindu-şi de bunele maniere.

— Mi-e teamă că trebuie să fac cunoştinţă şi cu ceilalţi, dar vă rog să rămâneţi aici un moment. Voi face un scurt

anunț. Şi sper să pot sta mai mult de vorbă cu voi curând. Mă bucur că aţi putut veni.

— E chiar mai drăguţ în persoană, a şoptit May, destul de tare însă, şi mi-am dat seama, după mişcarea uşoară a capului, că Maxon auzise.

S-a îndreptat spre familia lui Elise, care erau de departe cei mai rafinaţi dintre toţi. Fraţii ei mai mari aveau o ţinută rigidă de soldaţi, iar părinţii ei au făcut o plecăciune când Maxon s-a apropiat. M-am întrebat dacă Elise le spusese să facă asta sau aşa erau ei. Toţi păreau aşa de distinşi, micile lor siluete elegant îmbrăcate continuându-se cu creştete asortate, negru-cărbune.

Alături de ei, Natalie şi foarte drăguţa ei soră mai mică şuşoteau alături de Kriss, în timp ce părinţii lor îşi dădeau mâna. Întreaga atmosferă era scăldată de energie pozitivă.

— Cum adică se aştepta la entuziasm din partea noastră? mi-a cerut mama explicaţii, în şoaptă. Să fie din cauza faptului că te-ai răstit la el când v-aţi cunoscut? Nu ai mai făcut asta, nu-i aşa?

Am oftat.

— De fapt, mamă, ne contrazicem destul de des.

— Poftim!? a exclamat ea, şocată. Păi, încetează!

— Ah, şi i-am dat un genunchi sub centură la un moment dat.

S-a lăsat o clipă de tăcere, până când May a izbucnit în râs. Îşi acoperea gura încercând să se oprească, dar continua să scoată hohote stângace şi pitigăiate. Tata stătea cu buzele strânse, dar îmi dădeam seama că era şi el pe cale să izbucnească în râs.

Mama se făcuse albă ca varul.

— America, spune-mi că glumeşti. Spune-mi că nu l-ai atacat pe prinţ.

Nu ştiu de ce, dar cuvântul „atacat" ne-a dat gata pe toţi; iar eu, May şi tata am început să râdem cu lacrimi, în timp ce mama se holba la noi.

— Scuze, mamă, am izbutit eu să spun.

— Oh, Doamne!

Deodată părea foarte interesată să-i cunoască pe părinţii lui Marlee şi nu am oprit-o când a pornit spre ei.

— Deci îi place o fată care să-i ţină piept, a spus tata, odată ce ne-am calmat cu toţii. Deja îmi place mai mult de el.

Tata se uita prin cameră, admirând palatul, iar eu stăteam acolo, încercând să-i sorb cuvintele. De câte ori, de-a lungul anilor în care eu şi Aspen ne întâlniserăm în secret, el şi tata se aflaseră în aceeaşi cameră? De vreo douăsprezece ori, cel puţin. Poate mai mult. Şi nu îmi făcusem niciodată griji că tata nu l-ar accepta pe Aspen. Ştiam că a-l convinge să mă lase să mă mărit cu un băiat dintr-o castă inferioară ar fi fost greu, dar presupusesem mereu că voi obţine consimţământul lui până la urmă.

Dintr-un motiv sau altul, situaţia din acel moment era de o mie de ori mai stresantă. Chiar dacă Maxon făcea parte din Unu şi avea posibilitatea să ne susţină pe toţi, am devenit deodată conştientă de faptul că era posibil ca tata să nu-l placă.

Tata nu era un rebel care să dea foc la case sau lucruri de genul ăsta. Dar ştiam că nu-i convenea cum era condusă ţara. Dacă nemulţumirile lui faţă de guvernare aveau să se

extindă şi asupra lui Maxon? Dacă avea să-mi spună că nu ar fi trebuit să fiu cu el?

Înainte să pot ajunge prea departe cu aceste gânduri, Maxon a urcat câteva trepte mai sus ca să ne poată vedea pe toţi.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Ne face mare plăcere să vă avem la palat, nu doar pentru a sărbători primul Halloween după zeci de ani de absenţă, dar şi pentru a reuşi să vă cunoaştem pe toţi. Îmi pare rău că părinţii mei nu au putut şi ei să vă întâmpine. Îi veţi cunoaşte foarte curând.

— Mamele, surorile şi Elita sunt invitate să ia ceaiul cu mama mea în această după-amiază, în Salonul Doamnelor. Fiicele dumneavoastră vă vor putea însoţi până acolo. Iar domnii vor savura un trabuc alături de mine şi de tatăl meu. Vom avea un majordom care să vă conducă, aşa că nu vă faceţi griji în privinţa orientării. Slujnicele voastre vă vor escorta spre camerele pe care le veţi folosi pe durata şederii voastre şi vă vor pregăti corespunzător atât pentru vizita dumneavoastră, cât şi pentru petrecerea de mâine seară.

Ne-a făcut tuturor un semn scurt cu mâna şi apoi şi-a văzut de drum. Aproape imediat, o slujnică a apărut lângă noi.

— Domnule şi doamnă Singer? Sunt aici ca să vă conduc în camerele dumneavoastră.

— Dar eu vreau să stau cu America! a protestat May.

— Scumpo, sunt sigură cu regele ne-a dat o cameră la fel de frumoasă ca a surorii tale. Nu vrei să o vezi? a încurajat-o mama.

Mary s-a întors spre mine.

— Vreau să trăiesc exact aşa cum trăieşti tu. Doar pentru o vreme. Pot să stau cu tine?

Am oftat. Şi ce dacă trebuia să renunţ la intimitate pentru câteva zile? Nu aveam cum să spun nu acelei mutriţe.

— Fie. Poate că, fiind două, slujnicele mele chiar vor avea ceva de făcut.

M-a îmbrăţişat atât de strâns, încât am simţit că micul meu sacrificiu a fost răsplătit instantaneu.

— Ce altceva ai mai învăţat? m-a întrebat tata.

L-am luat de braţ, încercând să mă obişnuiesc cu el în costum. Dacă nu l-aş fi văzut de mii de ori îmbrăcat în hainele sale pătate de vopsea, aş fi putut să jur că se născuse pentru a fi din Unu. Arăta atât de tânăr şi distins în acele haine elegante! Părea chiar şi mai înalt.

— Cred că ţi-am spus tot ce ne-au învăţat despre istoria noastră, cum preşedintele Wallis a fost ultimul conducător al Statelor Unite, ca apoi să conducă Statul American al Chinei. Nu auzisem de el înainte de a veni aici. Tu?

Tata a dat din cap.

— Bunicul tău mi-a povestit despre el. Se spunea că era un om cumsecade, dar nu prea a avut ce să facă atunci când lucrurile au ajuns în halul în care erau.

Ştiam nişte date concrete despre istoria Illéei doar de când ajunsesem la palat. Dintr-un motiv sau altul, istoria ţării noastre era transmisă mai mult pe cale orală. Auzisem o mulţime de lucruri, dar nimic la fel de complet ca educaţia pe care o primisem în ultimele câteva luni.

Statele Unite fuseseră invadate la începutul celui de-al Treilea Război Mondial, după ce nu reuşiseră să îşi plătească imensa datorie către China. În loc să primească bani, pe care Statele Unite nu-i aveau, chinezii înfiinţaseră un guvern aici, formând Statul American al Chinei şi folosindu-i pe americani ca mână de lucru. Până la urmă, Statele Unite se revoltaseră — nu doar împotriva Chinei, dar şi împotriva ruşilor, care încercau să fure forţa de muncă dezvoltată de chinezi — alăturându-se Canadei, Mexicului şi altor ţări latine, pentru a forma un singur stat. Avusese loc al Patrulea Război Mondial şi, deşi îi supravieţuiserăm, devenind o ţară nouă, conflictul avusese un efect devastator din punct de vedere economic.

— Maxon mi-a spus că, înainte de al Patrulea Război Mondial, oamenii nu aveau mai nimic.

— Are dreptate. Parţial ăsta este motivul pentru care sistemul de caste e aşa de nedrept. De la bun început, nimeni nu avea prea mare lucru cu care să contribuie, de aceea mulţi oameni au sfârşit prin a ajunge în castele inferioare.

Nu voiam să o iau pe drumul ăsta cu tata, pentru că ştiam că se aprindea destul de repede. Nu se înşela — castele erau nedrepte —, dar vizita ăsta era una veselă şi nu doream să o irosesc vorbind despre lucruri pe care nu le puteam schimba.

— Pe lângă informaţii despre istorie, primim şi multe lecţii de etichetă. Acum intrăm un pic mai mult în diplomaţie. Cred că s-ar putea să trebuiască să o folosim la ceva în curând, de se insistă atât asupra ei. Fetele care vor rămâne, cel puţin.

— Cum adică?

— Se pare că o fată se va întoarce acasă, împreună cu familia ei. Maxon trebuie să facă o eliminare după ce vă va cunoaşte pe toţi.

— Pari nefericită. Crezi că te va trimite acasă?

Am ridicat din umeri.

— Ei, haide. Până acum sigur ţi-ai dat seama dacă te place sau nu. Dacă te place, nu ai de ce să-ţi faci griji. Dacă nu, de ce ai mai vrea să rămâi?

— Presupun că ai dreptate.

S-a oprit din mers.

— Deci, cum e, până la urmă?

Era cam jenant să vorbesc cu tata despre asta, dar nici cu mama nu aş fi vrut să discut problema. Iar May ar fi fost şi mai nepricepută decât mine în a descifra comportamentul lui Maxon.

— Cred că mă place. Aşa îmi spune.

Tata a râs.

— Atunci sunt sigur că eşti în regulă.

— Dar a fost cam... distant săptămâna asta.

— America, draga mea, el e prinţul. A fost probabil ocupat cu aprobarea vreunei legi sau ceva asemănător.

Nu ştiam cum să-i explic că Maxon părea să-şi facă timp pentru toate celelalte. Era prea umilitor.

— Presupun că ai dreptate.

— Că veni vorba de legislaţie, aţi învăţat ceva despre asta? Despre cum să redactaţi proiecte de lege?

Nu mă omoram nici după subiectul ăsta, dar cel puţin nu era despre băieţi.

— Nu încă. Dar am început să citim multe dintre ele. Sunt greu de înțeles câteodată; norocul nostru că Silvia, femeia pe care ai văzut-o jos, e un soi de ghid sau îndrumător. Ea încearcă să ne explice cum stau lucrurile. Și Maxon e de ajutor dacă îi pun întrebări.

— Chiar așa?

Tata părea mulțumit de asta.

— Oh, da. Cred că e important pentru el ca toate să simțim că am putea avea succes, știi? Se pricepe de minune să explice chestii. Chiar mi-a... , am început eu, dar m-am oprit.

Nu ar fi trebuit să menționez camera cu cărți. Dar era tatăl meu.

— Ascultă, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui despre asta.

Tata a rîs.

— Singura persoană cu care stau de vorbă e mama ta și cu toții știm că nu poate să țină un secret, așa că promit să nu-i spun.

Am chicotit. Era aproape imposibil să mi-o imaginez pe mama ținând ceva pentru ea.

— Poți să ai încredere în mine, pisicuțo, mi-a zis, luându-mă după umeri.

— Există o cameră, o cameră secretă, și e plină de cărți, tată! i-am mărturisit în șoaptă, asigurându-mă de două ori că nu era nimeni prin jur. Sunt acolo cărți interzise și niște hărți ale lumii, unele vechi, care arată țările cum erau ele înainte. Tată, nu știam că au fost atât de multe! Și mai e și un calculator înăuntru. Ai văzut vreodată unul în realitate?

A clătinat din cap, uluit.

— E incredibil. Scrii la tastatură ceea ce te interesează şi el caută prin toate cărţile din cameră şi îţi găseşte informaţia.

— Cum?

— Nu ştiu, dar aşa a aflat Maxon ce era Halloweenul. Chiar m-a...

Am cercetat din nou, dintr-un capăt în celălalt, holul. Am decis că nu era chip ca tata să vorbească mai departe despre bibliotecă, dar ar fi fost prea mult să-i spun că aveam una dintre cărţile acelea secrete la mine în cameră.

— Chiar te-a... ?

— M-a lăsat să împrumut una odată, doar ca să mă uit la ea.

— Oh, ce interesant! Ce ai citit? Îmi poţi spune?

Mi-am muşcat buzele.

— Era unul dintre jurnalele personale ale lui Gregory Illéa.

Tata a rămas cu gura căscată.

— America, e incredibil. Ce scria în el?

— Oh, nu am terminat încă. În principal, mă interesează să aflu ce era Halloweenul.

S-a gândit o clipă la ce îi spusesem şi a clătinat din cap.

— De ce eşti îngrijorată, America? E clar că Maxon are încredere în tine.

Am oftat, simţindu-mă ridicol.

— Presupun că ai dreptate.

— Extraordinar! Deci există o cameră ascunsă, aici pe undeva? a întrebat, privind pereţii cu alţi ochi.

— Tată, locul ăsta e o nebunie. Sunt uşi şi pereţi falşi peste tot. Din câte ştiu eu, dacă aş răsturna vaza asta, s-ar putea să cădem printr-o uşă-capcană.

— Hmm, a spus el amuzat. Atunci o să fiu foarte atent pe unde merg când mă întorc în camera mea.

— Ceea ce probabil că ar trebui să faci în curând. Trebuie să mă duc să o ajut pe May să se pregătească pentru ceaiul cu regina.

— Ah, da, voi şi ceaiurile voastre cu regina, a glumit el. Bine, pisicuţo. Ne vedem diseară la cină. Şi ce trebuie să fac ca să nu cad printr-o trapă secretă? s-a întrebat cu voce tare, întinzându-şi braţele pe post de scut în timp ce mergea.

Odată ce a ajuns la scări, a pus cu atenţie mâna pe balustradă.

— Ca să ştii, balustrada e sigură.

— Mersi, tată.

Am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre camera mea.

Îmi venea să sar în sus. Eram aşa de fericită că ai mei veniseră la palat, încât abia mă puteam stăpâni. Dacă Maxon nu mă trimitea acasă, avea să-mi fie mai greu ca niciodată să stau departe de ai mei.

Am luat-o după colţ spre camera mea şi am văzut că uşa era deschisă.

— Cum arăta? am auzit-o pe May întrebând în timp ce mă apropiam.

— Chipeş. Cel puţin aşa era pentru mine. Părul lui ondulat stătea mereu ciufulit.

May şi Lucy au chicotit la unison.

— De câteva ori, chiar mi-am trecut degetele prin părul lui. Mă gândesc la asta câteodată. Nu atât de mult pe cât obişnuiam.

M-am apropiat în vârful picioarelor, nevrând să le deranjez.

— Încă îţi lipseşte? a întrebat May, vrând să ştie cât mai multe despre băieţi, ca întotdeauna.

— Din ce în ce mai puţin, a recunoscut Lucy, cu o notă de speranţă în voce. Când am ajuns aici, am crezut că o să mor de suferinţă. Îmi imaginam tot timpul moduri de a evada din palat şi de a mă întoarce la el, dar asta nu avea să se întâmple niciodată de-adevăratelea. Nu puteam să-l părăsesc pe tata şi, chiar dacă aş fi reuşit să ajung în afara zidurilor, nu aş fi avut cum să găsesc drumul înapoi.

Ştiam câte ceva despre trecutul lui Lucy. Ai ei se oferiseră să fie servitori pentru o familie din Trei în schimbul banilor cu care puteau să plătească operaţia mamei lui Lucy. Aceasta murise în cele din urmă şi, când mama tânărului aflase că fiul ei era îndrăgostit de Lucy, o vânduse pe ea şi pe tatăl ei palatului.

Am tras cu ochiul prin uşa întredeschisă şi le-am văzut pe May şi pe Lucy stând pe pat. Uşile balconului erau deschise, permiţând aerului parfumat al Angelesului să intre în cameră. May adoptase foarte rapid ţinuta de la palat, rochia ei de zi îmbrăcându-i perfect trupuşorul, în timp ce împletea o parte din părul lui Lucy, lăsând restul să atârne liber. Nu o văzusem niciodată pe Lucy cu părul altfel decât strâns într-un coc. Arăta minunat aşa, tânără şi fără griji.

— Cum e să fii îndrăgostită? a întrebat May.

O parte din mine s-a simțit rănită. De ce pe mine nu mă întrebase așa ceva? Apoi mi-am amintit că, din câte știa May, eu nu fusesem niciodată îndrăgostită.

Zâmbetul lui Lucy era amar.

— E cel mai minunat și îngrozitor lucru care ți se poate întâmpla vreodată, a spus ea cu simplitate. Știi că ai găsit ceva extraordinar și vrei să ții de acel ceva pentru totdeauna; dar în fiecare clipă, te temi de momentul în care l-ai putea pierde.

Am oftat ușor. Avea absolută dreptate.

Iubirea e o teroare minunată.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la ce înseamnă să pierzi pe cineva, așa că am intrat înăuntru.

— Lucy! Ia uită-te la tine!

— Vă place?

A dus mâna la spate, atingând împletiturile fine.

— Îți stă foarte bine. May obișnuia să-mi împletească și mie părul, tot timpul. E foarte talentată.

May a ridicat din umeri.

— Ce altceva să fac? Nu ne permiteam să cumpărăm păpuși, așa că exersam pe Ames.

— Păi, a spus Lucy, întorcându-se către ea, cât timp ești aici, tu vei fi păpușica noastră. Eu, Anne și Mary te vom face să arăți la fel de frumoasă ca regina.

May și-a înclinat capul.

— Nimeni nu e la fel de frumoasă ca ea.

Apoi s-a întors repede spre mine.

— Să nu-i spui mamei că am zis asta.

Am râs pe înfundate.

— Nu o să-i spun. Acum însă trebuie să ne pregătim. E aproape ora ceaiului.

May a bătut din palme entuziasmată şi s-a dus să se aşeze în faţa oglinzii. Lucy şi-a strâns părul, reuşind să păstreze împletiturile intacte în timp ce-şi făcea cocul, ascunzând o bună parte din el sub bonetă. Nu puteam să o condamn că dorea să-l păstreze aşa ceva mai mult timp.

— Ah, a sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, domnişoară, m-a anunţat Lucy, înmânându-mi cu grijă un plic.

— Mulţumesc, am răspuns, nereuşind să-mi ascund surpriza din voce.

Majoritatea persoanelor de la care mă aşteptam să primesc veşti erau în acel moment cu mine. Am desfăcut plicul şi am citit biletul scurt, mâzgăleala aceea studiată fiindu-mi foarte familiară.

America,

Am aflat cu întârziere că familiile Elitei au fost recent invitate la palat şi că tata, mama şi May au plecat să te viziteze. Kenna nu poate călători din cauza sarcinii înaintate, iar Gerad este mult prea mic. Încerc să înţeleg de ce această invitaţie nu mi-a fost transmisă şi mie. Sunt fratele tău, America.

Singura mea bănuială este că tata a ales să mă excludă. Sper din tot sufletul că nu ai fost tu. Suntem pe cale să realizăm lucruri măreţe, noi doi. Poziţiile noastre ne pot fi foarte folositoare unul altuia. Dacă familiei tale i se mai oferă orice alte privilegii deosebite, ar trebui să-ţi aminteşti şi de mine, America. Ne putem ajuta reciproc.

I-ai menţionat cumva prinţului de mine? Doar de curioziate.

Scrie-mi cât mai curând.

Kota

Am ezitat între a rupe scrisoarea în bucățele şi a o păstra. Sperasem că fratele meu mai mare avea să scape de obsesia lui pentru avansarea pe scara socială, învățând în felul ăsta să fie mulțumit cu succesul pe care îl avea. Fără noroc, se pare. Am îndesat scrisoarea pe fundul sertarului, alegând să uit cu totul de ea. Gelozia lui nu avea să strice vizita familiei mele.

Lucy a sunat după Anne şi Mary şi toate ne-am distrat de minune aranjându-ne. Voioşia lui May ne-a molipsit pe toate, iar eu m-am trezit cântând în timp ce ne îmbrăcam. La scurt timp, mama a trecut pe la noi, cerându-ne să o asigurăm că arăta bine.

Era frumoasă, într-adevăr. Era mai scundă şi mai rotunjoară decât regina, dar avea o alură la fel de regală în acea rochie. În timp ce coboram scările, May m-a apucat de mână, cu un aer trist.

— Ce s-a întâmplat? Nu te bucuri că o vei cunoaşte pe regină?

— Ba da. Doar că...

— Da?

A oftat.

— Cum mă voi putea întoarce la pantalonii kaki după toate astea?

Fetele erau însufleţite şi toată lumea strălucea. Sora lui Natalie, Lacey, era cam de aceeaşi vârstă cu May şi amândouă stăteau de vorbă într-un colț. Vedeam asemănarea dintre Lacey şi sora ei. Din punct de vedere fizic, erau slăbuțe, blonde şi drăguțe. Acolo unde eu şi May ne situam la

poli opuşi, Natalie şi Lacey erau aproape identice, deşi aş fi descris-o pe cea din urmă ca fiind ceva mai puţin excentrică decât sora ei mai mare. Nu chiar atât de aiurită.

Regina a făcut un tur, vorbind cu toate mamele, punând întrebări în stilul ei dulce, de parcă viețile noastre ar fi fost în vreun fel la fel de fascinante ca a ei. Eu mă aflam într-un grup mic, ascultând-o pe mama lui Elise vorbind despre familia ei din Noua Asie, când May m-a apucat de rochie, trăgându-mă deoparte.

— May! am şuierat eu. Ce crezi că faci? Nu te poți purta aşa, mai ales când regina e de față!

— Trebuie să vezi! a insistat ea.

Slavă Domnului că Silvia nu se afla acolo! Era în stare să o admonesteze pe May pentru ceva de genul ăsta, chiar dacă May nu ştia că greşise.

Ne-am îndreptat spre fereastră, iar May mi-a arătat ceva afară:

— Uite!

Am privit cu atenție dincolo de tufişuri şi fântâni şi am văzut două siluete. Una dintre ele era a tatălui meu, care gesticula viguros, fie explicând, fie întrebând ceva. Cealaltă aparținea lui Maxon, care se gândea un timp înainte să răspundă. Mergeau agale şi, din când în când, tata îşi băga mâinile în buzunare, iar Maxon şi le încrucişa la spate. Indiferent care era subiectul conversației părea important.

Am aruncat o privire în Salonul Doamnelor. Toată lumea erau absorbită de apariția reginei şi nimeni nu părea să ne dea atenție.

Maxon s-a oprit cu fața la tata și i-a vorbit. Nu era agresivitate sau supărare în atitudinea lui, dar părea hotărât. După o pauză, tata i-a întins mâna. Maxon a zâmbit și i-a strâns-o viguros. O clipă mai târziu, amândoi păreau ușurați, iar tata l-a bătut pe spate. Maxon a părut să se crispeze un pic la gestul ăsta. Nu era obișnuit să fie atins. Dar apoi tata l-a luat după umeri, așa cum făcea cu mine și Kota, așa cum făcea cu toți copiii lui. Iar lui Maxon a părut să-i placă mult asta.

— Despre ce-o fi fost vorba? am întrebat cu voce tare.

May a ridicat din umeri.

— Părea important.

— Așa e.

Am așteptat să vedem dacă Maxon avea să stea de vorbă cu vreun alt tată; însă dacă a făcut-o, nu au ieșit în grădină.

CAPITOLUL 8

Petrecerea de Halloween a fost extraordinară, aşa cum promisese Maxon. Când am intrat în Sala Mare cu May alături de mine, am rămas uluită de splendoarea din jur. Totul era aurit. Ornamentele de pe pereţi, nestematele scânteietoare de pe braţele candelabrelor, ceştile, farfuriile, chiar şi mâncarea — toate erau în nuanţe de auriu. Era cu adevărat magnific.

Din boxe se auzea muzică uşoară, însă o mică orchestră aştepta în colţ ca să cânte melodiile pentru dansurile tradiţionale pe care le învăţaserăm. Camere — atât de fotografiat, cât şi de filmat — împânzeau încăperea. Fără îndoială, aceasta avea să fie inima petrecerii. Nu putea exista o sărbătoare mai frumoasă. M-am întrebat pentru o clipă cum ar fi dacă mi-aş petrece şi Crăciunul aici.

Costumele participanţilor erau superbe. Marlee era costumată în înger şi dansa cu ofiţerul Woodwork. Avea chiar şi aripi, care păreau făcute din hârtie cu reflexii iridescente,

plutind suav în spatele ei. Celeste întruchipa un păun: purta o rochie scurtă şi acoperită cu pene, asemenea celor adunate într-un mănunchi imens în jurul capului.

Kriss stătea alături de Natalie şi părea că îşi asortaseră costumele. Corsajul rochiei lui Natalie era împodobit cu boboci de flori, iar fusta largă era făcută dintr-un vaporos tul albastru. Rochia lui Kriss era aurie ca şi camera şi era decorată cu o cascadă de frunze. Dacă m-ai fi întrebat pe mine, aş fi zis că reprezentau primăvara şi toamna. Era o idee drăguţă.

Moştenirea asiatică a lui Elise era exploatată la maximum. Rochia ei de mătase era o replică mult mai somptuoasă a celor modeste cu care se îmbrăca de obicei. Mânecile în falduri erau extrem de dramatice şi admiram modul cum reuşea să se descurce cu podoaba pe care o purta pe cap. Elise nu ieşea de obicei în evidenţă, însă în acea seară arăta minunat, aproape regal.

Rudele şi prietenii care împânzeau sala purtau şi ei costume, iar soldaţii erau la fel de aranjaţi. Am văzut un jucător de baseball, un cowboy, pe cineva îmbrăcat într-un costum cu un ecuson pe care scria GAVRIL FADAYE, iar unul dintre soldaţi fusese într-atât de curajos încât îmbrăcase o rochie. Câteva fete erau în apropiere, râzând gălăgios. Dar mulţi dintre soldaţi purtau o variantă elegantă a uniformelor, care era compusă doar din pantaloni albi apretaţi şi sacouri albastre. Aveau mănuşi, dar nu şi pălării, iar aceste detalii ne ajutau să îi distingem de soldaţii care erau la datorie, împrejmuind perimetrul camerei.

— Deci, ce părere ai? am întrebat-o pe May, dar când m-am întors, am observat că dispăruse în mulțime, pornită în explorare.

Am râs în sinea mea, uitându-mă prin cameră după rochița ei înfoiată. Când îmi spusese că voia să meargă la petrecere îmbrăcată în mireasă — „ca fetele de la TV" — crezusem că era o glumă. Cu toate astea, arăta absolut adorabil cu voalul acela prins în creștetul capului.

— Bună seara, Lady America, mi-a șoptit cineva la ureche.

Am tresărit și m-am întors, ca să-l descopăr lângă mine pe Aspen, îmbrăcat în uniformă de gală.

— M-ai speriat!

Mi-am pus mâna pe piept, ca și cum mi-aș fi putut încetini bătăile inimii. Aspen s-a mulțumit să chicotească.

— Îmi place costumul tău, m-a complimentat el jovial.

— Mulțumesc. Și mie îmi place.

Anne mă transformase într-un fluture. Rochia mea era conică, cu o trenă dintr-un material vaporos tivit cu negru, și îmi cădea diafan pe lângă corp. O mască micuță, ca o pereche de aripi, îmi acoperea ochii, dându-mi un aer misterios.

— De ce nu te-ai costumat? am întrebat. Nu ți-a venit nicio idee?

A ridicat din umeri.

— Prefer uniforma.

— Oh.

Mi se părea trist să irosești șansa de a fi extravagant. Aspen avea și mai puține ocazii decât mine în privința asta. De ce să nu profite?

— Voiam doar să te salut, să văd ce mai faci.

— Bine, am spus repede.

Mă simțeam ciudat.

— Oh, mi-a răspuns, nemulțumit. Bine atunci.

Poate că după micul discurs pe care mi-l ținuse cu numai câteva zile în urmă, se aştepta la un răspuns mai elaborat, dar nu eram pregătită încă să spun nimic. A făcut o plecăciune şi s-a îndreptat către alt soldat, care l-a îmbrățişat ca pe un frate. M-am întrebat dacă faptul de a fi soldat îl făcuse să se simtă că aparține unei familii, aşa cum mi se întâmplase mie cu Alegerea.

Marlee şi Elise m-au găsit câteva momente mai târziu şi m-au târât pe ringul de dans. În timp ce mă legănam, încercând să nu lovesc pe nimeni, mă uitam la Aspen, care era pe marginea ringului, stând de vorbă cu mama şi May. Mama şi-a trecut mâna peste mâneca lui, ca şi cum voia să o netezească, iar May radia de bucurie. Îmi imaginam că îi spuneau cât de chipeş arăta în uniformă, cât de mândră ar fi fost mama lui dacă ar fi fost acolo ca să-l vadă. Le-a zâmbit la rândul său şi am putut să văd cât de mulțumit era. Eu şi Aspen eram nişte rarități, un Cinci şi un Şase smulşi din viețile noastre monotone şi aterizați în palat. Alegerea îmi schimbase viața atât de mult, încât uneori uitam să apreciez această experiență.

Am dansat în cerc cu unele dintre fete şi câțiva soldați, până când muzica s-a oprit şi DJ-ul ni s-a adresat.

— Distinse domnişoare participante la selecție, stimați domni din corpul de gardă, prieteni şi rude ale familiei

regale, vă rog să le urați bun venit regelui Clarkson, reginei Amberly și prințului Maxon Schreave!

Orchestra a început să cânte furtunos, iar noi toți ne-am afundat în plecăciuni și reverențe, în timp ce familia regală intra în sală. După toate aparențele, regele era costumat în suveran, doar că al altei țări. Nu am înțeles aluzia. Rochia reginei era de un albastru atât de închis încât bătea în negru, fiind acoperită de pietre scânteietoare. Arăta precum cerul nopții. Iar Maxon se deghizase, în mod aproape comic, în pirat. Pantalonii îi erau rupți din loc în loc și purta o cămașă largă, cu o vestă deasupra și o bandană pe cap. Pentru a spori efectul, nu se bărbierise o zi sau două și o umbră de păr blond-închis îi acoperea jumătatea de jos a feței ca un zâmbet.

DJ-ul ne-a cerut să eliberăm ringul, iar regele și regina au început un prim dans împreună. Maxon stătea deoparte, lângă Kriss și Natalie, șoptindu-le ceva pe rând și făcându-le să râdă. Până la urmă am văzut că făcea un tur al camerei. Nu știam dacă mă căuta sau nu, dar nu voiam să fiu prinsă holbându-mă la el. Mi-am înfoiat rochia și m-am uitat spre ai mei în schimb. Păreau foarte fericiți.

M-am gândit la Alegere și la cât de aiurea părea totul, dar nu puteam să dezaprob rezultatul. Regele Clarkson și regina Amberly erau făcuți unul pentru altul. El dădea impresia unei personalități puternice, iar ea compensa prin firea ei calmă. Era o ascultătoare tăcută, pe când el părea să aibă mereu ceva de spus. Deși aranjamentul părea învechit și nedrept, pentru ei funcționa.

Se îndepărtaseră oare vreodată unul de altul în timpul Alegerii, aşa cum simţeam că se întâmplă cu mine şi cu Maxon? De ce nu încercase măcar o dată să mă vadă, în tot timpul în care se întâlnise cu celelalte fete? Poate că de asta vorbise cu tata, ca să-i explice de ce va trebui să mă trimită acasă. Maxon era o persoană politicoasă, aşa că ar fi putut să facă un lucru de felul ăsta.

Am cercetat mulţimea, căutându-l pe Aspen. Între timp, am văzut că tata ajunsese în sfârşit şi stătea braţ la braţ cu mama, în partea opusă a sălii. May îşi croise drum către Marlee şi se lipise de ea. Marlee îşi încrucişase mâinile pe pieptul surorii mele, într-un gest protector, iar rochiile lor albe străluceau în lumină. Nu mă surprindea că deveniseră aşa de apropiate în numai o zi. Am oftat. Unde era Aspen?

Cu un ultim efort, am aruncat o privire peste umăr. Era chiar acolo, în spatele meu, veghindu-mă, ca întotdeauna. Când privirile ni s-au întânit, mi-a făcut discret cu ochiul, ceea ce m-a binedispus imediat.

După ce regele şi regina şi-au terminat dansul, ne-am înghesuit cu toţii pe ring. Soldaţii mişunau de colo-colo, găsindu-şi uşor partenere. Maxon era încă la marginea ringului, cu Kriss şi Natalie. Speram să vină să mă invite la dans. În niciun caz nu voiam să-l invit eu.

Făcându-mi curaj, mi-am netezit rochia şi m-am îndreptat spre el. Am decis să îi ofer cel puţin ocazia să mă invite. Mi-am făcut drum printre oamenii de pe ring, având de gând să mă bag în discuţie. Când am ajuns suficient de aproape ca să fac asta, Maxon s-a întors către Natalie.

— Vrei să dansezi? a întrebat-o el.

Fata a râs şi a înclinat capul ei blond, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume, iar eu am trecut graţios pe lângă ei, cu ochii fixaţi asupra unei mese cu deserturi de ciocolată, ca şi cum asta-mi fusese intenţia de la bun început. Am rămas cu spatele la ringul de dans în timp ce mâncam delicioasele bunătăţi, sperând ca nimeni să nu observe cât de tare mă înroşisem.

Vreo şase melodii mai încolo, ofiţerul Woodwork a apărut lângă mine. Ca şi Aspen, optase să rămână în uniformă.

— Lady America, a spus el cu o plecăciune. Îmi acordaţi acest dans?

Vocea lui era liniştită şi caldă, iar entuziasmul lui m-a molipsit. I-am întins mâna fără rezerve.

— Desigur, domnule. Dar trebuie să te avertizez, nu mă prea pricep.

— E în regulă. O vom lua încet.

Zâmbetul lui era aşa de binevoitor, încât nu mi-am mai făcut griji şi l-am urmat veselă pe ringul de dans.

Dansul era unul ritmat, ceea ce se potrivea cu starea lui de spirit. A vorbit cu mine întreaga melodie şi mi-era greu să ţin pasul. Cam atât despre luatul încet.

— Se pare că ţi-ai revenit complet după ce aproape că te-am trântit la podea, a glumit el.

— Păcat că nu mi-am rupt nimic, i-am întors-o eu. Dacă eram acum în ghips, cel puţin nu mai trebuia să dansez.

A râs.

— Mă bucur că eşti la fel de haioasă cum spune toată lumea. Am auzit că eşti şi una dintre preferatele prinţului.

Suna ca şi cum era ceva de la sine înţeles.

— Nu ştiu ce să spun despre asta.

Pe de o parte, mă săturasem să aud chestia asta. Pe de alta, îmi doream cu ardoare să fie încă adevărată.

Privind peste umărul ofiţerului Woodwork, l-am văzut pe Aspen dansând cu Celeste. Am simţit cum mi se pune un nod în gât.

— Se pare că te înţelegi bine cu mai toată lumea. Cineva chiar a spus că, în timpul ultimului asediu, ţi-ai luat slujnicele cu tine în ascunzătoarea familiei regale. E adevărat?

Părea uluit. La momentul respectiv, considerasem ca fiind perfect normal să le protejez pe fetele la care ţineam, dar pentru toţi ceilalţi păruse îndrăzneţ sau bizar.

— Nu am putut să le abandonez, i-am explicat.

A clătinat din cap, plin de admiraţie.

— Eşti o adevărată lady.

Am roşit.

— Mulţumesc.

Dansul mă lăsase fără suflare, aşa că am luat loc la una dintre numeroasele mese presărate prin sală. Am băut un punci de portocale şi mi-am făcut vânt cu un şervеţel, urmărindu-i pe ceilalţi cum dansau. Maxon şi Elise erau împreună. Păreau fericiţi, învârtindu-se în cercuri. Prinţul dansase cu Elise de două ori deja şi încă nu mă căutase.

Mi-a luat ceva timp ca să-l reperez pe Aspen în marea de uniforme de pe ring, dar până la urmă l-am zărit într-un colţ vorbind cu Celeste. Am urmărit cum ea i-a făcut cu ochiul, în timp ce pe buze îi înflorea un zâmbet fluşturatic.

„Cine se crede?"

M-am ridicat vrând să mă duc să-i spun să înceteze, dar mi-am dat seama ce ar fi însemnat asta atât pentru mine, cât şi pentru Aspen. M-am aşezat la loc şi am continuat să-mi savurez punciul. Până la sfârşitul melodiei însă mă pusesem în mişcare şi ajunsesem suficient de aproape de Aspen încât să trebuiască să mă invite la dans.

Asta a şi făcut, ceea ce a fost bine, pentru că nu credeam că aş mai fi avut răbdare.

— Ce Dumnezeu a fost asta? am întrebat încet, dar cu o indignare vădită în voce.

— Ce anume?

— Celeste mai avea puţin şi sărea pe tine.

— Cineva suferă de gelozie, mi-a cântat la ureche.

— Oh, termină! Nu ar trebui să se comporte aşa, e împotriva regulilor!

M-am uitat în jur ca să mă asigur că nu ne vedea nimeni vorbind aşa de intim, mai ales părinţii mei. Mama stătea de vorbă cu mama lui Natalie. Tata dispăruse.

— Uite cine vorbeşte! m-a tachinat el, dându-şi glumeţ ochii peste cap. Dacă nu suntem împreună, nu-mi poţi spune cu cine am voie să vorbesc.

M-am strâmbat.

— Ştii că nu e aşa.

— Atunci cum e? m-a întrebat el în şoaptă. Nu ştiu dacă ar trebui să insist sau să mă dau bătut.

A clătinat din cap.

— Nu vreau să renunţ, dar dacă nu mai am pentru ce să sper, atunci spune-mi-o.

Simțeam efortul pe care-l făcea ca să-şi păstreze calmul şi tristețea reținută din vocea lui. Şi pe mine mă durea. Gândul de a pune capăt relației noaste îmi provoca o durere ascuțită în piept.

Am oftat şi i-am mărturisit:

— Mă tot evită. Mă salută, dar în ultima vreme s-a dedicat în exclusivitate întâlnirilor cu celelalte fete. Cred că mi-am închipuit că îi place de mine.

Aspen s-a oprit din dansat pentru o clipă, şocat de ce auzea. Şi-a revenit imediat, studiindu-mi expresia feței pentru câteva momente.

— Nu am realizat că asta era problema, a spus el cu blândețe. Ştii că vreau să fim împreună, dar nu mi-am dorit niciodată să suferi.

— Mersi, i-am răspuns, ridicând din umeri. Atâta tot că mă simt ca o idioată.

Aspen m-a tras ceva mai aproape, păstrând totuşi o distanță respectuoasă între noi, deşi ştiam că nu dorea asta.

— Ai încredere în mine, Mer, tipul care ratează şansa de a fi cu tine e idiotul.

— Şi tu ai vrut să renunți la mine, i-am amintit.

— De aia ştiu, mi-a răspuns zâmbind.

Mă bucuram că acum puteam să glumim pe tema asta.

M-am uitat peste umărul lui Aspen şi l-am văzut pe Maxon dansând cu Kriss. Din nou. Nu avea de gând să mă invite nici măcar o dată?

Aspen s-a aplecat spre mine.

— Ştii de ce îmi aduce aminte dansul ăsta?

— Spune-mi.

— De cea de-a şaisprezecea aniversare a lui Fern Tally.

I-am aruncat o privire ca şi cum ar fi fost dus cu pluta. Îmi aminteam de ziua când Fern împlinise şaisprezece ani. Fern era din Şase şi câteodată ne dădea o mână de ajutor, când mama lui Aspen era prea ocupată să ne poarte de grijă. Petrecerea ei venise cam la şapte luni după ce eu şi Aspen începuserăm să ieşim împreună. Ne invitase pe amândoi şi nu fusese cine ştie ce. Tort şi apă, muzică de la radio pentru că nu avea discuri şi lumini acoperite în subsolul ei neterminat. Dar era prima petrecere care nu se dădea „în familie". Erau doar copiii din vecini singuri într-o cameră şi asta făcuse totul captivant. Cu toate astea, nu se compara în niciun fel cu splendoarea din jurul nostru.

— Cum Dumnezeu poţi compara petrecerea asta cu cea de-atunci? am întrebat neîncrezătoare.

Aspen a înghiţit o dată în sec şi mi-a spus:

— Am dansat. Îţi aminteşti? Eram aşa de mândru că erai acolo, în braţele mele, în faţa altor oameni. Chiar dacă arătai ca şi cum te apucase o criză de convulsii.

Mi-a făcut cu ochiul.

Cuvintele lui mi-au răscolit sufletul. Într-adevăr, îmi aminteam că mă hrănisem cu momentul acela săptămâni întregi.

Într-o clipă, miile de secrete pe care eu şi Aspen le clădiserăm şi le păstraserăm mi-au invadat mintea: numele pe care le aleseserăm pentru copiii noştri imaginari, căsuţa noastră din copac, locul de pe ceafă unde se gâdila, bileţelele pe care le puseserăm bine, încercările mele nereuşite de a face săpun de casă, felul în care jucam X şi 0, trecându-mi

degetele pe stomacul lui... jocuri în care nu ne mai aminteam mutările invizibile pe care le făcusem... jocuri la care el mă lăsa mereu să câştig.

— Spune-mi că mă vei aştepta. Dacă m-ai aştepta, aş putea suporta orice, mi-a susurat el în ureche.

Orchestra a început să cânte o melodie tradiţională şi un ofiţer din apropiere m-a invitat la dans. Gestul ne-a surprins, lăsându-ne pe amândoi fără răspunsuri.

Noaptea a continuat, iar eu m-am trezit pândindu-l pe Aspen, nu doar o dată. Deşi încercam să par naturală, pariez că, dacă m-ar fi urmărit cineva cu atenţie, în special tata, ar fi observat ce făceam. Dar el părea mai interesat să facă turul palatului decât să danseze.

Am încercat să mă bucur de petrecere şi am dansat, cred, cu toată lumea din sală, în afară de Maxon. Stăteam jos, odihnindu-mi picioarele, când i-am auzit vocea.

— Domnişoară?

M-am întors ca să-l pot vedea.

— Îmi acordaţi acest dans?

M-a cuprins un sentiment imposibil de definit. Pe cât de demoralizată mă simţisem, pe cât de stânjenită fusesem, când mi-a oferit ocazia, a trebuit să profit de ea.

— Bineînţeles.

Mi-a luat mâna şi m-a condus pe ring, unde orchestra începea o melodie lentă. Am simţit un fior de bucurie. Maxon nu părea supărat sau stingherit. Dimpotrivă, mă ţinea atât de aproape, încât îi puteam simţi parfumul, în timp ce obrazul lui neras îl atingea pe al meu.

— Mă întrebam dacă aveai de gând să mă mai inviți vreodată la dans, am comentat, încercând să par glumeață.

Maxon a reușit să se apropie și mai mult de mine.

— Am lăsat intenționat acest dans la urmă. Le-am dedicat timp tuturor celorlalte fete, așa că mi-am îndeplinit obligațiile. Acum mă pot bucura de restul serii alături de tine.

Am roșit ca de fiecare dată când îmi spunea lucruri de genul ăsta. Câteodată, cuvintele lui erau ca versurile unei poezii. După ultima săptămână, nu credeam că îl voi mai auzi vorbindu-mi așa. Ascultându-l, inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Arăți superb, America. Mult prea frumoasă pentru a fi la brațul unui pirat deșănțat.

Am chicotit.

— În ce ai fi putut să te costumezi ca să ne asortăm? În copac?

— În cel mai rău caz, într-un soi de tufă.

Am râs din nou.

— Aș plăti ca să te văd îmbrăcat în tufă!

— La anul, a promis el.

M-am uitat la el. „La anul?"

— Ți-ar plăcea? Să avem o petrecere de Halloween și toamna viitoare? a întrebat el.

— Măcar voi mai fi aici toamna viitoare?

Maxon s-a oprit din dansat.

— De ce nu ai fi?

Am ridicat din umeri.

— M-ai evitat toată săptămâna, întâlnindu-te cu celelalte fete. Şi... te-am văzut vorbind cu tata. Am crezut că îi spuneai de ce trebuie să o dai afară pe fiica lui.

Am înghiţit nodul ce mi se pusese în gât. *Nu* aveam să plâng aici.

— America.

— Înţeleg. Cineva trebuie să plece, iar eu sunt din Cinci şi Marlee e favorita publicului...

— America, opreşte-te, a spus el cu blândeţe. Sunt un idiot. Nu mi-a dat prin minte că vei vedea lucrurile în felul ăsta. Credeam că te simţi sigură pe poziţia ta.

Îmi scăpa ceva.

Maxon a oftat.

— Sincer? Încercam să le acord şi celorlalte fete o şansă. De la început, doar la tine m-am uitat cu adevărat, doar pe tine te-am vrut.

M-am îmbujorat.

— Când mi-ai spus ce simţeai, am fost atât de uşurat încât o parte din mine nu te-a crezut. Încă îmi vine greu să accept că a fost real. Ai fi surprinsă cât de rar obţin ceea ce îmi doresc cu adevărat.

Ochii lui Maxon ascundeau ceva, o tristeţe pe care nu era pregătit să o împărtăşească. A alungat-o însă imediat şi a continuat să-mi explice, începând din nou să se legene în ritmul muzicii.

— Mi-era teamă că mă înşelam, că aveai să te răzgândeşti în orice clipă. Am tot căutat o alternativă, dar adevărul e că...

Maxon m-a privit în ochi, fără urmă de nesiguranţă.

— ... eşti numai tu. Poate că nu am căutat cu adevărat, poate că fetele din Alegere nu sunt potrivite pentru mine. Nu are importanţă. Ştiu doar că pe tine te vreau. Şi asta mă îngrozeşte. Am tot aşteptat să îţi retragi cuvintele, să implori să fii lăsată să pleci.

Mi-a luat un moment să-mi recapăt suflul. Dintr-odată, tot timpul acela în care stătuserăm departe unul de celălalt avea altă semnificaţie. Înţelegeam acel sentiment — că era prea frumos ca să fie adevărat, prea frumos ca să fie credibil. Aşa mă simţeam în fiecare zi cu el.

— Maxon, asta nu se va întâmpla, i-am şoptit, apropiindu-mă de gâtul lui. Poate că vei realiza că nu sunt suficient de bună pentru tine.

Buzele lui erau lângă urechea mea.

— Iubita mea, eşti perfectă.

Cu braţul pe care-l ţineam pe spatele lui l-am strâns la piept şi el a făcut la fel, până când am ajuns mai aproape decât fuseserăm vreodată. Realizam vag că ne aflam într-o cameră plină de oameni, că pe mama o lua probabil cu leşin văzându-ne, dar nu-mi păsa. Pentru moment, simţeam că eram singurii oameni din univers.

M-am dat un pic în spate pentru a-l privi pe Maxon, realizând că mai întâi trebuia să scap de lacrimile ce-mi inundaseră ochii, deşi nu îmi displăceau.

Maxon mi-a explicat tot.

— Vreau să o luăm încet. Mâine voi anunţa eliminarea, iar asta îi va linişti şi pe cei din public şi pe tatăl meu, însă nu vreau să te grăbesc. Aş vrea să vezi dormitorul prinţesei. De fapt, se învecinează cu al meu.

Ceva din ideea de a fi atât de aproape de el tot timpul făcea să mi se înmoaie genunchii.

— Cred că ar trebui să începi să te gândeşti cum ai vrea să arate. Vreau să te simţi ca acasă. Va trebui să-ţi mai alegi câteva slujnice şi să decizi dacă vrei ca familia ta să stea la palat sau doar prin apropiere. Te voi ajuta cu toate.

O mică voce mi-a şoptit: „Şi cu Aspen cum rămâne?" Dar eram atât de fermecată de Maxon, încât abia am auzit-o.

— Curând, când va fi adecvat să închei Alegerea, când îţi voi cere mâna, vreau să îmi poţi spune „Da" cu inima uşoară. Îţi promit că voi face tot ce îmi stă în putinţă, de acum şi până la momentul respectiv, ca să fie aşa. Orice îţi doreşti, orice ai nevoie, doar spune-mi şi voi face tot ce pot pentru tine.

Eram copleşită. Înţelegea atât de bine cât mă neliniştea acest angajament, cât mă tulbura ideea de a deveni prinţesă. Avea de gând să îmi lase tot răgazul pe care mi-l putea da şi între timp să mă răsfeţe cu toate lucrurile posibile. Am avut din nou senzaţia că toate astea nu se întâmplau cu adevărat.

— Nu e drept, Maxon, am mormăit eu. Ce Dumnezeu se presupune că ţi-aş putea pot oferi eu?

A zâmbit.

— Tot ce vreau este să-mi promiţi că vei rămâne cu mine, că vei fi a mea. Câteodată mi se pare că nu ai cum să fii reală. Promite-mi că vei rămâne.

— Bineînţeles. Îţi promit.

Cu aceste cuvinte, mi-am lăsat capul pe umărul lui şi am dansat mai departe, melodie după melodie. La un

moment dat, am zărit-o pe May, care părea pe cale să explodeze de fericire. Mama şi tata ne urmăreau, iar tata dădea din cap ca şi când ar fi spus: „Şi tu credeai că te va trimite acasă".

Mai aveam o nelămurire.

— Maxon? am întrebat, întorcându-mă cu faţa spre el.

— Da, iubito?

Am zâmbit la auzul acelui apelativ.

— Despre ce ai vorbit cu tata?

Maxon a râs pe înfundate.

— E conştient de intenţiile mele. Şi trebuie să ştii că e întru totul de acord, atât timp cât eşti fericită. Asta a părut să fie singura lui pretenţie. L-am asigurat că voi face tot posibilul să fie aşa şi i-am spus că deja pari fericită aici.

— Chiar sunt.

Am simţit pieptul lui Maxon umflându-se.

— Atunci şi el, şi eu suntem mulţumiţi.

Maxon şi-a mişcat uşor mâna şi a aşezat-o mai jos pe talia mea, încurajându-mă să rămân aproape de el. Din acea atingere am înţeles atât de multe. Am ştiut că totul era real, că se întâmpla într-adevăr şi că puteam să-mi dau voie să cred. Ştiam că aş fi renunţat la prieteniile pe care le legasem aici dacă ar fi fost nevoie, deşi eram sigură că pe Marlee nu ar fi deranja-o câtuşi de puţin să piardă. Şi ştiam că aş fi lăsat flacăra iubirii mele pentru Aspen să se stingă. Ar fi durat ceva şi ar fi trebuit să-i spun lui Maxon, dar aş fi făcut-o.

Pentru că acum eram a lui. O ştiam. Niciodată nu fusesem atât de sigură.

Pentru prima dată, am putut să îmi imaginez scena nunții. Altarul, invitații așteptându-mă și Maxon, în fruntea tuturor. Cu acea atingere, totul avea sens.

Petrecerea a continuat târziu în noapte, când Maxon ne-a târât pe toate șase pe balconul de pe partea din față a palatului, de unde se vedeau cel mai bine artificiile. Celeste urca împiedicându-se pe treptele de marmură, iar Natalie șterpelise pălăria unui amărât de soldat. Cupe de șampanie erau plimbate dintr-o parte în alta, iar Maxon sărbătorea prematur logodna noastră cu o sticlă pe care o păstrase doar pentru el.

Când artificiile au început să lumineze cerul, Maxon a ridicat sticla în aer.

— Un toast! a propus el.

Toate am ridicat paharele, stând în expectativă. Am observat că paharul lui Elise era mânjit cu rujul închis pe care îl folosise în acea seară, iar Marlee ținea tăcută un pahar, preferând să soarbă din el decât să bea cu lăcomie.

— Pentru voi, frumoase doamne! Și pentru viitoarea mea soție! a strigat Maxon.

Fetele au chiuit, fiecare gândindu-se că toastul ar fi putut să-i fie dedicat, dar eu știam mai bine. În timp ce toată lumea dădea paharele peste cap, l-am privit pe Maxon — potențialul meu viitor logodnic — care mi-a făcut discret cu ochiul înainte să mai ia o gură de șampanie. Strălucirea și emoția întregii seri mă copleșeau, ca și cum un val de bucurie mă înghițea cu totul.

Nu-mi puteam imagina nimic îndeajuns de puternic încât să-mi poată răpi acea fericire.

Capitolul 9

Abia apucasem să dorm. Întorcându-mă aşa de târziu şi entuziasmată de ce avea să urmeze, mi-a fost imposibil. M-am cuibărit mai aproape de May, căldura ei liniştindu-mă. Avea să-mi fie aşa de dor de ea, dar cel puţin acum exista posibilitatea ca ea să locuiască cu mine la palat.

Mă întrebam cine avea să plece a doua zi. Mi se părruse nepoliticos să întreb, aşa că mă abţinusem; dar dacă aş fi fost să-mi dau cu părerea, aş fi zis că Natalie era cea care urma să plece. Marlee şi Kriss erau populare în rândul publicului — mai populare decât mine —, iar Celeste şi Elise aveau relaţii. Eu aveam inima lui Maxon, ceea ce însemna că Natalie nu prea avea mare lucru de care să se agaţe.

Mă simţeam prost, deoarece chiar nu aveam nimic cu Natalie. Mai curând, mi-aş fi dorit să plece Celeste. Poate că Maxon avea să o trimită acasă, de vreme ce ştia cât îmi

era de antipatică, având în vedere că îmi spusese că voia să mă simt în largul meu.

Am suspinat, gândindu-mă la declarațiile lui din acea seară. Nu îmi imaginasem niciodată că așa ceva ar fi posibil. Cum ajunsesem eu, America Singer — o nimeni din Cinci — să mă îndrăgostesc de Maxon Schreave — însuși *prințul* din Unu? Cum se întâmplase asta, ținând cont că îmi petrecusem ultimii doi ani pregătindu-mă pentru o viață de Șase?

O mică parte din sufletul meu a început să se zbată. Cum aveam să-i explic toate astea lui Aspen? Cum aș fi putut să-i spun că Maxon mă alesese pe mine și că eu voiam să fiu cu el? Avea să mă urască? Mi-a venit să plâng la gândul ăsta. Orice ar fi fost, nu voiam să îl pierd pe Aspen ca prieten. Nu puteam.

Slujnicele mele nu au bătut la ușă când au intrat, cum le era de altfel obiceiul. Încercau mereu să mă lase să dorm cât mai mult, gândindu-se că, după petrecere, cu siguranță aveam nevoie de odihnă. Dar în loc să înceapă pregătirile, Mary a venit lângă May și a scuturat-o ușor de umăr, ca să o trezească.

M-am răsucit spre Anne și Lucy, care țineau în mână un umeraș acoperit cu o husă. O rochie nouă?

— Miss May, a șoptit Mary, e timpul să te trezești.

May s-a ridicat alene.

— Nu pot să mai dorm?

— Nu, a spus Mary cu tristețe. Sunt niște treburi importante de rezolvat în dimineața asta. Trebuie să te duci la părinții tăi chiar acum.

— Treburi importante? am întrebat. Ce se întâmplă?

Mary s-a uitat spre Anne, care s-a mulțumit să clatine din cap.

Confuză, dar optimistă, m-am dat jos din pat, încurajând-o pe May să facă la fel. Am îmbrățișat-o strâns înainte să se ducă în camera alor mei.

După ce a plecat, m-am întors către slujnicele mele.

— Acum îmi puteți explica și mie ce se întâmplă? am întrebat-o pe Anne.

A clătinat iar din cap. Am pufnit, frustrată.

— Ar ajuta dacă ți-aș ordona să-mi spui?

M-a privit cu o solemnitate intimidantă.

— Ordinele noastre vin de mult mai sus. Va trebui să așteptați.

Stăteam în pragul ușii de la baie și le urmăream mișcările. Mâinile lui Lucy tremurau în timp ce smulgea pumni de petale de trandafiri pentru baia mea, iar sprâncenele lui Mary păreau încremenite într-o grimasă în timp ce îmi aranja fardurile și agrafele de păr. Lucy tremura câteodată fără niciun motiv, iar Mary avea tendința să facă mutra aia când era concentrată. Anne era cea care mă speria mai mult.

Ea era mereu stăpână pe sine, chiar și în cele mai tulburătoare și solicitante situații, însă în acea dimineață arăta ca și cum corpul îi era umplut cu nisip, întreaga ei făptură fiind cuprinsă de neliniște. Se tot oprea, frecându-și fruntea, ca și cum în felul ăla ar fi putut să-și alunge îngrijorarea de pe chip.

Am urmărit-o scoțându-mi rochia din husă. Era modestă, simplă... și neagră ca o bucată de cărbune. Privind-o,

am ştiut că nu putea însemna decât un singur lucru. Am început să plâng înainte să ştiu pe cine jeleam.

— Domnişoară?

May a venit să mă ajute.

— Cine a murit? am întrebat. Cine a murit?

Anne, stăpână pe situaţie ca întotdeauna, m-a ridicat şi mi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Nu a murit nimeni, m-a asigurat ea.

Însă vocea ei nu era liniştitoare, ci autoritară.

— Să fiţi recunoscătoare pentru asta când se va termina totul. Nu a murit nimeni astăzi.

Nu mi-a dat nicio altă explicaţie şi m-a trimis să fac baie. Lucy a încercat să îşi menţină calmul; însă când, într-un final, a izbucnit în lacrimi, Anne i-a cerut să îmi aducă o mâncare uşoară, iar ea s-a grăbit supusă să execute comanda. Nici măcar nu şi-a făcut reverenţa înainte de a pleca.

Lucy s-a întors până la urmă cu nişte croasanţi şi nişte felii de măr. Aş fi vrut să stau şi să mănânc liniştită, trăgând de timp, dar mi-a ajuns o singură înghiţitură ca să-mi dau seama că mâncarea nu-mi era prietenă în acea zi.

Într-un final, Anne mi-a prins broşa cu numele meu în piept; argintul strălucea superb în contrast cu negrul rochiei. Nu-mi rămânea nimic altceva de făcut decât să îmi înfrunt incerta soartă.

Am deschis uşa, dar am rămas acolo, încremenită. Întorcându-mă către slujnicele mele, m-am lăsat pradă celor mai negre temeri.

— Mi-e frică.

Anne mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a încurajat:

— Eşti o lady acum, domnişoară. Trebuie să tratezi situaţia ca o lady.

Am dat uşor din cap când mi-a dat drumul, mi-am descleştat mâinile de pe clanţă şi am plecat. Aş vrea să pot spune că mi-am ţinut capul sus; dar, sincer, o lady sau nu, eram îngrozită.

Spre marea mea surpriză, când am ajuns în foaier, restul fetelor erau acolo aşteptând, cu rochii şi expresii similare. Am răsuflat uşurată. Nu intrasem în niciun bucluc. Dacă era aşa, toate eram în aceeaşi situaţie, aşa că, indiferent despre ce era vorba, cel puţin nu aveam să fiu singură.

— Iat-o şi pe a cincea, i-a spus un soldat camaradului său. Urmaţi-ne, doamnelor.

A cincea? Nu, ceva nu era în regulă. Eram şase. În timp ce coboram scările, am aruncat o scurtă privire fetelor din grup. Soldatul avea, *într-adevăr,* dreptate. Doar cinci. Marlee lipsea.

Primul meu gând a fost că Maxon o trimisese acasă, dar nu ar fi trecut şi pe la mine să-şi ia la revedere? Am încercat să găsesc o legătură între atmosfera asta misterioasă şi absenţa lui Marlee şi nimic din ce mi-a dat prin minte nu avea sens.

La capătul scărilor, ne aşteptau câţiva soldaţi împreună cu familiile noastre. Mama, tata şi May păreau agitaţi. De fapt toată lumea era neliniştită. M-am uitat spre ei, sperând să mă lămurească, dar mama a clătinat din cap, în timp ce tata a ridicat din umeri. Am cercetat mulţimea de bărbaţi în uniforme, uitându-mă după Aspen. Nu era acolo.

Am văzut o pereche de soldați escortându-i pe părinții lui Marlee la coada rândului nostru. Mama ei arăta împovărată de îngrijorare și se sprijinea de soțul ei, al cărui chip tulburat părea că îmbătrânise câțiva ani peste noapte.

Stai. Dacă Marlee plecase, ai ei de ce mai erau aici?

Am întors capul când o explozie de lumină a invadat foaierul. Pentru prima oară de când mă aflam la palat, porțile din față erau larg deschise ca să ne permită să defilăm în coloană afară din palat. Am traversat scurta alee circulară și am trecut de zidurile care îngrădeau domeniile palatului. Când porțile s-au deschis scârțâind, ne-a întâmpinat glasul asurzitor al unei mulțimi.

O platformă de mari dimensiuni fusese instalată în stradă. Sute, poate mii de oameni erau adunați acolo, copiii stând cocoțați pe umerii părinților. Camere de filmat erau poziționate în jurul platformei și oamenii de la televiziune alergau încolo și încoace prin fața mulțimii, imortalizând scena. Am fost conduși către o mică tribună, cu scaune de stadion, în timp ce mulțimea ne ovaționa. Am putut să văd umerii fiecărei fete din fața mea relaxându-se când oamenii din stradă au început să ne strige numele și să ne arunce flori la picioare.

Am început să fac cu mâna mulțimii când îmi striga numele. M-am simțit ridicol că îmi făcusem griji degeaba. Dacă oamenii erau atât de fericiți, nu avea cum să se întâmple ceva rău. Era cazul ca personalul palatului să-și reconsidere modul în care se ocupa de Elită. Atâta agitație pentru nimic.

May chicotea, bucuroasă să ia parte la manifestarea de bucurie din jur, iar eu eram uşurată să o văd iar în apele ei. Am încercat să urmăresc toate urările mulţimii de fani, dar atenţia mi-a fost distrasă de cele două construcţii ciudate ce se înălţau pe platformă. Prima era o chestie care arăta ca o scară în formă de A; a doua părea să fie un butuc mare de lemn, prevăzut cu nişte chingi la fiecare capăt. Escortată de un soldat, mi-am ocupat locul în mijlocul primului rând şi am încercat să-mi dau seama ce se întâmplă.

Mulţimea a izbucnit din nou atunci când şi-au făcut apariţia regele, regina şi Maxon. Şi ei erau îmbrăcaţi în haine de culoare închisă şi afişau expresii sobre. Eram aproape de Maxon, aşa că m-am întors spre el. Orice urma să se întâmple, m-aş fi liniştit dacă s-ar fi uitat la mine şi mi-ar fi zâmbit. Am tot încercat să-i atrag atenţia, să-mi confirme cumva că m-a observat. Dar chipul lui Maxon era împietrit.

Un moment mai târziu, uralele mulţimii s-au transformat în strigăte dispreţuitoare şi m-am întors să văd ce îi făcea atât de nemulţumiţi.

Am simţit un gol în stomac, simţind că lumea se prăbuşeşte sub ochii mei.

Ofiţerul Woodwork era târât afară în lanţuri. Buzele îi sângerau, iar hainele îi erau atât de murdare încât părea că îşi petrecuse noaptea tăvălindu-se în noroi. În spatele lui, Marlee — în splendidul ei costum de înger rămas fără aripi şi plin de praf — era de asemenea în lanţuri. Purta un sacou peste umerii încovoiaţi şi clipea des în lumina puternică. S-a uitat la marea de oameni, iar privirile ni s-au intersectat pentru o fracţiune de secundă înainte să fie

smucită din nou şi forţată să avanseze. A cercetat încă o dată mulţimea. Ştiam pe cine căuta. În stânga mea, i-am văzut pe părinţii ei urmărind scena, ţinându-se strâns unul de altul. Arătau de-a dreptul zdrobiţi, străini de locul acela, ca şi cum fuseseră goliţi de viaţă.

Mi-am întors privirea către Marlee şi ofiţerul Woodwork. Neliniştea de pe chipurile lor era evidentă, însă păşeau cu un aer mândru. Doar o dată, când Marlee s-a împiedicat din cauza rochiei, acea mască a căzut. În spatele ei, se putea citi teroarea.

Nu. Nu, nu, nu, nu, nu.

În timp ce erau conduşi pe platformă, un bărbat cu faţa acoperită a început să vorbească. Mulţimea a tăcut ca să-l asculte. Se părea că asta — orice era — se mai întâmplase înainte, iar oamenii de aici ştiau cum să reacţioneze. Dar eu nu ştiam; corpul mi-a zvâcnit brusc în faţă, iar stomacul mi-a tresăltat violent. Slavă Domnului că nu mâncasem.

— Marlee Tames, a strigat bărbatul, una dintre Alese, fiică a Illéei, a fost surprinsă noaptea trecută într-un moment intim cu acest bărbat, Carter Woodwork, un membru de încredere al Gărzii Regale.

Vocea oratorului trăda o doză nepotrivită de mândrie personală, ca şi cum ar fi prezentat remediul pentru vreo boală mortală. Mulţimea a huiduit din nou la acuzaţiile lui.

— Domnişoara Tames şi-a încălcat jurământul de loialitate faţă de prinţul Maxon! Iar domnul Woodwork a furat, practic, din proprietatea familiei regale prin relaţiile sale cu domnişoara Tames! Aceste ofense reprezintă acte de înaltă trădare faţă de familia regală!

Mai mult răcnea, încercând să atragă mulțimea de partea lui. Iar oamenii s-au lăsat convinși.

Dar cum puteau face așa ceva? Nu știau că asta era Marlee? Marlee cea dulce, frumoasă, inocentă, generoasă? Făcuse o greșeală, poate, însă nimic care să merite atâta ură.

Un alt bărbat mascat îl lega pe Carter de cadrul în formă de A, cu picioarele depărtate și brațele ridicate într-o poziție care imita forma structurii. Curele căptușite i-au fost înfășurate în jurul taliei și picioarelor, strânse atât de tare, încât păreau incomode chiar și de unde stăteam noi. Marlee a fost forțată să îngenuncheze în fața butucului mare de lemn, în timp ce un bărbat îi sfâșia haina de pe umeri. Încheieturile i-au fost prinse în chingile aflate de-o parte și de alta a butucului, cu palmele în sus.

Plângea.

— Aceasta este o crimă care trebuie pedepsită cu moartea! Dar prințul Maxon, prin îngăduința sa, le va cruța viețile acestor doi trădători. Trăiască prințul Maxon!

Mulțimea a aclamat vorbele oratorului. Dacă aș fi fost mai prezentă, aș fi știut că și eu trebuia să ovaționez sau cel puțin să aplaud. Fetele din jurul meu au făcut-o, iar părinții noștri la fel, chiar dacă se aflau în stare de șoc. Dar eu nu eram atentă. Vedeam numai fețele lui Marlee și Carter.

Fuseserăm așezate în primul rând cu un motiv — ca să ni se arate ce s-ar fi întâmplat dacă am fi făcut o asemenea greșeală prostească –, dar din acel punct, la numai șase metri de platformă, puteam să văd și să aud tot ceea ce conta cu adevărat.

Marlee avea privirea ațintită asupra lui Carter, iar el îi răspundea la fel, fiind nevoit să-şi întindă gâtul pentru asta. Fetei îi era frică, dar mai era ceva în ochii ei, un fel de reasigurare că merita să treacă prin toate astea, de dragul lui.

— Te iubesc, Marlee, i-a strigat el.

Freamătul mulțimii i-a acoperit vocea, dar tot s-a auzit.

— Vom fi bine. Totul va fi bine, îți promit.

Marlee nu putea să vorbească de frică, dar a încuviințat. În acel moment, nu mă puteam abține să nu îi admir frumusețea. Părul ei auriu era răvăşit, rochia era un dezastru, iar la un moment dat, îşi pierduse pantofii, dar, Doamne, cât de splendid arăta!

— Marlee Tames şi Carter Woodwork, ați fost înlăturați din castele voastre. Sunteți ultimii oameni. De acum, faceți parte din Opt!

Mulțimea a ovaționat, ceea ce părea nedrept. Nu erau şi oameni din Opt acolo, pe care îi jignea să se vorbească aşa despre ei?

— Şi pentru a vă pricinui aceeaşi ruşine şi aceeaşi durere pe care le-ați adus Maiestății Sale, veți fi biciuiți în fața tuturor de cincisprezece ori. Fie ca aceste cicatrici să vă amintească de numeroasele voastre păcate!

Biciuiți? Ce mai însemna şi asta?

Mi-am primit răspunsul o secundă mai târziu. Cei doi bărbați mascați, care îi legaseră pe Carter şi Marlee, au scos două vergele dintr-o găleată cu apă. Au plesnit în gol cu ele de câteva ori, testându-le, şi astfel am putut să aud şuieratul

nuielelor în timp ce brăzdau aerul. Mulțimea a aplaudat această încălzire cu aceeași frenezie și adorație pe care le oferiseră, ceva mai devreme, Aleselor.

În câteva secunde, spatele lui Carter avea să fie sfâșiat de lovituri, iar mâinile delicate ale lui Marlee...

— Nu! am urlat. Nu!

— Cred că mi se face rău, a șoptit Natalie, în timp ce Elise a scos un geamăt înăbușit de umărul soldatului de lângă ea.

Dar nu s-au oprit.

M-am ridicat și m-am aruncat spre scaunul lui Maxon, căzând peste genunchii tatălui meu.

— Maxon! Maxon, oprește-i!

— Trebuie să stați jos, domnișoară, a spus soldatul care mă păzea, încercând să mă forțeze să mă așez.

— Maxon, te implor, te rog, oprește-i!

— E periculos să vă părăsiți locul, domnișoară!

— Ia-ți mâinile de pe mine! i-am zbierat soldatului, lovindu-l cu piciorul cât am putut de tare.

Oricât am încercat, nu m-am putut elibera din strânsoarea lui.

— America, te rog stai jos! mi-a cerut mama.

— Una! a strigat bărbatul de pe scenă și am văzut vergeaua căzând asupra mâinilor lui Marlee.

A scos un scâncet sfâșietor, ca de cățel care fusese lovit cu piciorul. Carter nu a scos niciun sunet.

— Maxon! Maxon! am zbierat. Oprește-i! Oprește-i, te rog!

Mă auzise; ştiam că aşa era. L-am văzut închizând încet ochii şi înghiţind în sec, în încercarea de a ţine departe sunetele din jur.

— Două!

Urletul lui Marlee era pură suferinţă. Nu-mi puteam imagina durerea ei — şi mai urmau încă treisprezece lovituri.

— America, stai jos! a insistat mama.

May stătea între ea şi tata, fără să privească scena, plângând aproape la fel de tare ca Marlee.

— Trei!

M-am uitat spre părinţii lui Marlee. Mama ei îşi îngropase faţa în mâini, în timp ce soţul ei o ţinea în braţe, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze de tot ce se abătea asupra lor în momentele acelea.

— Dă-mi drumul! i-am strigat, în van, soldatului. MAXON! am urlat.

Lacrimile îmi înceţoşau privirea, dar îl puteam vedea suficient de bine încât să ştiu că mă auzise.

M-am uitat la celelalte fete. Nu ar fi trebuit să facem ceva? Unele păreau că plâng. Elise stătea aplecată, cu o palmă lipită de frunte, arătând de parcă era pe punctul de a leşina. Însă niciuna nu arăta furioasă. Nu ar fi trebuit să fie?

— Cinci!

Ţipetele lui Marlee aveau să mă bântuie pentru tot restul vieţii. Nu auzisem niciodată ceva asemănător. Nu înţelegeam ecoul revoltător al mulţimii care aclama, de parcă ar fi asistat la un spectacol distractiv, şi nici tăcerea lui Maxon, care permitea să se întâmple. Mă uitam cu stupoare la fetele din jurul meu, care plângeau, resemnându-se.

Singurul lucru care mi-a dat o fărâmă de speranță a fost Carter. Chiar dacă transpira din cauza traumei și tremura de durere, a reușit să-i transmită, gâfâind, cuvinte încurajatoare lui Marlee.

— Se va... termina curând, a izbutit să spună.

— Șase!

— Te... iubesc, a murmurat el cu greu.

Nu mai puteam să suport. Am încercat să-mi înfig unghiile în pielea soldatului, dar mânecile groase îl protejau. Am țipat când a întărit strânsoarea.

— Ia-ți mâinile de pe fiica mea! a strigat tata, trăgând de brațele soldatului.

Parțial eliberată, m-am răsucit până când am ajuns cu fața spre el și mi-am înfipt genunchiul sub centura lui cât de tare am putut.

A scos un țipăt înăbușit și a căzut pe spate, tata prinzându-l înainte să atingă podeaua.

Am sărit cu stângăcie peste barieră, incomodată de rochie și de pantofii cu toc.

— Marlee! Marlee! am strigat, alergând cât de repede puteam.

Aproape că ajunsesem la trepte, când doi soldați m-au ajuns din urmă, iar asta era o luptă pe care nu aveam cum să o câștig.

Din spatele scenei, am văzut că îi dezgoliseră spatele lui Carter, iar pielea lui era deja sfâșiată, atârnând înfiorător. Sângele i se prelingea pe picioare, distrugând ceea ce fuseseră odată pantalonii lui eleganți. Nu-mi puteam imagina în ce stare erau mâinile lui Marlee.

Acest gând m-a isterizat. Am urlat şi am dat din picioare, atacându-i pe soldaţii care mă ţineau, însă tot ce am reuşit să fac a fost să-mi pierd unul dintre pantofi.

Am fost târâtă înăuntru, în timp ce bărbatul de pe platformă mai număra o lovitură, şi nu ştiam dacă trebuia să mă simt recunoscătoare sau ruşinată. Pe de-o parte, nu mai eram obligată să privesc toată scena; pe de altă parte, simţeam că o abandonasem pe Marlee în cel mai greu moment din viaţa ei.

Dacă aş fi fost o prietenă adevărată, nu ar fi trebuit să fac mai mult de atât?

— Marlee! am strigat. Marlee, iartă-mă!

Dar mulţimea ţipa atât de tare, iar ea plângea atât de mult, încât nu cred că m-a auzit.

Capitolul 10

M-am zbătut şi am zbierat tot drumul. Soldaţii au trebuit să mă ţină atât de strâns, încât ştiam că aveam să fiu plină de vânătăi mai târziu, dar nu-mi păsa. Trebuia să mă lupt.

— Unde e camera ei? l-am auzit pe unul din ei întrebând şi m-am răsucit ca să văd o slujnică mergând în faţa noastră pe coridor. Nu am recunoscut-o, dar ea sigur mă cunoştea. I-a condus pe soldaţi până la uşa mea. Le-am auzit pe slujnicele mele ţipând în semn de protest la felul cum eram tratată.

— Calmaţi-vă, domnişoară; nu vă puteţi purta aşa, a mormăit unul dintre soldaţi, în timp ce mă aruncau în pat.

— Ieşiţi naibii din camera mea! am zbierat.

Slujnicele mele, toate în lacrimi, au venit în grabă lângă mine. Mary a început să-mi cureţe rochia de noroiul în care căzusem, dar i-am dat peste mână. Ştiau. Ştiau şi nu mă avertizaseră.

— Şi voi! am ţipat la ele. Vreau să ieşiţi toate afară! ACUM!

Cuvintele mele le-au făcut să se dea înapoi, iar tremurul ce străbătea corpul fragil al lui Lucy aproape că m-a făcut să-mi fie ruşine de purtarea mea. Dar trebuia să fiu singură.

— Ne pare rău, domnişoară, a spus Anne, trăgându-le pe celelalte mai în spate.

Ştiau cât de apropiată eram de Marlee.

Marlee...

— Plecaţi şi gata, am murmurat, îngropându-mi faţa în pernă.

Odată ce am auzit uşa închizându-se, mi-am scos şi pantoful rămas şi m-am afundat şi mai tare în pat, punând în sfârşit povestea cap la cap şi descifrând o sută de detalii. Deci acesta era secretul pe care îi fusese prea teamă să-l împărtăşească. Nu voia să rămână, pentru că nu era îndrăgostită de Maxon, însă nu voia să plece şi să fie departe de Carter.

O mulţime de întâmplări aveau în sfârşit sens: de ce alegea să se aşeze în anumite locuri sau de ce supraveghea tot timpul uşile. Carter era cel după care se uita. Atunci când veniseră regele şi regina din Swendway ea refuzase să stea la umbră, preferând să rămână pe acea bancă în plin soare... Carter. Pe Marlee o aştepta atunci când dădusem peste el, în faţa băii. Mereu fusese el, stându-i alături în tăcere, poate furând câte un sărut din când în când, aşteptând o vreme când ar fi putut fi într-adevăr împreună.

Cât de mult îl iubea ca să fie atât de neglijentă şi să rişte atât de mult?

Cum putea să fie real ceea ce văzusem? Nu părea posibil. Ştiam că exista o pedeapsă pentru lucruri de genul ăsta, dar faptul că i se întâmplase lui Marlee, că ea nu mai era în competiţie... Nu puteam să înţeleg.

Stomacul mi s-a zvârcolit. La fel de bine puteam să fiu eu în locul ei. Dacă eu şi Aspen nu am fi fost atât de prudenţi, dacă ne-ar fi auzit cineva conversaţia de pe ringul de dans, am fi putut fi noi în locul lor.

Aveam să o mai văd vreodată pe Marlee? Unde aveau de gând să o trimită? Mai puteau părinţii ei să ia legătura cu ea? Nu ştiam unde fusese Carter înainte ca recrutarea să îl avanseze în Doi, dar bănuiam că venea din Şapte. Şapte era o castă situată foarte jos, dar era infinit mai bine decât în Opt.

Nu îmi venea să cred că Marlee era acum din Opt. *Nu putea* fi adevărat.

Mai putea Marlee să-şi folosească mâinile vreodată? În cât timp se vindecau asemenea răni? Şi Carter? Avea să mai meargă după asta?

În locul lui ar fi putut fi Aspen.

În locul ei aş fi putut fi eu.

Mi-era atât de rău. Experimentam o senzaţie egoistă de uşurare că *nu fusesem* eu, iar vinovăţia acelei consolări era atât de apăsătoare, încât abia puteam să respir. Eram o persoană îngrozitoare, o prietenă îngrozitoare. Îmi era ruşine.

Nu mai puteam face altceva decât să plâng.

*

Am petrecut dimineața și mare parte din după-amiază ghemuită în pat. Slujnicele mi-au adus prânzul, dar nu am putut să mă ating de el. Îndurându-se de mine, nu au insistat să rămână și m-au lăsat singură în tristețea mea.

Nu reușeam să-mi vin în fire. Cu cât retrăiam mai mult ce se întâmplase, cu atât mi se făcea mai rău. Nu reușeam să-mi scot țipetele lui Marlee din minte. Mă întrebam dacă aveam să pot uita vreodată.

S-a auzit un ciocănit ezitant în ușă. Slujnicele mele nu erau în cameră ca să deschidă, iar eu nu aveam chef să mă mișc, așa că am rămas în pat. După o clipă de așteptare, vizitatorul a intrat.

— America? a spus Maxon încet.

Nu i-am răspuns.

A închis ușa și a traversat camera până la patul meu.

— Îmi pare rău, a continuat. Nu am avut de ales.

Am rămas nemișcată, nereușind să scot o vorbă.

— Am avut de ales între asta sau omorârea lor. Camerele i-au surprins azi-noapte și au transmis imaginile fără ca noi să știm, a insistat el.

Nu a spus nimic o vreme, gândindu-se poate că, dacă rămânea acolo suficient de mult, aș fi găsit ceva de spus.

Într-un final, a îngenuncheat lângă mine.

— America? Uită-te la mine. Iubito?

Afecțiunea din vorbele lui îmi întoarcea stomacul pe dos. Cu toate astea, mi-am ridicat privirea spre el.

— A trebuit să o fac. *A trebuit.*

— Cum ai putut să stai acolo pur și simplu?

Vocea îmi suna ciudat.

— Cum ai putut să nu faci nimic?

— Ți-am mai spus o dată că parte din slujba asta este să pari calm, chiar şi atunci când nu eşti. E ceva cu care a trebuit să mă deprind. Şi tu va trebui să faci la fel.

Am ridicat din sprâncene. Doar nu credea că încă mai voiam asta? Se părea că da. Înțelegând cum stau lucrurile, s-a arătat şocat.

— America, ştiu că eşti supărată, dar te rog! Ți-am spus; doar tu contezi pentru mine. Te rog, nu face asta!

— Maxon, am spus eu cu greutate, îmi pare rău, dar nu cred că pot face asta. Nu aş putea niciodată să stau şi să privesc cum cineva este chinuit în felul ăla, ştiind că judecata mea l-a adus acolo. Nu pot să fiu prințesă.

A tras aer în piept, scoțând un suspin, probabil manifestarea emoțională cea mai apropiată de tristețe pe care o văzusem la el vreodată.

— America, viitorul tău nu trebuie să se bazeze pe cinci minute din viața altcuiva. Rareori se întâmplă lucruri de genul ăsta. Nu vei fi nevoită să iei astfel de decizii.

M-am ridicat, sperând ca asta să mă ajute să gândesc mai limpede.

— Eu doar... nici măcar nu pot să gândesc în momentul ăsta.

— Atunci nu o face, m-a îndemnat el. Nu-ți lăsa suferința să ia o decizie în numele amândurora, când eşti atât de supărată.

Cumva, cuvintele lui sunau ca o capcană.

— Te rog, mi-a şoptit el cu ardoare, strângându-mă de mâini.

Disperarea din vocea lui m-a făcut să îl privesc.

— Mi-ai promis că vei rămâne cu mine. Nu renunța, nu așa. Te rog.

Am scos un oftat și am încuviințat.

Ușurarea lui era vizibilă.

— Îți mulțumesc.

Maxon stătea acolo, agățându-se de mâna mea ca de o coardă de salvare. Cu o zi în urmă aș fi simțit altceva.

— Știu..., a început el. Sunt conștient că ai rezerve față de îndatoririle de prințesă. Mereu am știut că îți va fi greu să le îmbrățișezi. Și sunt sigur că asta face să-ți fie și mai greu. Dar... cu mine cum rămâne? De mine ești încă sigură?

M-am foit, neștiind ce să spun.

— Ți-am spus că nu pot să gândesc.

— Oh. Corect.

Părea complet demoralizat.

— O să te las în pace pentru moment. Însă vom vorbi curând.

S-a aplecat spre mine, ca și când voia să mă sărute. Am privit în jos, iar el și-a dres vocea.

— La revedere, America.

Și a plecat.

Iar eu am cedat, izbucnind din nou în lacrimi.

Câteva minute sau poate ore mai târziu, slujnicele s-au întors în cameră și m-au găsit plângând în continuare. M-am întors cu fața în sus și nu au avut cum să nu-mi observe ochii rugători.

— Oh, domnișoară, a scâncit Mary, venind să mă îmbrățișeze. Hai să te pregătim de culcare!

Lucy şi Anne au început să-mi desfacă nasturii de la rochie, în timp ce Mary îmi curăţa faţa şi îmi aranja părul.

Stăteau în jurul meu, consolându-mă în timp ce plângeam. Aş fi vrut să le explic că nu era vorba doar de Marlee, ci şi de dorul bolnav de Maxon; dar era jenant să admit cât de mult îmi păsa, cât de mult mă înşelasem.

Apoi, suferinţa mi s-a dublat când am întrebat de părinţii mei, iar Anne mi-a spus că toate rudele fuseseră trimise de urgenţă înapoi acasă. Nici nu apucasem să-mi iau la revedere.

Anne îmi mângâia părul, încercând, cu blândeţe, să mă calmeze. Mary era la picioarele mele, masându-mi-le într-un mod liniştitor. Lucy pur şi simplu îşi ţinea mâinile în dreptul inimii, ca şi cum ar fi trăit totul alături de mine.

— Vă mulţumesc, am şoptit printre suspine. Îmi cer scuze pentru cum m-am purtat mai devreme.

Au schimbat priviri între ele.

— Nu aveţi pentru ce să vă cereţi scuze, domnişoară, a insistat Anne.

Am vrut să o corectez, pentru că în mod sigur întrecusem limita cu felul în care le tratasem, dar s-a auzit o altă bătaie în uşă. Am încercat să mă gândesc la un mod politicos în care să spun că nu doream să-l văd pe Maxon chiar în acel moment, dar când Lucy a sărit să deschidă, chipul lui Aspen a apărut de partea cealaltă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnelor, dar am auzit plânsetele şi am vrut să mă asigur că sunteţi bine, a spus el. A traversat camera spre patul meu, o mişcare îndrăzneaţă, având în vedere prin ce trecusem în ziua aia.

— Lady America, îmi pare foarte rău pentru prietena dumneavoastră. Am înțeles că era o persoană deosebită. Dacă aveți nevoie de ceva, sunt aici.

Privirea din ochii lui Aspen trasmitea atât de multe: că era dispus să se sacrifice ca să îmbunătățească situația dacă putea, că voia să facă totul să dispară, fie și doar de dragul meu.

Ce idioată fusesem. Aproape că renunțasem la singura persoană din lume care mă cunoștea cu adevărat, care mă iubea cu adevărat. Eu și Aspen ne construiserăm o viață împreună, iar Alegerea aproape că o distrusese.

Aspen însemna acasă. Aspen însemna siguranță.

— Mulțumesc, am răspuns eu încet. Bunăvoința ta înseamnă mult pentru mine.

Aspen mi-a răspuns zâmbindu-mi imperceptibil. Îmi dădeam seama că voia să rămână; și eu doream același lucru, însă nu se putea, cu slujnicele mele fâțâindu-se de colo-colo. Mi-am amintit că în urmă cu câteva zile îmi spuneam că mereu îl voi avea pe Aspen și am fost fericită să descopăr că era adevărat.

Capitolul 11

Hei, pisicuţo,

Îmi pare atât de rău că nu am apucat să ne luăm la revedere. Regele a crezut de cuviinţă că ar fi mai bine ca familiile să părăsească palatul cât mai repede. Am încercat să ajung la tine, te asigur. Pur şi simplu nu s-a putut.

Voiam să te anunţ că am ajuns acasă cu bine. Regele ne-a lăsat să ne păstrăm hainele, iar May îşi petrece fiecare clipă liberă îmbrăcată în rochiile alea. Suspectez că speră în secret să nu mai crească niciun centimetru, ca să-şi poată folosi rochia de bal şi la nuntă. Asta i-a ridicat moralul, după cele întâmplate. Nu sunt sigur că îi voi ierta vreodată pe membrii familiei regale pentru că i-au forţat pe doi dintre copiii mei să asiste la aşa ceva, dar ştii cât de rezistentă e May. Tu eşti cea pentru care îmi fac griji. Scrie-ne cât de curând poţi.

Poate că nu ar trebui să-ţi spun asta, dar vreau să ştii: când te-ai repezit spre scenă, nu am fost în viaţa mea mai mândru de tine. Întotdeauna ai fost frumoasă; întotdeauna ai fost talentată. Şi acum ştiu că simţul tău moral funcţionează

perfect, că ştii clar când ceva nu e în regulă şi faci tot ce poţi ca să îi pui capăt. Ca tată, nu pot să-ţi cer mai mult.

Te iubesc, America. Sunt foarte, foarte mândru de tine.

Tata

Cum se făcea că tata ştia mereu ce să spună? Îmi doream să pot aranja stelele în forma cuvintelor lui. Aveam nevoie de ele mari şi strălucitoare undeva unde puteam să le văd când mă simţeam în întuneric. *Te iubesc. Sunt foarte, foarte mândru de tine.*

Dacă doreau, membrele Elitei puteau să ia micul dejun în camerele lor, iar eu am profitat de ocazie. Nu eram încă pregătită să dau ochii cu Maxon. Mă simţeam ceva mai stăpână pe mine şi am decis să cobor în Salonul Doamnelor. În lipsă de altceva, cel puţin acolo era un televizor şi chiar aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia.

Fetele au părut surprinse când am intrat, ceea ce presupun că era de aşteptat. Aveam tendinţa să stau ascunsă din când în când şi dacă exista vreun moment în care erai îndreptăţit să faci aşa atunci acesta era. Celeste stătea întinsă pe canapea şi răsfoia o revistă. Illéa nu avea ziare, aşa cum auzisem că aveau alte ţări. Noi aveam *Actualităţile.* Revistele erau singurele forme de ştiri tipărite pe care le aveam, iar oamenii ca mine niciodată nu şi le puteau permite. Celeste părea să aibă mereu una la îndemână, iar în acea zi, dintr-un motiv sau altul, acest lucru m-a iritat.

Kriss şi Elise erau la masă, stând de vorbă la un ceai, în timp ce Natalie stătea deoparte, privind pe fereastră.

— Oh, uite! a spus Celeste astfel încât să audă toată lumea. Încă o reclamă de-a mea.

Celeste era fotomodel. Ideea că îşi petrecea timpul admirând poze cu ea însăşi m-a agasat şi mai tare.

— Lady America? a strigat cineva.

M-am întors şi în colţ am văzut-o pe regină înconjurată de câţiva dintre însoţitorii ei. După toate aparenţele broda la un goblen.

Am făcut o reverenţă, iar ea mi-a făcut semn să mă apropii. Am simţit un fior în stomac, gândindu-mă la cum mă purtasem cu o zi în urmă. Nu intenţionasem deloc să o jignesc şi mi-a fost dintr-odată teamă că exact asta făcusem. Simţeam ochii celorlalte fete aţintiţi asupra mea. Regina se adresa de obicei grupului, rareori individual.

Am făcut o altă reverenţă când m-am apropiat.

— Maiestate.

— Te rog, ia loc, Lady America, a spus ea cu blândeţe, indicându-mi un scaun liber lângă ea.

M-am conformat, foarte emoţionată.

— Le-ai dat ceva bătăi de cap ieri soldaţilor, a comentat ea.

Am înghiţit în sec.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Eraţi foarte apropiate?

Am încercat să-mi înăbuş tristeţea.

— Da, Maiestatea Voastră.

A oftat.

— O doamnă nu ar trebui să se poarte în felul ăsta. Camerele erau atât de concentrate la ce se întâmpla pe scenă,

încât ți-au ratat manifestările. Cu toate astea, nu se cuvine să te exteriorizezi așa.

Acesta nu era ordinul unei regine. Era mustrarea unei mame. Asta m-a făcut să mă simt de o mie de ori mai prost. Era ca și cum se simțea responsabilă pentru mine, iar eu o dezamăgisem.

Am lăsat capul în jos. Pentru prima oară, mi-a părut cu adevărat rău de felul în care mă purtasem.

S-a aplecat spre mine și și-a așezat mâna pe genunchiul meu. Mi-am ridicat privirea, șocată de familiaritatea gestului.

— Cu toate astea, a șoptit ea, mă bucur că ai făcut-o.

Și mi-a zâmbit.

— Era prietena mea cea mai bună.

Regina Amberly m-a bătut încurajator pe picior.

— Faptul că nu mai e aici nu schimbă cu nimic asta, draga mea.

Era exact lucrul de care aveam nevoie: afecțiune maternă.

Lacrimi îmi înțepau colțurile ochilor.

— Nu știu ce să fac, am șoptit.

Era cât pe ce să-mi pun sufletul pe tavă, cu tot ceea ce simțeam, chiar acolo, în fața ei, dar eram conștientă de privirile celorlalte fete.

— Mi-am promis că nu o să mă implic, a declarat ea, oftând. Chiar dacă voiam să o fac, nu sunt sigură că ar fi prea multe de spus.

Avea dreptate. Ce cuvinte ar fi putut să schimbe tot ceea ce se întâmplase?

Regina s-a apropiat de mine şi mi-a vorbit cu vocea ei dulce:

— Cu toate astea, fii înţelegătoare cu el.

Ştiam că avea intenţii bune, dar chiar nu voiam să discut despre fiul ei. Am încuviinţat şi m-am ridicat. Mi-a zâmbit blând şi mi-a făcut semn că eram liberă să plec. M-am îndreptat spre locul unde stăteau Elise şi Kriss şi m-am aşezat lângă ele.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat Elise cu o voce plină de compasiune.

— Sunt bine. Marlee e cea pentru care-mi fac griji.

— Cel puţin sunt împreună. O vor scoate la capăt, cât timp se au unul pe celălalt, a comentat Kriss.

— De unde ştii că Marlee şi Carter sunt împreună?

— De la Maxon, a răspuns ea, ca şi cum era de la sine înţeles.

— Oh, am făcut eu, dezamăgită.

— Nu pot să cred că nu ţi-a spus, tocmai ţie. Tu şi Marlee eraţi apropiate. Şi în plus, tu eşti preferata lui, nu-i aşa? a adăugat ea.

I-am aruncat o privire lui Kriss şi apoi lui Elise. Ochii amândurora exprimau o îngrijorare sinceră, dar poate şi o oarecare uşurare.

Celeste a început să râdă.

— În mod evident, şi-a schimbat părerea, a mormăit ea, neobosindu-se să-şi ridice ochii din revistă.

Bineînţeles, declinul meu era de aşteptat.

Am schimbat subiectul, revenind la Marlee.

— Tot nu îmi vine să cred că Maxon i-a supus la aşa ceva. Mi s-a părut îngrozitor cu cât calm a făcut-o.

— Dar ce a făcut ea a fost greşit, a declarat Natalie.

Nu era nimic acuzator în tonul ei, doar o acceptare tacită, ca şi cum urma nişte instrucţiuni.

— Ar fi putut să-i omoare. Legea e de partea lui în privinţa asta. I-a tratat cu îngăduinţă.

— Îngăduinţă? am pufnit. Tu numeşti îngăduinţă să-ţi sfâşie cineva pielea de pe tine?

— Da, având în vedere circumstanţele, a continuat ea. Pariez că, dacă am întreba-o pe Marlee, ar prefera să fie biciuită decât *omorâtă.*

— Elise are dreptate, a intervenit Kriss. Sunt de acord că a fost absolut îngrozitor, dar mai degrabă aş suporta asta decât moartea.

— Fii serioasă! i-am răspuns disprețuitor, dezlănțuindu-mi furia. Tu eşti din Trei. Toată lumea ştie că tatăl tău e un profesor faimos şi că ţi-ai petrecut toată viaţa prin biblioteci, într-un confort absolut. Nu ai supravieţui niciodată loviturilor, darămite vieţii din Opt după asta. Ai implora să fii omorâtă.

Kriss m-a privit cu asprime.

— Nu pretinde că ai şti ceva despre ce pot şi nu pot tolera. Doar pentru că eşti din Cinci, crezi că eşti singura care a suferit?

— Nu, dar sunt sigură că am trecut prin lucruri mult mai grele decât tine, am susţinut, ridicând iritată vocea, şi *eu* nu aş putea să suport ce i s-a întâmplat lui Marlee. Spun că mă îndoiesc că ţie ţi-ar merge mai bine.

— Sunt mai curajoasă decât crezi, America. N-ai idee câte sacrificii am făcut de-a lungul anilor. Şi dacă fac o greşeală, îmi asum consecinţele.

— De ce să existe consecinţe? Maxon tot spune cât de dificilă este Alegerea pentru el, cât de greu îi este să se hotărască şi, apoi, una dintre noi se îndrăgosteşte de altcineva. Nu ar trebui să-i mulţumească pentru că i-a făcut decizia mai uşoară?

Natalie, aparent supărată, a încercat să intre în vorbă.

— Am auzit ceva foarte amuzant ieri!

— Dar legea... , a strigat Kriss peste ea.

— Are sens ce spune America, a replicat imediat Elise, iar conversaţia a degenerat.

Vorbeam una peste alta, încercând să ne facem părerile auzite, fiecare justificându-şi opiniile. Era prima oară când făceam aşa, dar era ceva la care mă aşteptasem de la bun început. Cu aşa multe fete la un loc, în competiţie unele cu altele, nu aveam cum să nu începem să ne certăm la un moment dat.

Apoi, pe un ton detaşat, Celeste a bombănit cu nasul în revistă, în timp ce noi continuam să ne certăm:

— A primit ce merita. Curva.

Tăcerea care a urmat a fost la fel de tensionată precum cearta noastră.

Celeste s-a uitat peste umăr la timp ca să mă vadă aruncându-mă asupra ei. A ţipat când am aterizat peste ea, izbindu-ne amândouă de măsuţa de cafea. Am auzit ceva, probabil o ceaşcă de ceai, făcându-se ţăndări.

Închisesem ochii când pornisem atacul, iar când i-am deschis, Celeste era sub mine, încercând să mă apuce de încheieturi. Mi-am retras brațul drept și am plesnit-o peste față, cât de tare am putut. Senzația usturătoare pe care o simțeam în palmă era aproape insuportabilă, dar a meritat să aud pleoscul răsunător când i-am atins obrazul.

Celeste a scos imediat un țipăt strident și și-a înfipt ghearele în mine. Am regretat pentru prima oară că nu-mi lăsam unghiile lungi, precum celelalte fete. Mi-a zgâriat adânc mâna în câteva locuri, ceea ce doar m-a înfuriat și mai tare, așa că am lovit-o din nou. De data asta i-am spart buza. Ca reacție la durere, a pus mâna pe ceva — farfurioara de la ceașca ei de ceai — și m-a pocnit cu ea în tâmplă.

Amețită, am încercat să mă reped din nou la ea, dar oamenii veniseră deja să ne despartă. Eram atât de înflăcărată, încât nu observasem că fuseseră chemați soldații. Am încercat să-l lovesc pe unul dintre ei. Mă săturasem să își tot pună cineva mâinile pe mine.

— Ați văzut ce mi-a făcut? s-a tânguit Celeste.

— Ține-ți gura, am zbierat. Să nu te aud că mai vorbești vreodată despre Marlee!

— E nebună! Nu o auziți? Ați văzut ce a făcut?

— Dă-mi drumul! am cerut, zbătându-mă în brațele soldatului.

— Ai luat-o razna! Mă duc să-i spun lui Maxon chiar acum. Poți să-ți iei adio de la palat! m-a amenințat ea.

— Nimeni nu-i spune nimic lui Maxon deocamdată, a spus regina cu asprime.

S-a uitat în ochii lui Celeste şi apoi în ai mei. Pe faţa ei se citea dezamăgirea. Mi-am lăsat capul în piept.

— Amândouă veţi merge în aripa spitalului.

Aripa spitalului era un coridor lung, imaculat, cu paturi lipite de pereţi. Prinsă de capul fiecărui pat era o perdea care se trăgea de jur împrejur, pentru a proteja intimitatea. Dulapuri de medicamente erau presărate din loc în loc.

În mod înţelept, eu şi Celeste fuseserăm aşezate în capetele opuse ale coridorului, Celeste fiind mai aproape de intrare, iar eu, lângă un geam din spate. Ea trăsese imediat perdeaua, ca să nu fie nevoită să mă vadă. Nu puteam să o învinuiesc. Afişam o expresie destul de încrezută. Nici chiar asistenta care s-a ocupat de rana dureroasă de la tâmplă nu a reuşit să o facă să dispară.

— Acum, ţine punga asta de gheaţă aici. Va reduce inflamaţia, mi-a spus ea.

— Mulţumesc, am răspuns.

Asistenta a aruncat repede o privire dintr-un capăt în celălalt al coridorului, părând să se asigure că nu ne putea auzi nimeni.

— Bravo ţie, mi-a şoptit. Mai toată lumea aştepta să se întâmple ceva de genul ăsta.

— Serios? am întrebat, vorbind la fel de încet ca ea.

Probabil că nu ar fi trebuit să zâmbesc atât de mult.

— Câte poveşti îngrozitoare am auzit despre fata asta, nici nu le mai pot ţine socoteala, mi-a zis, făcând un semn cu capul spre patul împrejmuit de perdea al lui Celeste.

— Poveşti îngrozitoare?

— Păi, a provocat-o pe acea fată care a pocnit-o.

— Anna? De unde ştiţi?

— Maxon e un om bun, a rostit ea cu simplitate. A avut grijă să fie consultată aici, înainte să se ducă acasă. Fata ne-a povestit ce a spus Celeste despre părinţii ei. A fost o insultă atât de josnică, încât nu pot să o repet.

Expresia de pe faţa ei exprima dezgust.

— Săraca Anna. Am ştiut că trebuia să fi fost ceva de genul ăsta.

— O altă fată a venit la noi cu picioarele însângerate, după ce în timpul nopţii cineva îi strecurase sticlă în pantofi. Nu putem dovedi că a fost Celeste, dar cine s-ar mai fi putut preta la aşa ceva?

— Nu am auzit nimic despre asta, am bolborosit eu.

— Părea îngrozită că ar putea păţi ceva mai rău. Presupun că a ales să-şi ţină gura. În afară de asta, Celeste îşi bate slujnicele. Vin din când în când aici pentru gheaţă.

— Nu!

Toate slujnicele pe care le întâlnisem erau nişte fete adorabile. Nu mi-o puteam imagina pe vreuna din ele făcând ceva pentru care ar fi meritat să fie lovită măcar o dată, darămite cu regularitate.

— E destul să-ţi spun că năzbâtia ta a făcut deja înconjurul palatului. Eşti o eroină printre cei de aici, a spus asistenta, făcându-mi cu ochiul.

Nu mă simţeam prea eroică.

— Staţi, am zis dintr-odată. Aţi zis că Maxon a avut grijă ca Anna să fie consultată înainte să o trimită acasă?

— Da, domnişoară. Vrea să fie sigur că toate sunteţi îngrijite corespunzător.

— Şi Marlee? A fost şi ea aici? Cum se simţea când a plecat?

Înainte ca asistenta să-mi răspundă, am auzit vocea miorlăită a lui Celeste răsunând strident în încăpere:

— Maxon, dragul meu! l-a strigat ea când acesta a intrat pe uşă.

Am avut un scurt schimb de priviri cu el, înainte să se îndrepte spre patul lui Celeste. Asistenta a plecat, lăsându-mă singură, chinuită de întrebarea dacă o văzuse într-adevăr pe Marlee.

Vocea plângăcioasă a lui Celeste era atât de enervantă, încât era aproape insuportabilă. L-am auzit pe Maxon murmurându-i câteva cuvinte de simpatie, consolând-o pe sărmana fată înainte să se sustragă. Trăgând la loc perdeaua, a ocolit patul şi şi-a îndreptat privirea asupra mea, părând extenuat în timp ce traversa coridorul.

— Ai noroc că tata a oprit camerele de filmat din palat, altfel ar fi existat consecinţe grave pentru acţiunile tale.

Şi-a trecut mâna prin păr, exasperat.

— Cum se presupune că ar trebui să justific asta, America?

— Mă vei da afară, aşadar?

Mă jucam cu poala rochiei în timp ce îi aşteptam răspunsul.

— Sigur că nu.

— Dar pe ea? am întrebat, făcând un semn cu capul spre patul lui Celeste.

— Nu. Sunteți toate stresate după ziua de ieri și nu vă pot învinovăți pentru asta. Nu sunt sigur că tatăl meu va accepta scuza asta, dar asta am de gând să-i spun.

Am ezitat.

— Poate că ar trebui să-i spui că a fost vina mea. Poate că ar trebui pur și simplu să mă trimiți acasă.

— America, exagerezi.

— Uită-te la mine, Maxon, i-am cerut.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât și m-am străduit să continui.

— Am știut de la început că nu am calitățile necesare și am crezut că aș putea — nu știu — să mă schimb sau să mă adaptez cumva; dar nu pot rămâne aici. Nu pot.

Maxon a venit mai aproape și s-a așezat pe marginea patului meu.

— America, poate că urăști Alegerea și poate că ești furioasă pentru ce s-a întâmplat cu Marlee; dar știu că ții suficient de mult la mine încât să nu mă abandonezi așa.

I-am luat mâna într-a mea.

— De asemenea, țin la tine suficient ca să-ți spun că faci o greșeală.

Am putut să văd durerea de pe chipul lui Maxon, în timp ce îmi strângea și mai tare mâna, ca și cum astfel ar fi putut să mă țină acolo ca să nu dispar.

Ezitând, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Nu e întotdeauna așa de dificil. Și vreau să-ți arăt asta, dar trebuie să-mi acorzi timp. Îți pot demonstra că poziția asta are și părți bune, dar trebuie să ai răbdare.

Am tras aer în piept pregătindu-mă să-l contrazic, dar m-a întrerupt.

— America, săptămâni întregi mi-ai cerut timp şi ţi l-am acordat, pentru că aveam încredere în tine. Te rog, am nevoie de un pic de încredere.

Nu ştiam cum intenţiona Maxon să mă facă să mă răzgândesc, dar cum aş fi putut fi atât de egoistă încât să nu îi acord mai mult timp, câtă vreme el făcuse asta pentru mine?

Am oftat.

— Bine.

— Mulţumesc.

Am simţit uşurarea din vocea lui.

— Trebuie să mă întorc, dar voi veni să te văd în curând.

Am încuviinţat. Maxon s-a ridicat şi a plecat, oprindu-se o clipă să-şi ia la revedere de la Celeste. L-am urmărit plecând şi m-am întrebat dacă era o greşeală să am încredere în el.

Capitolul 12

Cum rănile noastre nu erau grave, eu şi Celeste am fost trimise înapoi în camerele noastre în mai puţin de o oră. Ne-au externat pe rând, ca să nu trebuiască să plecăm împreună, ceea ce a fost o decizie mai mult decât înţeleaptă.

Când am trecut de colţul de la capătul scărilor, am văzut un soldat venind spre mine. Aspen. Chiar dacă era mai bine făcut acum, după ce îşi lucrase intens muşchii la antrenamente, îi ştiam prea bine mersul şi umbra şi o mie de alte lucruri care mi-erau întipărite în suflet.

Când s-a apropiat, s-a oprit şi a făcut o plecăciune nenecesară.

— Borcan, a şoptit el şi s-a ridicat, continuându-şi drumul.

Am rămas acolo o clipă, derutată, dar imediat mi-am dat seama la ce se referea. Încercând să rezist impulsului de a o lua la fugă, am traversat nerăbdătoare holul.

Am deschis uşa şi am fost în acelaşi timp surprinsă şi uşurată să descopăr că toate slujnicele erau plecate.

M-am îndreptat spre noptiera pe care se afla borcanul şi am observat că mica şi singura monedă dinăuntru avea companie. Am deschis capacul şi am scos bucata de hârtie împăturită. Ce ingenios din partea lui. Slujnicele mele probabil că nu l-ar fi observat; şi dacă ar fi făcut-o, nu mi-ar fi invadat niciodată intimitatea.

Am desfăcut biletul şi am citit o listă foarte clară de instrucţiuni. Se părea că eu şi Aspen aveam întâlnire în acea seară.

Indicaţiile pe care mi le lăsase Aspen erau complicate. Am urmat un drum ocolit ca să ajung la primul etaj, unde trebuia să caut uşa de lângă vaza de un metru şi jumătate. Ţineam minte vaza aceea de când mă mai plimbasem prin palat. Ce floare de pe lumea asta avea nevoie de un vas atât de mare?

Am găsit uşa şi m-am uitat în jur, asigurându-mă că nu mă vede nimeni. Nu reuşisem niciodată să mă simt atât de ferită de ochii soldaţilor. Nu era niciunul prin preajmă. Am deschis uşa uşor şi m-am strecurat înăuntru. Razele lunii pătrundeau prin fereastră, luminând difuz camera, ceea ce mă neliniştea un pic.

— Aspen? am şoptit în întuneric, simţindu-mă ridicolă şi speriată, totodată.

— Ca pe vremuri, nu? i-am auzit vocea, deşi nu îl puteam vedea.

— Unde eşti?

Am mijit ochii, încercând să dau de el.

Atunci umbra draperiei masive ce acoperea fereastra s-a mişcat în lumina lunii, iar Aspen a apărut din spatele ei.

— M-ai speriat, m-am plâns eu în glumă.

— Nu ar fi prima oară, nu va fi nici ultima.

În vocea lui am simţit un zâmbet.

Am mers spre el, lovindu-mă parcă de toate obiectele din cameră.

— Şşşt, a protestat el. Întreg palatul va şti că suntem aici dacă vei tot răsturna lucruri.

Dar mi-am dat seama că se amuza.

— Scuze, am zis eu, râzând în şoaptă. Putem să aprindem o lumină?

— Nu. Dacă vede cineva o geană de lumină pe sub uşă, am putea fi prinşi. Coridorul ăsta nu e verificat des, dar nu vreau să risc.

— Cum de ştii de camera asta?

Am întins mâinile, simţind în sfârşit braţele lui Aspen. M-a îmbrăţişat şi apoi m-a condus spre colţul cel mai îndepărtat al camerei.

— Sunt un soldat, a spus el cu simplitate. Şi sunt foarte bun la ceea ce fac. Ştiu pe dinafară palatul şi împrejurimile. Absolut fiecare coridor, fiecare ascunzătoare şi chiar şi camerele secrete. De asemenea, se întâmplă să ştiu când se schimbă gărzile, care zone sunt de obicei cel mai puţin supravegheate şi momentele din zi când sunt cei mai puţini soldaţi. Dacă vrei vreodată să te furişezi prin palat, eu sunt cel la care ar trebui să apelezi.

— Incredibil, am murmurat.

Ne-am aşezat în spatele unei canapele, pe podea, sub razele lunii. În sfârşit am putut să-i desluşesc chipul.

Cuprinsă de îndoială, l-am întrebat cu seriozitate:

— Eşti sigur că suntem în siguranţă?

Dacă avea cea mai mică ezitare, plănuiam să o iau la goană în clipa aia. Pentru binele amândurora.

— Ai încredere în mine, Mer. Un număr extraordinar de lucruri ar trebui să se întâmple ca să fim găsiţi aici. Suntem în siguranţă.

Încă eram îngrijorată, dar aveam atât de multă nevoie de un sprijin, încât m-am lăsat convinsă.

M-a cuprins în braţe şi m-a tras mai aproape de el.

— Cum te mai simţi?

Am suspinat.

— Ok, presupun. M-am simţit tristă şi furioasă. Cel mai mult îmi doresc să pot şterge cu buretele ultimele două zile şi să o aduc pe Marlee înapoi. Şi pe Carter, iar pe el nici nu-l cunoşteam.

— Eu da, a oftat Aspen. E un tip grozav. Am auzit că i-a spus lui Marlee că o iubeşte tot timpul cât au fost ţinuţi acolo, încercând să o încurajeze să reziste.

— Aşa e, am confirmat eu. Cel puţin la început. Am fost dusă cu forţa înăuntru înainte să se termine.

Aspen m-a sărutat pe frunte.

— Da, am auzit şi despre asta. Sunt mândru că nu te-ai lăsat fără luptă. Asta-i fata mea.

— Şi tata a fost mândru. Regina a spus că nu ar trebui să mă port aşa, dar s-a bucurat că am făcut-o. E derutant.

Ca şi cum a fost o idee bună, dar nu tocmai, şi până la urmă oricum nu a schimbat nimic.

Aspen m-a îmbrăţişat mai strâns.

— A fost bine. A însemnat mult pentru mine.

— Pentru tine?

A oftat.

— Din când în când, mă întreb dacă Alegerea te-a schimbat. Ţi s-a oferit atâta atenţie şi totul în jurul tău e aşa de extravagant şi sofisticat. Mă tot întreb dacă eşti aceeaşi America. Ce ai făcut în ziua aia mi-a confirmat că încă eşti, că viaţa de aici nu te-a afectat.

— Oh, ba m-a afectat, dar nu în felul ăla. Practic, locul ăsta îmi aminteşte că nu sunt făcută pentru aşa ceva.

M-am cuibărit la pieptul lui Aspen, refugiul în care obişnuiam mereu să mă retrag atunci când lucrurile mergeau prost.

— Ascultă, Mer. Chestia cu Maxon e că joacă teatru. Mereu afişează expresia aia intangibilă, ca şi cum nu-l atinge nimic. Dar e doar un om şi e la fel de vulnerabil ca oricine altcineva. Ştiu că ţii la el, altfel nu ai fi rămas aici. Dar trebuie să ştii că poartă o mască.

Am dat din cap. Maxon şi abilitatea lui de a rămâne calm. Asta făcea oare mereu? Juca un rol când era cu mine? Cum puteam să-mi dau seama?

Aspen a continuat:

— E mai bine să ştii de acum. Dacă te căsătoreai cu el şi aflai abia atunci că aşa stau lucrurile?

— Ştiu. M-am gândit şi eu la asta.

Repetam încontinuu cuvintele lui Maxon de pe ringul de dans. Părea atât de sigur de viitorul nostru, pregătit să-mi ofere atât de multe. Am crezut cu sinceritate că singurul lucru pe care şi-l dorea era ca eu să fiu fericită. Nu îşi dădea seama cât de *nefericită* eram acum?

— Ai o inimă mare, Mer. Ştiu că nu poţi pur şi simplu să treci peste anumite lucruri, dar nu e nimic greşit în a *vrea* să o faci. Atâta tot.

— Mă simt aşa de idioată, am şoptit, venindu-mi să plâng.

— Nu eşti idioată.

— Ba da.

— Mer, tu crezi că sunt deştept?

— Desigur.

— Asta pentru că sunt. Şi sunt prea deştept ca să fiu îndrăgostit de o fată idioată. Aşa că poţi să o laşi baltă chiar acum.

Am izbucnit uşor în râs şi l-am lăsat să mă strângă în braţe.

— Simt că te-am rănit foarte tare. Nu înţeleg cum ai mai putea încă să mă iubeşti, i-am mărturisit.

Aspen a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu, aşa e. Cerul e albastrul, soarele străluceşte, iar Aspen o iubeşte veşnic pe America. Aşa a fost făcută lumea. Serios, Mer, eşti singura fată pe care mi-am dorit-o vreodată. Nu mă pot imagina alături de altcineva. Am tot încercat să mă pregătesc pentru asta, pentru orice eventualitate şi... nu pot.

Am stat aşa, îmbrăţişaţi, pentru o vreme. Fiecare atingere a degetelor, căldura respiraţiei lui în părul meu, toate astea mă ungeau pe suflet.

— Nu ar trebui să mai rămânem mult timp, m-a avertizat Aspen. Sunt destul de încrezător în abilităţile mele, dar nu vreau să-mi forţez norocul.

Am oftat. Mi se părea că de-abia ajunsesem, dar avea probabil dreptate. Am încercat să mă ridic, iar Aspen a sărit imediat să mă ajute. M-a cuprins încă o dată în braţe.

— Ştiu că e greu de crezut, dar îmi pare foarte rău că Maxon s-a dovedit a fi un tip de proastă factură. Te voiam înapoi, dar nu doream să fii rănită. Mai ales, nu în felul ăsta.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios.

— Ştiu.

Aspen avea defectele lui, dar nu îi stătea în fire să mintă.

— Nu s-a terminat încă. Nu cât eu sunt încă aici.

— Da, dar te cunosc. O să mergi mai departe ca familia ta să primească bani şi mă vei putea vedea pe mine, dar Maxon ar trebui să dea timpul înapoi ca să repare lucrurile.

Am dat drumul unui oftat. Simţeam că s-ar putea să aibă dreptate. Legătura dintre mine şi Maxon se eroda, desfăcându-se în faţa mea.

— Nu-ţi face griji, Mer. Voi avea grijă de tine.

Aspen nu avea niciun mod de a-mi dovedi asta pe moment, dar l-am crezut. Ar fi făcut orice pentru oamenii pe care îi iubea şi ştiam, fără urmă de îndoială, că eu eram cea pe care o iubea cel mai mult.

Dimineaţa următoare, m-am gândit la Aspen tot timpul cât m-am pregătit, am luat micul dejun şi am pierdut vremea în Salonul Doamnelor. În visarea mea, mă simţeam

perfect detaşată de realitate, până când un teanc de reviste trântite pe masa din faţa mea m-a adus cu picioarele pe pământ.

Am ridicat ochii şi am văzut-o pe Celeste cu buza încă umflată. Mi-a indicat una dintre revistele ei mondene, deschisă la un articol de două pagini. Nu mi-a luat nici măcar o secundă să-i recunosc chipul lui Marlee, chiar dacă era schimonosit de durere sub loviturile biciului.

— M-am gândit că ar trebui să vezi asta, a spus Celeste înainte să-mi întoarcă spatele şi să plece.

Nu eram sigură la ce se referea, dar eram atât de nerăbdătoare să aflu orice despre Marlee, încât am luat revista şi am început să citesc.

Dintre toate tradiţiile minunate ale ţării noastre, poate niciuna nu este privită cu atât entuziasm ca Alegerea. Creată special ca să aducă bucurie unei naţiuni întristate, se pare că desfăşurarea marii poveşti de dragoste dintre un prinţ şi viitoarea lui prinţesă este îmbătătoare pentru cetăţenii noştri. Atunci când Gregory Illéa a urcat pe tron cu peste optzeci de ani în urmă, iar fiul lui cel mare, Spencer, a murit subit, întreaga ţară a plâns pierderea acestui tânăr atât de enigmatic şi promiţător. Când fiul cel mic, Damon, a fost ales să moştenească tronul, mulţi s-au întrebat dacă era pregătit pentru acest rol la vârsta de optsprezece ani. Dar Damon ştia că era pregătit să devină adult şi şi-a pus în minte să o demonstreze prin cel mai măreţ angajament din viaţa cuiva: căsătoria. În câteva luni a luat naştere Alegerea, iar starea de spirit a ţării s-a îmbunătăţit, încurajată de posibilitatea ca o fată obişnuită să devină prima prinţesă a Illéei.

Cu toate acestea, de atunci am fost nevoiți să punem la îndoială eficacitatea competiției. În timp ce la baza ei stă o idee romantică, unii spun că e nedrept ca prinții să fie obligați să ia în căsătorie femei inferioare lor, cu toate că nimeni nu poate nega noblețea și frumusețea absolută a actualei noastre regine, Amberly Station Schreave. Unii dintre noi încă își aduc aminte zvonurile despre Abby Tamblin Illéa, care, chipurile, și-a otrăvit soțul, pe prințul Justin Illéa, la doar câțiva ani după ce se căsătoriseră, înainte să accepte să se mărite cu vărul acestuia, Porter Schreave, menținând astfel intactă linia de sânge regal.

Cu toate că zvonul nu a fost confirmat niciodată, ceea ce putem să spunem cu siguranță este că femeile din prezenta Alegere au un comportament de-a dreptul scandalos. Marlee Tames, care acum face parte din Opt, a fost prinsă dezbrăcată împreună cu un soldat, într-o debara, luni seară, după Balul de Halloween, care a fost mediatizat ca atracția principală a programului Alegerii. Splendoarea evenimentului a fost complet pusă în umbră de comportamentul nechibzuit al domnișoarei Tames, isteria cuprinzând întregul palat chiar a doua zi de dimineață.

Însă dincolo de acțiunile de neiertat ale domnișoarei Tames, nici fetele rămase la palat s-ar putea să nu merite titlul de prințesă. O sursă anonimă ne informează că unele membre ale Elitei se ceartă permanent, rareori făcând efortul de a-și îndeplini sarcinile care li se impun. Toată lumea își amintește eliminarea Annei Farmer de la începutul lui septembrie, după ce a atacat-o în mod deliberat pe încântătoarea Celeste Newsome, un manechin din Clermont. Iar sursa noastră confirmă că asta nu a fost singura altercație fizică dintre fetele din Elită, forțându-l pe acest reporter să pună la îndoială calitatea fetelor alese pentru prințul Maxon.

Când i s-a cerut să comenteze aceste zvonuri, regele Clarkson a spus doar atât: „Unele dintre fete provin din caste mai puțin distinse și nu sunt obișnuite cu conduita adecvată vieții la palat. În mod cert, domnișoara Tames nu era pregătită pentru viața din Unu. Soția mea are o calitate anume, imposibil de definit, și este una dintre rarele excepții de la regula privitoare la castele inferioare. Întotdeauna a căutat să se ridice la nivelul cuvenit unei regine și ar fi o adevărată provocare să fie găsit cineva care să-și merite locul pe tron mai mult decât ea. Dar pentru că unele fete rămase în actuala Alegere fac parte din castele inferioare, ar fi greu să spun că nu ne așteptam la așa ceva din partea lor".

Natalie Luca și Elise Whisks, amândouă din Patru, au fost întruchiparea rafinamentului de când au fost prezentate publicului, în special Lady Elise, care este într-adevăr sofisticată. Suntem îndemnați să presupunem că regele se referea la America Singer, singura fată din Cinci care a trecut de prima zi a Alegerii. Domnișoara Singer a avut un curs mediocru pe parcursul Alegerii. E destul de frumușică, însă nu chiar la ce se aștepta Illéa de la noua prințesă. Interviurile ei de la Actualitățile *din Illéa sunt câteodată distractive, însă noi avem nevoie de un nou lider, nu de o comediantă.*

În continuarea acestor vești tulburătoare, ni s-a raportat că domnișoara Singer a încercat să o elibereze pe domnișoara Tames în timpul biciuirii, ceea ce în ochii acestui reporter o face complice în actul de trădare la care era părtașă domnișoara Tames, prin infidelitatea ei față de prințul Maxon.

Luând la cunoștință aceste evenimente (și având în vedere că domnișoara Tames nu mai ocupă primul loc), rămâne întrebarea: Cine ar trebui să fie noua prințesă?

Un sondaj rapid printre cititori a confirmat ceea ce am bănuit de la început.

Le felicităm pe domnişoarele Celeste Newsome şi Kriss Ambers pentru ocuparea, cot la cot, a primei poziţii în urma sondajului nostru. Elise Whisks a obţinut locul trei, urmată îndeaproape de Natalie Luca. La o distanţă apreciabilă, America Singer a ieşit (deloc surprinzător) pe ultimul loc.

Cred că întreaga Illée este în asentimentul meu, încurajându-l pe prinţul Maxon să îşi acorde timp pentru a ne găsi prinţesa potrivită. Am evitat dezastrul ca prin urechile acului, domnişoara Tames dându-şi arama pe faţă înainte să i se pună o coroană pe cap. Pe oricine ai iubi, prinţule Maxon, asigură-te că merită. Şi noi vrem să o iubim!

Capitolul 13

Am fugit din cameră. Bineînțeles că seducătoarea Celeste nu-mi făcea o favoare. Îmi arăta unde mi-era locul. De ce mă mai oboseam cu chestia asta? Regele se aştepta să dau greş, publicul nu mă voia, iar eu eram sigură că nu eram în stare să fiu prințesă.

Am urcat scările, mişcându-mă repede şi fără zgomot, încercând să nu atrag atenția asupra mea. Nu se ştia cine era sursa anonimă a acelei reviste.

— Domnişoară, mi s-a adresat Anne când am intrat pe uşă. Am crezut că veți rămâne jos cel puțin până la prânz.

— Puteți să plecați, vă rog?

— Mă scuzați?

Am pufăit, încercând să nu-mi pierd răbdarea.

— Vreau să fiu singură. Vă rog?

Fără un cuvânt, au făcut câte o reverență şi au părăsit camera. M-am îndreptat către pian. Aveam să îmi distrag atenția până când nu mai puteam gândi la asta. Am cântat

câteva melodii pe care le ştiam pe dinafară, dar era prea uşor. Aveam nevoie să mă concentrez cu adevărat.

M-am ridicat şi am scormonit înăuntrul băncuţei după ceva mai solicitant. Am răscolit printre partituri până când am dat de marginea unei cărţi. Jurnalul lui Illéa! Uitasem complet că era acolo. Cartea era numai bună să-mi abată gândurile. M-am aşezat pe pat şi am deschis-o, explorând anticele litere în timp ce paginile foşneau în mâinile mele.

Jurnalul s-a deschis la pagina cu ilustraţia de Halloween, fotografia rigidă funcţionând ca un semn de carte natural. Am recitit însemnarea.

Anul acesta, copiii au sărbătorit Halloweenul cu o petrecere. Presupun că e şi ăsta un mod de a uita ce se întâmplă în jurul lor, dar mie mi se pare frivol. Suntem una dintre puţinele familii care mai au suficienţi bani ca să organizeze într-adevăr ceva festiv, dar acest joc de copii pare o risipă.

Am privit din nou fotografia, curioasă în privinţa fetei. Câţi ani avea? Cu ce se ocupa? Îi plăcea să fie fiica lui Gregory Illéa? Oare asta o făcea foarte populară?

Am dat pagina şi mi-am dat seama că nu era o însemnare nouă, ci o continuare a celei de Halloween.

Mi-am imaginat că, după ce China ne-a invadat, am realizat unde am greşit. Mai ales în ultima vreme, mi-e din ce în ce mai evident cât de leneşi am devenit. De fapt, nu e de mirare că i-a fost atât de uşor Chinei să treacă graniţa şi nu e de mirare că ne-a luat atât de mult să ajungem în poziţia în care să ripostăm. Ne-am pierdut acea însufleţire care îi

mâna pe oameni peste oceane şi prin ierni crunte şi războaie civile. Ne-am lenevit. Şi, în timp ce noi stăteam cu mâinile în sân, China a preluat controlul.

În special în ultimele luni, am simţit un îndemn de a oferi ceva mai mult decât bani armatei. Vreau să conduc. Am idei şi, fiindcă am fost atât de generos în donaţii, poate că a venit vremea să le pun în aplicare. Avem nevoie de o schimbare. Nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă nu cumva sunt singura persoană care o poate oferi.

M-au trecut fiorii. Nu puteam să nu-l compar pe Maxon cu predecesorul lui. Gregory părea plin de inspiraţie. Încerca să ia ceva ce fusese distrus şi să-l reconstruiască. Mă întrebam ce ar fi spus despre monarhia de acum.

Când Aspen s-a furişat noaptea în camera mea, aproape că muream de nerăbdare să îi spun ce citisem. Dar mi-am amintit că şi tata ştia de existenţa jurnalului şi asta deja încălca promisiunea pe care o făcusem.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat, îngenunchind lângă patul meu.

— Bine, presupun. Celeste mi-a arătat un articol într-o revistă astăzi.

Am clătinat din cap.

— Nu sunt sigură că vreau să mai deschid subiectul. M-am săturat de ea până peste cap.

— Bănuiesc că, dacă Marlee a plecat, n-o să mai dea pe nimeni afară o vreme, nu?

Am ridicat din umeri. Ştiam că publicul aşteptase cu nerăbdare să se facă o eliminare, iar ce se întâmplase cu Marlee fusese mai dramatic decât orice altceva.

— Hei, m-a încurajat el, riscând o atingere în lumina uşii larg deschise. Va fi bine.

— Ştiu. Doar că mi-e dor de ea. Şi sunt confuză.

— Confuză în legătură cu ce?

— Cu tot. Ce caut aici, cine sunt. Credeam că ştiu... nici măcar nu ştiu cum să explic ca lumea.

Asta părea să fie problema mai nou. Fiecare gând care îmi trecea prin minte era deşirat. Nu reuşeam să pun nimic în ordine.

— Ştii cine eşti, Mer. Nu-i lăsa să încerce să te schimbe.

Vocea lui era atât de sinceră, încât pentru o clipă chiar m-am simţit sigură. Nu pentru că găsisem un răspuns, ci pentru că îl aveam pe Aspen. Dacă aş fi uitat vreodată cine eram, ştiam că el avea să fie acolo ca să-mi arate drumul înapoi.

— Aspen, pot să te întreb ceva?

A încuviinţat.

— E cam ciudat să te întreb asta, dar dacă a fi prinţesă nu ar însemna să trebuiască să mă mărit cu cineva, dacă ar fi doar o slujbă pentru care aş putea fi aleasă, crezi că m-aş descurca?

Ochii verzi ai lui Aspen s-au mărit pentru o secundă, surprins de întrebare. Spre meritul lui, l-am văzut luând în considerare acea posibilitate.

— Îmi pare rău, Mer, dar nu cred. Nu e în firea ta să fii aşa de calculată ca ei.

Pe chipul lui se citea părerea de rău, dar nu mă simțeam jignită de faptul că nu credea că aș fi putut să o fac. Eram însă puțin mirată de raționamentul lui.

— Calculată? Cum adică?

A oftat.

— Eu merg peste tot, Mer. Aud tot felul de lucruri. E multă agitație în sud, în zonele cu concentrație mare de caste inferioare. Din ce spun soldații mai vechi, acei oameni nu au fost niciodată întru totul de acord cu metodele lui Gregory Illéa și de mult timp dau semne de neliniște. Se spune că unul dintre motivele pentru care regele a ales-o pe actuala regină a fost tocmai ăsta. Ea provenea din sud, ceea ce a calmat spiritele o vreme. Se pare că acum nu mai e suficient.

M-am gândit din nou să aduc vorba de jurnal, dar nu am făcut-o.

— Asta nu explică deloc ce ai vrut să spui prin „calculată".

A ezitat.

— Mă aflam într-unul dintre birouri zilele trecute, înainte de toată treaba cu Halloweenul. Făceau liste cu simpatizanți ai rebelilor din sud. Mi s-a spus să am grijă ca acele scrisori să ajungă în siguranță în aripa care se ocupă de serviciile poștale. Erau peste trei sute de scrisori, America. Trei sute de familii vor fi retrogradate cu o castă pentru că nu au raportat anumite lucruri sau pentru că au ajutat pe cineva pe care cei de la palat îl considerau o amenințare.

L-am privit, cu respirația tăiată.

— Știu. Îți poți imagina? Dacă ai fi tu în locul lor și tot ce ai știi să faci ar fi să cânți la pian? Și dintr-odată se

presupune că ar trebui să ştii să faci muncă de birou, să cauți chiar să înțelegi sarcinile astea? Mesajul e destul de clar.

Am încuviințat.

— Crezi că... Maxon ştie?

— Cred că trebuie să ştie. Nu mai are mult până să ajungă să conducă el însuşi țara.

În adâncul sufletului, nu voiam să cred că fusese *de acord* cu aşa ceva, dar cel mai probabil era la curent cu ce se întâmpla. Se aşteptau de la el să se conformeze.

Oare *eu* aş fi putut să fac asta?

— Să nu spui nimănui, bine? O scăpare de genul ăsta m-ar costa slujba, m-a avertizat Aspen.

— Bineînțeles. Am şi uitat deja.

Aspen mi-a zâmbit.

— Mi-e dor să fiu cu tine, departe de toate astea. Mi-e dor de problemele pe care le aveam înainte.

Am râs.

— Ştiu la ce te referi. Să mă furişez printr-o fereastră era mult mai bine decât să mă furişez printr-un palat.

— Şi să scotocesc peste tot ca să fac rost de o monedă pentru tine era mai bine decât să nu am nimic să-ți dau.

A lovit uşor în borcanul de sticlă de lângă patul meu, cel în care de obicei țineam sutele de monede pe care mi le dădea atunci când îi cântam în căsuța din copac de acasă, răsplată pe care el considera că o meritam.

— N-am ştiut că le-ai păstrat pe toate, până în ziua în care ai plecat.

— Bineînțeles că le-am păstrat! Când erai departe, monedele alea erau singura mea consolare. Obișnuiam să stau în pat și să le răstorn în palmă, doar ca să le adun iar. Era plăcut să am ceva care fusese atins de tine.

Privirile ni s-au întâlnit și totul din jur s-a estompat pentru moment. Mă simțeam mângâiată, găsind din nou acea oază de liniște, refugiul pe care eu și Aspen ni-l creaserăm cu ani în urmă.

— Ce ai făcut cu ele?

Fusesem atât de supărată pe el când plecasem, încât i le dădusem înapoi. Toate, cu excepția uneia, care rămăsese lipită de fundul borcanului.

Mi-a zâmbit.

— Sunt acasă, așteptând.

— Ce anume?

Ochii i-au scânteiat.

— Asta nu pot să-ți spun.

Am suspinat, zâmbind.

— Fie, păstrează-ți secretele. Și nu-ți face griji că nu poți să-mi dai nimic. Sunt fericită doar că ești aici, că putem să reparăm lucrurile, chiar dacă nu mai e cum a fost.

Dar, în mod evident, pentru Aspen asta nu era de ajuns. A smuls unul dintre nasturii aurii de la mânecă.

— Nu am ce altceva să-ți dau, dar poți să păstrezi ăsta — ceva ce am atins — și să te gândești la mine oricând. Și poți să fii sigură că și eu mă gândesc la tine.

Pe cât de ridicol părea, mi-a venit să plâng. Inevitabil, l-am comparat pe Aspen cu Maxon. Chiar și acum, când

ideea de a alege între ei părea atât de îndepărtată, am analizat situaţia din ambele perspective.

Părea foarte uşor pentru Maxon să-mi dăruiască lucruri — să readucă la viaţă o sărbătoare de dragul meu, să aibă grijă să am ce-i mai bun din toate — pentru că întreaga lume îi stătea la dispoziţie. Iar Aspen era aici, oferindu-mi, pe furate, clipe preţioase şi cel mai mic suvenir care să ne lege unul de altul, dăruindu-mi astfel mult mai mult.

Deodată mi-am amintit că Aspen mereu fusese aşa. Îşi sacrifica somnul pentru mine, risca să fie prins afară după ce se dăduse stingerea, tot pentru mine, agonisea monede pentru mine. Generozitatea lui Aspen era mai greu de remarcat, pentru că gesturile sale nu erau atât de măreţe ca ale lui Maxon, dar sufletul pe care îl punea în spatele micilor sale daruri era cu atât mai mare.

Mi-am stăpânit dorinţa persistentă de a plânge, înghiţindu-mi lacrimile.

— Nu ştiu ce să fac cu toate astea chiar acum. Mă simt ca şi cum nu aş şti să fac nimic. Eu... nu te-am uitat, bine? Încă eşti aici.

Mi-am aşezat mâna pe piept, pe de-o parte ca să-i arăt lui Aspen ce voiam să spun, iar pe de altă parte ca să alin ciudatul sentiment de dor care mă cuprinsese.

Aspen a înţeles.

— Pentru mine e suficient.

Capitolul 14

L-am spionat pe Maxon dimineața următoare la micul dejun. M-am întrebat cât de multe ştia despre oamenii din sud care îşi pierdeau castele. O singură dată mi-a aruncat o privire, dar nu părea să se uite la mine, ci mai degrabă prin mine.

Ori de câte ori nu mă simțeam în largul meu, întindeam mâna şi atingeam nasturele lui Aspen, pe care îl cususem pe o panglică micuță pe care o purtam ca brățară. Acest obiect avea să mă ajute să mă bucur de timpul petrecut la palat.

Spre sfârşitul mesei, regele s-a ridicat şi toți ne-am întors spre el.

— De vreme ce ați rămas atât de puține acum, m-am gândit că ar fi frumos să luăm ceaiul împreună mâine seară, înainte de *Actualități*. Din moment ce una dintre voi va deveni noua noastră noră, mie şi reginei ne-ar plăcea să creăm mai multe ocazii pentru a sta de vorbă cu voi, ca să vă cunoaştem mai bine.

Mi-era puțin teamă. A avea o relație cu regina era una, dar nu eram sigură ce să cred despre rege. În timp ce celelalte fete îl urmăreau nerăbdătoare, eu îmi sorbeam sucul.

— Vă rog să veniți, cu o oră înainte de *Actualități*, în salonul de la etajul unu. Dacă nu sunteți familiarizate cu locul, nu vă faceți griji. Ușile vor fi deschise și vom pune niște muzică. Ne veți auzi înainte să ne vedeți, a glumit el, râzând în barbă.

Celelalte fete au răspuns chicotind ușor.

La scurt timp după, concurentele au început să se îndrepte spre Salonul Doamnelor. Am oftat. Camera aia, în ciuda faptului că era imensă, mă făcea câteodată să mă simt cuprinsă de claustrofobie. De obicei încercam să interacționez cu oamenii sau să mă folosesc de acel timp ca să citesc. Asta avea să fie o zi petrecută în stilul lui Celeste. Intenționam să mă instalez în fața televizorului și să ignor tot ce era în jur.

Mai ușor de spus decât de făcut. Fetele păreau deosebit de vorbărețe.

— Mă întreb ce vrea să știe regele despre noi, trăncănea Kriss.

— Trebuie doar să ne amintim tot ce ne-a învățat Silvia despre grație și bună-cuviință, a comentat Elise.

— Sper ca slujnicele mele să-mi pregătească o rochie potrivită pentru mâine seară. Nu vreau să mai trec prin ce-am pățit de Halloween. Sunt așa de împrăștiate câteodată, s-a plâns Celeste, părând deranjată.

— Mi-aș dori ca regele să-și lase barbă, a menționat Natalie, visătoare.

Am aruncat o privire peste umăr ca să o văd mângâind o barbă imaginară.

— Cred că i-ar sta bine.

— Da, îmi dau seama, a spus Kriss cu delicatețe, înainte să schimbe subiectul.

Am clătinat din cap şi am încercat să mă concentrez asupra emisiunii absurde de la televizor, dar oricât m-am străduit, nu am reuşit să ignor pălăvrăgeala celorlalte fete.

Până la prânz, stomacul mi-era deja ghem. Oare ce avea de gând să-mi spună mie — fata din cea mai joasă castă rămasă în competiție? Ce voia să discute cu fata de la care avea aşa puține aşteptări?

Regele Clarkson avusese dreptate. Am auzit sunetul suav al pianului cu mult înainte să găsesc salonul. Instrumentistul era bun. Mai bun decât mine, asta era clar.

Am ezitat înainte de a intra. Am decis să am grijă ce vorbesc, să îmi aleg cuvintele cu grijă. Mi-am dat seama că îmi doream să-i demonstrez că se înşela. Voiam să-i dau peste nas şi reporterului ăluia. Chiar dacă pierdeam, nu doream să mă întorc acasă învinsă. Mă surprindea cât de mult însemna dintr-odată asta pentru mine.

Am trecut pragul salonului şi l-am văzut pe Maxon rezemat de peretele din fundul camerei, stând de vorbă cu Gavril Fadaye. Acesta din urmă savura un pahar de vin în loc de ceai şi tocmai rămăsese fără un interlocutor atent. Am simțit privirea lui Maxon măsurându-mă din cap până în picioare şi aş fi putut să jur că buzele lui au exclamat în tăcere „Uau".

Am întors capul şi m-am îmbujorat, mergând mai departe. Am riscat să-i arunc din nou o privire şi am văzut că mă urmărea în continuare. Mi-era greu să gândesc raţional când mă privea în felul ăla.

Regele Clarkson vorbea cu Natalie într-un colţ, iar regina Amberly vorbea cu Celeste în altul. Elise îşi sorbea ceaiul, iar Kriss se plimba prin cameră. Am urmărit-o trecând pe lângă Maxon şi Gavril, zâmbindu-i călduros prezentatorului. Le-a spus ceva care i-a amuzat pe amândoi şi a mers mai departe, privindu-l peste umăr pe Maxon.

După asta s-a îndreptat către mine.

— Ai întârziat, m-a certat în glumă.

— Aveam ceva emoţii.

— Oh, nu ai de ce să-ţi faci griji. De fapt, mie chiar mi-a făcut plăcere.

— Ai terminat deja?

Dacă regele terminase deja de vorbit cu cel puţin două fete însemna că aveam şi mai puţin timp să mă adun decât crezusem.

— Da. Vino să stai cu mine. Putem să bem un ceai cât aştepţi.

Kriss m-a condus la o masă; o slujnică a apărut imediat, aşezând în faţa noastră ceai, lapte şi zahăr.

— Ce te-a întrebat? am tras-o eu de limbă.

— De fapt, a fost mai mult ca o conversaţie. Nu cred că încearcă să afle anumite informaţii, mai degrabă vrea să-şi facă o impresie despre personalităţile noastre. L-am şi făcut să râdă o dată! a exclamat ea mândră. A mers foarte

bine. Şi tu eşti amuzantă din fire, aşa că dacă vorbeşti cu el cum o faci cu oricine altcineva, totul va fi OK.

Am încuviinţat înainte să îmi iau ceaşca de ceai de pe masă. După spusele lui Kriss, avea să fie în regulă. Poate că regele era nevoit să se dedubleze. Când venea vorba de ameninţări la siguranţa ţării, trebuia să fie ferm, rece. Să acţioneze repede şi hotărât. Acum doar lua ceaiul cu nişte fete. Nu era nevoie să fie aşa faţă de noi.

Regina o părăsise pe Celeste şi acum vorbea încet cu Natalie. Pe faţa lui Natalie se citea o expresie de adoraţie. O vreme mă enervase firea ei visătoare; dar era necomplicată, ceea ce era reconfortant.

Am sorbit încă o gură de ceai. Regele Clarkson s-a îndreptat către Celeste, iar ea i-a aruncat un zâmbet seducător. Scena a fost uşor greţoasă. Fata asta nu avea nicio limită?

Kriss s-a aplecat ca să-mi atingă rochia.

— Materialul e superb. Şi cu părul tău, arăţi ca un apus de soare.

— Mulţumesc, am spus eu, clipind.

Lumina îi căzuse pe lănţişor, creând o explozie argintie în jurul gâtului ei, care mă orbise pentru o clipă.

— Slujnicele mele sunt foarte talentate.

— Cu siguranţă. Îmi plac ale mele, dar dacă voi deveni prinţesă, o să le fur pe ale tale!

A râs, vorbele ei fiind poate menite să fie o glumă sau altceva. În orice caz, gândul că slujnicele mele i-ar tivi rochiile m-a deranjat. Cu toate astea, m-am forţat să zâmbesc.

— Ce e aşa amuzant? a întrebat Maxon, apropiindu-se de noi.

— Discuții între fete, a susurat Kriss, bătând din gene.

Era pornită, nu glumă.

— Încercam să o liniştesc pe America. E emoţionată din cauza discuției cu tatăl tău.

„Mersi pentru asta, Kriss."

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Fii naturală. Deja arăți fantastic.

Maxon mi-a zâmbit vesel. În mod evident, încerca să reia comunicarea cu mine.

— Asta i-am zis şi eu! a exclamat Kriss.

Au schimbat o privire furişă şi am avut senzația că aveau un soi de înțelegere. Era ciudat.

— Ei bine, vă las să vă întoarceți la discuția voastră. La revedere deocamdată.

Prințul ne-a salutat şi a plecat să se alăture mamei sale.

Kriss a suspinat, urmărindu-l pe Maxon cum se îndepărta.

— Are ceva special.

Mi-a zâmbit în treacăt şi s-a dus să stea de vorbă cu Gavril.

Am urmărit dansul elaborat al oamenilor din încăpere, apropiindu-se pentru a conversa, separându-se apoi în căutare de noi parteneri. Am fost recunoscătoare când Elise mi s-a alăturat în colțul în care stăteam, chiar dacă nu a vorbit prea mult.

— Oh, doamnelor, am pierdut noțiunea timpului, ne-a anunțat regele. Trebuie să mergem jos.

M-am uitat la ceas şi am constatat că avea într-adevăr dreptate. În nu mai puțin zece minute trebuia să ajungem în platoul de filmare şi să ne pregătim.

Nu părea să conteze ce simțeam în legătură cu faptul de a fi prințesă, ce simțeam pentru Maxon sau pentru orice altceva. În mod evident, regele mă considera o candidată atât de nepotrivită, încât nici nu se deranjase să discute cu mine. Fusesem exclusă, probabil intenționat, iar cei din jur nici nu observaseră.

M-am stăpânit pe parcursul *Actualităților*. Ba chiar am reușit să-mi rog slujnicele să plece. Dar de îndată ce am rămas singură, m-am prăbușit.

Nu eram sigură cum aveam să mă justific în fața lui Maxon când avea să-mi bată la ușă, dar până la urmă nu a contat pentru că nu a mai venit. Și nu am putut să nu mă întreb de compania cui se bucura în schimb.

Capitolul 15

Slujnicele mele erau nişte comori. Nu puneau întrebări despre ochii umflaţi sau despre pernele ude de lacrimi. Doar mă ajutau să-mi revin. M-am lăsat răsfăţată, recunoscătoare pentru atenţia pe care mi-o ofereau. Se purtau minunat cu mine. Oare aveau să fie la fel de amabile şi faţă de Kriss, dacă reuşea să câştige şi să le ia de lângă mine?

Le-am urmărit în timp ce stăteam pe gânduri şi am fost surprinsă să observ o oarecare tensiune între ele. Mary părea relativ în regulă, poate doar uşor îngrijorată. Dar Anne şi Lucy parcă evitau în mod intenţionat contactul vizual una cu cealaltă şi nu vorbeau decât dacă era absolut necesar.

Nu aveam de unde să ştiu ce se întâmpla şi nu ştiam dacă se cuvenea să întreb. Ele nu interveneau niciodată când eram tristă sau furioasă. Am considerat că era corect să le ofer aceeaşi discreţie.

Am încercat să nu mă las afectată de tăcerea dintre ele cât timp mi-au aranjat părul şi m-au îmbrăcat pentru ziua lungă ce mă aştepta în Salonul Doamnelor. Îmi doream cu ardoare să port pantalonii eleganţi pe care mi-i dăruise Maxon pentru zilele de sâmbătă, dar nu părea un moment bun pentru asta. Dacă tot mă duceam jos, voiam să o fac din postura de lady. Cel puţin, primeam puncte pentru efort.

Cât eu mă făceam comodă, pregătindu-mă pentru o altă zi de ceai şi lectură, celelalte fete vorbeau despre seara precedentă. Ei bine, toate în afară de Celeste, pe care o aşteptau multe reviste mondene. M-am întrebat dacă în cea din mâinile ei mai scria ceva despre mine.

Încercam să decid dacă să i-o iau sau nu, când Silvia a intrat în încăpere, cu braţele încărcate de hârtii. Super. Iar ne dădeau de lucru.

— Bună dimineaţa, doamnelor! a intonat Silvia. Ştiu că de obicei aşteptaţi musafiri sâmbăta, dar astăzi, eu şi regina avem o sarcină specială pentru voi.

— Da, a confirmat regina, apropiindu-se de noi. Ştiu că este cam din scurt, dar vom avea nişte vizitatori săptămâna viitoare. Vor face turul ţării şi se vor opri pe la palat ca să vă cunoască.

— După cum ştiţi, regina e de obicei cea care se ocupă de primirea unor invitaţi atât de importanţi. Aţi văzut toate ce gazdă plină de graţie a fost pentru prietenii noştri din Swendway.

Silvia a făcut un semn spre regina Amberly, care a zâmbit cu modestie.

— Cu toate astea, vizitatorii pe care îi aşteptăm din Federaţia Germană şi Italia sunt chiar mai însemnaţi decât familia regală suedeză. Şi ne-am gândit că această vizită ar fi un exerciţiu excelent pentru voi toate, mai ales că ne-am concentrat atâta pe diplomaţie în ultima vreme. Veţi lucra pe echipe, ca să pregătiţi o recepţie pentru oaspeţii voştri, care să includă o masă, divertisment şi cadouri, a explicat Silvia.

Am înghiţit în sec, iar ea a continuat.

— Este foarte important pentru noi atât să menţinem, cât şi să stabilim legături cu alte ţări. Avem un set de reguli de etichetă adecvată pentru interacţiunea cu asemenea invitaţi, precum şi îndrumătoare pentru ce lucruri sunt în general privite cu dezaprobare, când vine vorba de găzduirea unor evenimente pentru aceştia. Cu toate astea, organizarea este în mâinile voastre.

— Am vrut ca totul să fie cât mai corect, a explicat regina. Cred că am făcut treabă bună punându-vă pe toate pe picior de egalitate. Celeste, Natalie şi Elise, voi veţi organiza una dintre recepţii. Kriss şi America, voi vă veţi ocupa de cealaltă. Şi din moment ce echipei voastre îi lipseşte un membru, veţi avea o zi în plus la dispoziţie. Invitaţii noştri din Federaţia Germană vor veni miercuri, iar joi îi vom primi pe oaspeţii din Italia.

A urmat o clipă de tăcere după ce am procesat ce ni se spusese.

— Vreţi să spuneţi că avem patru zile la dispoziţie? a cârâit Celeste.

— Da, a confirmat Silvia. Însă o regină trebuie să rezolve asemenea sarcini de una singură şi câteodată cu mult mai puţin timp în avans.

Puteam să simt panica din încăpere.

— Ne putem primi hârtiile, vă rog? a întrebat Kriss, cu mâna întinsă.

Instinctiv, am întins-o şi eu. În câteva secunde, devoram deja paginile.

— Va fi dificil, s-a plâns Kriss. Chiar şi cu o zi în plus.

— Nu-ţi face griji, am asigurat-o. Vom câştiga.

Kriss a râs nervos.

— Cum poţi fi aşa sigură?

— Pentru că, am spus eu cu hotărâre, în niciun caz nu o voi lăsa pe Celeste să mă întrecă.

Ne-a luat două ore să parcurgem toate hârtiile şi încă una ca să digerăm tot ce citiserăm. Erau atâtea lucruri de luat în considerare, atâtea detalii de pus la punct! Silvia pretindea că avea să ne stea la dispoziţie, dar aveam sentimentul că a-i cere ajutorul ar fi echivalat cu o înfrângere, aşa că asta ieşea din discuţie.

Aranjamentul avea să fie o provocare. Nu aveam voie să folosim flori roşii, pentru că erau asociate cu nesinceritatea. Nu aveam voie să folosim flori galbene pentru că erau asociate cu gelozia. Şi nu aveam voie să folosim *nimic* mov, pentru că se zicea că aduce ghinion.

Vinul, mâncarea, totul trebuia să fie opulent. Luxul nu era perceput ca fiind ostentativ, ci era menit să reflecte un anumit statut. Dacă nu ne dădeam silinţa suficient de mult,

invitații noștri ar fi putut să plece neimpresionați și complet reticenți în a ne vizita altă dată. Pe lângă toate astea, lucrurile obișnuite pe care se dorea să le fi învățat — dicția corectă, manierele elegante la masă și alte chestii de genul ăsta — trebuiau adaptate la o cultură despre care nici eu, nici Kriss nu știam nimic în afară de ce era tipărit pe foile din dosarele noastre.

Grandoarea momentului ne intimida de-a dreptul.

Eu și Kriss ne-am petrecut ziua luând notițe și schițând idei, în vreme ce echipa adversă făcea același lucru la o masă din apropiere. Pe măsură ce orele după-amiezii se scurgeau cu greu, am început să ne plângem despre situația critică în care ne aflam, iar la un moment dat chiar devenise ușor amuzant.

— Cel puțin voi două aveți o zi de lucru în plus, a spus Elise.

— Dar Illéa și Federația Germană sunt deja aliați. Italienilor ar putea să nu le placă nimic din ce vom face! a răspuns Kriss îngrijorată.

— Știți că noi trebuie să purtăm culori închise pentru recepția noastră? s-a plâns Celeste. Va fi un eveniment foarte... bățos.

— Oricum, probabil că n-am vrea să fie nici *neglijent*, a adăugat Natalie, sugerând că petrecerea s-ar fi ținut în pijamale.

A râs la propria glumă, iar eu am zâmbit înainte să trec mai departe.

— Ei bine, a noastră trebuie să fie super festivă. Și toate trebuie să purtați cele mai frumoase bijuterii pe care le aveți,

le-am instruit eu. Prima impresie pe care le-o faceți trebuie să fie sclipitoare, iar aparențele sunt foarte importante.

— Slavă Domnului că voi putea să arăt bine măcar la una din tâmpeniile astea! a oftat Celeste, clătinând din cap.

Până la urmă, a fost evident că eram depășite de situație. După tot ce se întâmplase cu Marlee și după ce fusesem practic respinsă de către rege, mă simțeam în mod bizar consolată în suferința noastră comună. Dar ar fi o minciună să spun că nu m-a cuprins paranoia înainte de sfârșitul zilei. Eram convinsă că una dintre celelalte fete, Celeste, în mod special — ar fi putut încerca să ne saboteze recepția.

— Cât de loiale sunt slujnicele tale? am întrebat-o pe Kriss la cină.

— Foarte. De ce?

— Mă întreb dacă ar trebui să depozităm anumite lucruri în camerele noastre, decât să le lăsăm în salon. Știi tu, ca să nu ne fure celelalte ideile.

Era doar în parte o minciună.

A încuviințat.

— E o idee bună. Mai ales că noi urmăm după ele și ar părea că le-am copiat.

— Exact.

— Ești așa isteață, America! Nu-i de mirare că lui Maxon i-a plăcut așa de mult de tine.

Și cu asta s-a întors la mâncat.

Nu mi-a scăpat nonșalanța cu care folosise timpul trecut. Poate că în timp ce eu mă luptasem cu dilema dacă aveam sau nu stofă de prințesă, fiind în același timp

complet indecisă dacă măcar îmi doream asta, Maxon începuse să mă dea uitării.

Mi-am spus că partenera mea de echipă încerca doar să se simtă mai sigură pe poziția ei în relația cu Maxon. Oricum, trecuseră doar câteva zile de când Marlee fusese biciuită. Câte putea să știe de fapt?

Urletul strident al unei sirene m-a sculat brusc din somn. Sunetul îmi era atât de străin, încât nici nu am putut să-l identific. Tot ce știam era că inima îmi bătea să-mi sară din piept din cauza valului de adrenalină.

La nici o secundă după, ușa camerei a fost dată de perete și un soldat a dat buzna înăuntru.

— La naiba, la naiba, la naiba, repeta el.

— Poftim? am mormăit eu, pe jumătate adormită, în timp ce el venea în fugă spre mine.

— Scoală-te, Mer! m-a zorit, iar eu am făcut ce mi-a zis. Unde naiba îți sunt pantofii?

Pantofi. Deci plecam undeva. Abia atunci am înțeles ce semnifica sunetul acela. Maxon îmi spusese la un moment dat că exista o alarmă care anunța venirea rebelilor, însă fusese complet distrusă, în timpul unui atac recent. Se părea că fusese până la urmă reparată.

— Uite-i, am spus când i-am găsit, punându-mi-i în picioare. Trebuie să-mi iau halatul.

Am arătat spre capătul patului, iar Aspen l-a înșfăcat, încercând să-l desfacă.

— Nu te obosi, o să-l duc în mână.

— Trebuie să te grăbeşti, m-a avertizat el. Nu ştiu cât de aproape au ajuns.

Am încuviinţat, îndreptându-mă spre uşă, cu mâna lui Aspen pe spatele meu. Înainte să ajung pe coridor, m-a tras brusc înapoi. M-am trezit cufundată într-un intens şi arzător sărut. Mă prinsese de ceafă, ţinându-mi buzele lipite de ale lui pentru o clipă aproape nesfârşită. Apoi, ca şi cum uitase unde ne aflam, m-a înlănţuit cu braţele, strângându-mă cu putere, sărutul devenind şi mai pasional. Trecuse mult timp de când nu mă mai sărutase — din cauza nehotărârii mele şi a fricii de a nu fi prinşi, nu avusese niciun motiv să o facă. Dar în acea seară simţeam tensiunea pericolului iminent. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, acesta putea fi ultimul nostru sărut.

Aspen voia ca fiecare secundă să conteze.

Ne-am despărţit, abia acordându-ne o secundă ca să ne aruncăm o ultimă privire. M-a apucat de braţ şi m-a împins afară.

— Du-te! Acum.

Am gonit spre pasajul secret ascuns la capătul coridorului. Înainte să împing peretele, am privit înapoi şi l-am zărit pe Aspen dispărând în fugă după colţ.

Nu aveam ce să fac, aşa că i-am urmat exemplul. Cât de repede am fost în stare, am coborât în fugă scările abrupte şi întunecoase, până la sala de refugiu rezervată familiei regale.

Maxon îmi spusese odată că erau două feluri de rebeli: Nordicii şi Sudicii. Cei din nord erau supărători, însă cei din sud erau cu adevărat nimicitori. Am sperat că rebelii

de care fugeam erau mai preocupați să ne deranjeze, decât să ne omoare.

În timp ce coboram scările, s-a lăsat frigul. Am vrut să-mi pun halatul pe mine, dar mi-era teamă să nu mă împiedic. M-am simțit mai stăpână pe mine când am întrezărit lumina sălii de refugiu. Am sărit peste ultima treaptă și am observat o siluetă detașându-se din mulțimea de soldați. Maxon. Deși era târziu, purta încă pantalonii și cămașa de la costumul ușor șifonat, dar prezentabil.

— Sunt ultima? am întrebat, trăgându-mi halatul pe mine când m-am apropiat.

— Nu, a răspuns el. Kriss e încă în palat. Și Elise la fel.

Am privit în spatele meu, prin bezna coridorului care părea să se întindă la nesfârșit. În fiecare direcție se întrezăreau trepte coborând dinspre deschiderile secrete ale palatul de deasupra. Toate erau goale.

Dacă măcar o parte din ce îmi spusese Maxon era adevărat, sentimentele lui pentru Kriss și Elise erau superficiale. Dar îngrijorarea din ochii lui nu păstra urmă de îndoială. Și-a frecat tâmplele și și-a întins gâtul, ca și cum asta ar fi putut cumva să-l ajute. Ne uitam dintr-o parte în alta, urmărind scările în timp ce soldații făceau ture în fața ușii, nerăbdători să o închidă.

Deodată, a oftat și și-a pus mâinile în șold. Apoi, fără niciun avertisment, m-a luat în brațe. Nu m-am putut abține și m-am agățat strâns de pieptul lui.

— Știu că probabil ești încă supărată și e în regulă. Dar mă bucur că ești în siguranță.

Maxon nu mă mai atinsese din seara de Halloween. Nu trecuse nici măcar o săptămână, dar dintr-un motiv sau altul, părea o eternitate. Poate pentru că se întâmplaseră atât de multe lucruri în acea seară şi încă şi mai multe de atunci.

— Şi eu mă bucur că eşti bine.

M-a îmbrăţişat şi ma strâns. Brusc, i s-a tăiat respiraţia.

— Elise!

M-am întors ca să-i văd silueta plăpândă coborând scările. Oare unde era Kriss?

— Ar trebui să mergeţi înăuntru, ne-a îndemnat Maxon cu blândeţe. Silvia vă aşteaptă.

— Vorbim curând.

Mi-a surâs încurajator şi a încuviinţat. M-am îndreptat spre uşa refugiului, urmată îndeaproape de Elise. Când a intrat, am văzut că plângea. Am luat-o după umeri, iar ea a făcut la fel, fericită că avea companie.

— Unde ai fost? am întrebat-o.

— Cred că slujnica mea e bolnavă. Era cam înceată când mă ajuta. Apoi alarma m-a speriat atât de tare, încât m-am zăpăcit pentru o clipă şi nu mai reuşeam să-mi amintesc pe unde trebuia să o iau. Am încercat să împing patru pereţi până am nimerit tunelul.

Se învinovăţea pentru propria zăpăceală.

— Nu-ţi face griji, i-am spus, îmbrăţişând-o. Eşti în siguranţă acum.

A încuviinţat ca pentru sine, încercând să-şi calmeze respiraţia. Dintre toate membrele Elitei, ea era cea mai delicată.

Înaintând, i-am văzut pe rege şi regină stând unul lângă altul, amândoi în halate şi papuci. Regele avea un mic

teanc de hârtii în poală, ca şi cum avea de gând să folosească timpul petrecut aici lucrând. O slujnică masa mâna reginei, amândouă afişând expresii serioase.

— Cum? Singură, singurică de data asta? a glumit Silvia, atrăgând atenţia asupra sa.

— Nu erau cu mine, am răspuns, dintr-odată îngrijorată pentru siguranţa slujnicelor mele.

Mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Sunt sigură că n-au păţit nimic. Pe aici, vă rog.

Am urmat-o către un şir de paturi pliante, lipite de un perete strâmb. Ultima oară când coborâsem în refugiu, constatasem că oamenii care se ocupau de încăpere nu fuseseră pregătiţi pentru un asemenea haos şi în consecinţă îngrămădiseră toate Alesele aici. De atunci, făcuseră progrese, însă nu erau la curent cu toate noutăţile. Aduseseră şase paturi.

Celeste se cuibărise în cel mai apropiat de rege şi regină, deşi eram destul de departe de ei. Natalie se aşezase pe patul de alături şi îşi împletea părul în codiţe subţiri.

— Mă aştept să dormiţi. Pe toate vă aşteaptă o săptămână importantă şi nu vă pot lăsa să planificaţi petreceri dacă sunteţi rupte de oboseală, ne-a anunţat Silvia, după care a plecat, probabil ca să o caute pe Kriss.

Şi eu, şi Elise am oftat. Nu-mi venea să cred că încă aveau de gând să ne facă să trecem prin toată tevatura cu recepţia. Nu era de-ajuns de stresant ce se întâmpla? Eu şi Elise ne-am desprins una de cealaltă, alegându-ne paturi învecinate. Elise s-a strecurat repede în aşternuturi, vădit epuizată.

— Elise? am întrebat eu încet.

Şi-a ridicat privirea de sub pătură.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de ştire, bine?

Mi-a zâmbit.

— Mulţumesc.

— S-a făcut.

S-a întors pe-o parte şi a adormit în câteva secunde. Am ştiut că aşa era când nu a reacţionat la forfota care venea dinspre uşă. Am aruncat o privire şi l-am văzut pe Maxon cărând-o în braţe pe Kriss în sala de refugiu, urmaţi îndeaproape de Silvia. În clipa în care a trecut pragul, uşa a fost imediat sigilată.

— M-am împiedicat, îi explica ea Silviei, care se agita în jurul ei. Nu cred că mi-am rupt glezna, dar mă doare rău.

— Avem bandaje în spate. Putem cel puţin să o legăm, a dat indicaţii Maxon.

Silvia a plecat repede, trecând pe lângă noi, în căutarea bandajelor.

— La culcare! Acum! ne-a ordonat ea.

Am oftat şi nu am fost singura. Natalie s-a conformat fără să protesteze, dar Celeste a părut foarte iritată. Am rămas un pic în cumpănă. Dacă atitudinea mea semăna în vreun fel cu a ei, trebuia să schimb ceva. Cu toate că nu voiam, m-am urcat în pat şi m-am întors cu faţa la perete.

Am încercat să nu mă gândesc la Aspen luptându-se cu rebelii sau la slujnicele mele, care poate că nu ajunseseră la ascunzătoare în timp util. Am încercat să nu mă las tulburată de grijile săptămânii care urma sau de posibilitatea

ca rebelii să fie nişte Sudici hotărâţi să dezlănţuie un masacru deasupra noastră.

Dar nu m-am putut abţine şi am reflectat la fiecare dintre aceste lucruri. Şi a fost atât de extenuant, încât, într-un final, am adormit în patul meu tare şi rece.

Nu ştiam cât era ceasul când m-am trezit, dar probabil că trecuseră ore întregi de când venisem în sala de refugiu. M-am întors pe cealaltă parte, privind-o pe Elise. Dormea liniştită. Regele îşi citea hârtiile, răsfoindu-le atât de repede, încât părea supărat pe ele. Capul reginei stătea rezemat de spătarul scaunului. Arăta chiar mai frumoasă în somn.

Natalie dormea în continuare, sau cel puţin aşa părea. Celeste în schimb era trează; stătea sprijinită într-un cot şi se uita în cealaltă parte a camerei. Avea o căutătură mistuitoare, pe care o păstra de obicei pentru mine. I-am urmărit privirea, care străbătea camera până la peretele opus, unde îi fixa pe Maxon şi Kriss.

Stăteau unul lângă altul, el cu braţul în jurul umerilor ei. Kriss îşi ţinea genunchii la piept, părând că încerca să se încălzească, cu toate că purta un halat. Glezna stângă îi era înfăşurată în bandaj şi nu părea să o deranjeze în acel moment. Vorbeau încet, cu feţe zâmbitoare.

Nu voiam să privesc o asemenea scenă, de aceea m-am întors cu spatele.

Când Silvia m-a bătut pe umăr ca să mă trezească, Maxon plecase deja. La fel şi Kriss.

Capitolul 16

Ieşind din tunelul care îmi ghidase paşii în siguranţă către adăpost, mi-a fost limpede că Sudicii trecuseră pe acolo. Pe coridorul scurt care ducea către camera mea se afla un morman de moloz, pe care a trebuit să-l escaladez ca să pot ajunge la uşă.

De regulă, cea mai mare parte a mizeriei dispărea până când ne dădeau drumul din sala de refugiu. De data asta însă părea că personalul fusese depăşit de situaţie, aşa că nu ne lăsaseră să aşteptăm în subsol toată ziua. Cu toate astea, îmi doream să se fi străduit ceva mai mult. Am pândit un grup de slujnice, care frecau de zor ca să îndepărteze literele enorme de pe un perete îndepărtat.

VENIM DUPĂ VOI.

Inscripţia se repeta de-a lungul coridorului, uneori scrisă cu noroi, alteori cu vopsea; una dintre ele părea să fie făcută cu sânge. M-au trecut fiorii şi m-am întrebat ce însemna asta.

În timp ce stăteam acolo, slujnicele mele au venit în fugă.

— Domnişoară, sunteţi bine? a întrebat Anne.

Apariţia lor subită m-a luat prin surprindere.

— Ăăă, da. Sunt bine.

Am privit din nou cuvintele de pe perete.

— Hai, veniţi, domnişoară. Vă vom ajuta să vă pregătiţi, a insistat Mary.

Le-am urmat ascultătoare, uşor năucită din cauza celor văzute şi prea confuză ca să pot face altceva. Au lucrat cu sârg, ca de fiecare dată când încercau să mă liniştească prin ritualul toaletei. Ceva din siguranţa pe care o aveau mâinile lor — până şi ale lui Lucy — mă calma.

Când am fost gata, o slujnică a venit să mă conducă afară, unde se părea că aveam să lucrăm în dimineaţa aceea. Razele soarelui de Angeles făceau geamurile sparte şi înfiorătoarele graffiti mai uşor de trecut cu vederea. Până şi Maxon şi regele stăteau la o masă, alături de consilieri, revizuind maldăre de documente şi luând decizii.

La adăpostul unui cort, regina se uita peste nişte hârtii, indicându-i unei slujnice din apropiere diverse detalii. În apropierea ei, Elise, Celeste şi Natalie şedeau la o masă, discutând planurile pe care le făceau pentru recepţiile lor. Erau atât de absorbite, încât părea că uitaseră cu totul de zbuciumul nopţii de dinainte.

Eu şi Kriss eram aşezate în partea opusă a peluzei, sub un cort asemănător, însă nu prea aveam spor la lucru. Îmi era destul de greu să-i vorbesc, străduindu-mă să-mi scot

din minte imaginea ei cu Maxon împărtăşind un moment de intimitate. O urmăream cum sublinia paragrafe pe hârtiile primite de la Silvia şi mâzgălea notiţe pe margini.

— Cred că ştiu cum am putea să facem aranjamentele florale, a comentat ea, fără să ridice ochii din foi.

— Ah. Bun.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească, oprindu-mă asupra lui Maxon. Încerca să pară mai ocupat decât era de fapt. Dacă te uitai cu atenţie puteai vedea cum regele se prefăcea că-i ascultă comentariile. Nu înţelegeam de ce. Dacă voia ca Maxon să devină un conducător bun, ar fi trebuit să-l înveţe cu adevărat, în loc să nu-l lase să facă nimic, de teamă că fiul lui ar fi comis vreo greşeală.

Maxon a aranjat nişte hârtii şi a ridicat ochii. Mi-a întâlnit privirea şi mi-a făcut cu mâna. Când eram pe cale să îi întorc gestul, am văzut-o cu coada ochiului pe Kriss fluturându-şi mâna cu entuziasm către Maxon. Mi-am îndreptat atenţia asupra hârtiilor, căznindu-mă să nu roşesc.

— Nu-i aşa că e chipeş? a întrebat Kriss.

— Sigur.

— Îmi tot imaginez cum ar arăta un copil cu părul lui şi ochii mei.

— Ce-ţi mai face glezna?

— Oh, a suspinat ea. Mă doare un pic, dar doctorul Ashlar a spus că o să-mi revin până la recepţie.

— Asta e bine, am replicat, ridicând în sfârşit privirea spre ea. Nu am vrea să te împiedici pe aici când vin italienii.

Încercam să par prietenoasă, dar mi-am dat seama că tonul meu îi dădea de bănuit.

A deschis gura vrând să răspundă, dar ceva i-a distras atenția. I-am urmărit privirea și l-am văzut pe Maxon îndreptându-se spre masa cu gustări pe care majordomii o pregătiseră pentru noi.

— Mă întorc imediat, mi-a aruncat ea grăbită și a luat-o șchiopătând spre Maxon, mai repede decât aș fi crezut că e în stare.

Nu m-am putut abține să nu-i urmăresc. Celeste li se alăturase și toți trei vorbeau cu glas scăzut în timp ce-și turnau apă sau se serveau cu aperitive. Celeste a spus ceva, iar Maxon a râs. Kriss zâmbea, dar se vedea clar că era prea agasată de faptul că răutăcioasa Celeste îi răpea din timpul ei cu Maxon ca să fie cu adevărat amuzată.

Îi eram aproape recunoscătoare lui Celeste în acel moment. Erau poate sute de lucruri care mă enervau la ea, unul dintre acestea fiind și faptul că era imposibil de intimidat. Mi-ar fi fost de folos să-i semăn în privința asta.

Regele a răcnit ceva unuia dintre consilieri, iar capul mi-a zvâcnit în direcția lui. Nu am înțeles ce a spus, dar părea iritat. Peste umărul lui, l-am zărit pe Aspen, făcându-și rondul.

S-a uitat în treacăt spre mine, riscând să-mi facă discret cu ochiul. Știam că gestul era menit să-mi aline grijile și asta a reușit să facă, într-o oarecare măsură, dar nu am putut să nu mă întreb prin ce trecuse cu o noapte în urmă, pentru că șchiopăta și avea un ochi bandajat.

În timp ce încercam să găsesc un mod subtil prin care să îl rog să ne vedem în acea seară, un strigăt a răsunat chiar din spatele porților.

— Rebelii! a anunțat un soldat. Fugiți!

— Cum? a întrebat derutat un alt soldat.

— Rebelii! Sunt în palat! Se îndreaptă încoace!

La cuvintele soldatului, mi-am adus aminte de amenințarea de pe pereți din acea dimineață: VENIM DUPĂ VOI.

Lucrurile au început să se miște cu repeziciune. Slujnicele o conduceau pe regină spre palat, câteva trăgând-o de mâini ca să o facă să mărească pasul, în timp ce altele roiau protectoare în spatele ei, apărând-o de un potențial atac.

Rochia roșie a lui Celeste flutura ca o limbă de foc în urma reginei, urmând calea cea mai sigură. Maxon a ridicat-o în brațe pe Kriss, cu piciorul ei rănit cu tot, și s-a întors, plasând-o în brațele primului soldat din apropiere, care s-a întâmplat să fie Aspen.

— Fugi! i-a strigat el lui Aspen. Fugi!

Aspen, loial până în pânzele albe, a luat-o la fugă, Kriss părând ușoară ca un fulg în brațele lui.

— Maxon, nu! a plâns ea peste umărul lui Aspen.

Am auzit un pocnet puternic în spatele porților și am țipat. Când mai mulți soldați au scos de sub uniforme pistoale, am înțeles ce însemna sunetul acela. S-au auzit încă două pocnituri și am încremenit, urmărind valurile de oameni agitându-se în jurul meu. Soldații împingeau civilii spre părțile laterale ale palatului, căutând să îi dea din drum, când o masă de rebeli în pantaloni din material gros și jachete rezistente au năvălit în grădină, cărând rucsacuri pline până la refuz. S-a auzit o altă împușcătură.

Realizând în sfârșit că trebuia să plec de acolo, m-am întors și, fără să mă gândesc, am luat-o la fugă.

Cu rebelii năpustindu-se ca un potop prin porțile palatului, ce aveam de făcut părea, în mod logic, să fug de ei. Dar asta însemna să mă aventurez în desișurile pădurii cu o ceată de oameni nemiloși pe urmele mele. Am alunecat de câteva ori din cauza balerinilor pe care îi purtam și m-am gândit să mi-i scot. Până la urmă, am decis că era mai bine cu pantofi alunecoși decât desculță.

— America, m-a strigat Maxon. Nu! Întoarce-te!

Am riscat să arunc o privire în urmă și l-am văzut pe rege apucându-l pe Maxon de gulerul hainei și trăgându-l înapoi. Am putut vedea teroarea din ochii lui Maxon. S-a tras încă un foc.

— Nu mai trageți! a zbierat Maxon. O s-o omorâți! Opriți focul!

S-au mai auzit câteva împușcături, iar Maxon a continuat să răcnească ordine, până când am ajuns prea departe ca să-l mai aud. Am ieșit în câmp deschis și atunci mi-am dat seama că eram pe cont propriu. Maxon era reținut de tatăl lui, iar Aspen își făcea datoria. Orice soldat care ar fi venit după mine s-ar fi aflat în urma rebelilor. Nu aveam altă soluție decât să fug cât mă țineau picioarele.

Frica mi-a dat viteză și am fost surprinsă de cât de ușor reușeam să evit mărăcinișul, odată ce am intrat în pădure. Pământul era uscat și plin de crăpături, din cauza lunilor de secetă. Îmi simțeam vag picioarele rănite de zgârieturi, dar nu am încetinit să văd cât de grav era.

Transpiram, iar rochia mi se lipea de piept în timp ce mă mișcam. În pădure era mai răcoare și din ce în ce mai întuneric, dar tot cald mi-era. Acasă alergam câteodată de

distracție, ca să mă joc cu Gerad sau doar ca să-mi simt mușchii încinși de efort. Dar lenevisem în palat luni întregi, mâncând cu adevărat pentru prima oară și acum mă resimțeam. Plămânii mă ardeau, iar picioarele îmi tremurau de durere. Dar am continuat să fug.

După ce am pătruns suficient de adânc în pădure, am privit peste umăr să văd cât de aproape erau rebelii. Nu îi mai auzeam, din cauza sângelui care îmi zvâcnea în urechi, iar când am cercetat în zare, nici urmă de ei. Am decis că asta era cea mai bună șansă de a mă ascunde, înainte ca rochia mea colorată să le atragă atenția prin desișul întunecos.

Nu m-am oprit până nu am găsit un copac care părea suficient de mare ca să mă ascundă. Odată ajunsă în spatele lui, am observat și o ramură suficient de joasă de care să mă prind. Mi-am dat jos pantofii și i-am aruncat mai încolo, sperând să nu-i conducă pe rebeli la mine. M-am cățărat, nu foarte sus, și mi-am rezemat spatele de trunchiul copacului, făcându-mă cât de mică am putut.

M-am străduit din răsputeri să-mi controlez respirația, de teamă că zgomotul m-ar fi putut da de gol. Dar chiar și după ce am făcut asta, o vreme a fost liniște. Se părea că scăpasem de ei. Cu toate astea, am rămas nemișcată, ca să fiu sigură. Câteva secunde mai târziu, am auzit un foșnet.

— Ar fi trebuit să venim noaptea, a pufnit cineva — o fată.

Mi-am lipit spatele de trunchiul copacului, rugându-mă să nu trosnească nimic.

— Nu ar fi fost afară noaptea, a răspuns o voce masculină.

Încă alergau, sau încercau, cel puțin, și se părea că le venea greu să mențină ritmul.

— Dă-mi să car eu câteva, s-a oferit bărbatul.

Judecând după voci, erau foarte aproape.

— Mă descurc.

Mi-am ținut respirația și i-am urmărit trecând chiar pe sub copacul meu. Tocmai când credeam că eram în siguranță, geanta fetei s-a rupt și un teanc de cărți a căzut pe pământ. Ce făcea cu atâtea cărți?

— Fir-ar să fie, a înjurat ea, îngenunchind.

Purta o geacă de blugi brodată pe toate părțile cu un model floral. Probabil că murea de cald îmbrăcată așa.

— Ți-am zis să mă lași să te ajut.

— Taci din gură! l-a repezit fata, îmbrâncindu-l.

Din acel gest jucăuș, se vedea câtă afecțiune era între ei.

Undeva în depărtare, cineva a scos un fluierat.

— Ăla e Jeremy? a întrebat ea.

— Așa se pare.

Băiatul s-a aplecat și a ridicat câteva cărți.

— Du-te după el. Voi fi chiar în spatele tău.

Deși nu părea convins, a acceptat, sărutând-o pe frunte înainte s-o ia agale prin desișuri.

Fata a adunat restul cărților de pe jos, folosind un cuțit ca să taie cureaua de la geantă și să le lege cu ea.

M-a cuprins o senzație de ușurare când s-a ridicat, crezând că urma să își vadă de drum. Dar și-a scuturat capul ca să-și dea părul de pe față, ridicându-și ochii spre cer.

Și atunci m-a văzut.

Indiferent cât de neclintită și tăcută m-aș fi străduit să fiu, nu-mi mai ajuta la nimic. Dacă țipam, ar fi venit

soldații să mă salveze? Ori rebelii erau prea aproape ca să mai conteze?

Ne-am holbat una la alta. Am așteptat să îi cheme pe ceilalți, sperând că orice aveau de gând să-mi facă nu avea să fie prea dureros.

Însă ea nu a scos niciun sunet, exceptând un ușor hohot de râs, amuzată fiind de situația în care ne aflam.

S-a auzit un alt fluierat, ușor diferit față de cel dinainte, și amândouă ne-am îndreptat privirile în direcția de unde venise, înainte să ne uităm iar una la alta.

Iar apoi, și-a dus un picior în spatele celuilalt, aplecându-se într-o grațioasă reverență. Am privit-o, mută de uimire. S-a ridicat zâmbind și a luat-o la fugă în direcția de unde se auzise fluieratul. I-am urmărit spatele acoperit de sute de floricele brodate, dispărând printre tufișuri.

Peste o oră, am considerat că puteam coborî. Stăteam la poalele copacului, realizând că nu știam unde mi-erau pantofii. Am căutat primprejur, încercând să-i găsesc, însă fără succes. M-am dat bătută și am decis să găsesc drumul de întoarcere spre palat.

Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că asta nu avea să se întâmple prea curând. Mă rătăcisem.

Capitolul 17

Stăteam lângă copac, cu genunchii la piept, aşteptând. Mama spunea mereu că asta trebuia să facem dacă ne rătăceam. În felul ăsta am avut timp să mă gândesc la cele întâmplate.

Cum fusese posibil ca rebelii să pătrundă în palat două zile la rând? *Două zile la rând!* Se înrăutăţise într-atât situaţia în oraş de când începuse Alegerea? Ţinând cont de ce văzusem în Carolina şi de experienţa mea de la palat, ce se întâmplase era fără precedent.

Aveam picioarele pline de zgârieturi, iar acum, că nu mai trebuia să mă ascund, simţeam usturimea. Mai era şi o vânătaie undeva deasupra genunchiului, pe care nu eram sigură de unde o aveam. Mi-era sete; încercând să mă aşez mai comod, am început să simt oboseala de pe urma stresului emoţional, mental şi fizic al acelei zile. Mi-am lăsat capul să se sprijine de trunchiul copacului şi am închis ochii. Nu intenţionam să adorm. Dar am făcut-o.

Ceva mai târziu, am auzit un zgomot distinct de paşi. Am deschis brusc ochii, iar pădurea mi s-a părut mai întunecată decât mi-o aminteam. Oare cât timp dormisem?

Primul meu instinct a fost să mă urc iar în copac, aşa că am înconjurat rapid trunchiul, călcând pe geanta ruptă a fetei rebele. Apoi am auzit pe cineva strigându-mă:

— Lady America! Unde eşti?

— Lady America? s-a auzit o altă voce.

Apoi, după o vreme, a venit un ordin dat de o voce sonoră:

— Aveţi grijă să căutaţi peste tot. Dacă au omorât-o, s-ar putea să o fi spânzurat sau să fi încercat să o îngroape. Fiţi atenţi.

— Da, domnule, a răspuns un cor de voci bărbăteşti.

Am tras cu ochiul printre crengile copacilor, concentrându-mă asupra zgomotului. Am mijit ochii, încercând să disting siluetele care se mişcau în umbră şi întrebându-mă dacă erau într-adevăr aici ca să mă salveze. Dar unul dintre soldaţi, care, deşi şchiopăta uşor, menţinea ritmul, m-a făcut să fiu în sfârşit sigură că veniseră cu gânduri bune.

O fâşie de lumină a căzut pe chipul lui Aspen, iar eu am luat-o la fugă.

— Sunt aici! am ţipat. Sunt chiar aici!

Am fugit drept în braţele lui, nepăsându-mi de data asta cine ne vedea.

— Slavă Domnului! a răsuflat el uşurat, cu nasul în părul meu.

Apoi întorcându-se către ceilalţi:

— Am găsit-o! E în viață!

Aspen s-a aplecat și m-a ridicat în brațe, legănându-mă ca pe un copil.

— Mi-era groază că te vom găsi moartă pe undeva. Ai pățit ceva?

— Picioarele mă ustură puțin.

O secundă mai târziu, mai mulți soldați ne înconjuraseră, felicitându-l pe Aspen.

— Lady America, a spus comandantul lor, ești rănită în vreun fel?

Am clătinat din cap.

— Am doar niște zgârieturi pe picioare.

— Au încercat să îți facă rău?

— Nu. Nu au apucat să mă ajungă din urmă.

A părut un pic șocat.

— Nu cred că vreuna dintre celelalte fete ar fi putut să îi întreacă.

Am zâmbit, în sfârșit liniștită.

— Niciuna dintre celelalte fete nu e din Cinci.

Pe câțiva soldați i-a bufnit râsul, inclusiv pe Aspen.

— Bine spus. Hai să te ducem înapoi.

A trecut în fața noastră și le-a strigat celorlalți soldați:

— Fiți cu ochii-n patru. S-ar putea să mai fi rămas încă prin zonă.

În timp ce mergeam, Aspen îmi vorbea cu glas scăzut:

— Știu că ești iute de picior și deșteaptă, dar mi-a fost îngrozitor de frică.

— L-am mințit pe ofițer, am șoptit.

— Ce vrei să spui?

— M-au ajuns din urmă, într-un final.

Aspen s-a uitat la mine îngrozit.

— Nu mi-au făcut nimic, dar o fată m-a văzut. A făcut o reverență și a fugit mai departe.

— O reverență?

— Și eu am fost surprinsă. Nu părea deloc furioasă sau amenințătoare. De fapt, arăta ca o fată obișnuită.

Mi-am amintit de comparația pe care o făcuse Maxon între cele două grupuri de rebeli și am știut că fata aceea trebuia să fi fost din nord. Nu dădea semne de agresivitate, doar voința de a-și duce sarcina la îndeplinire. Și nu era nicio îndoială că atacul petrecut cu o noapte în urmă fusese lansat de Sudici. Asta însemna că atacurile nu erau doar succesive, ci conduse de grupuri diferite? Oare Nordicii ne urmăreau, așteptând să fim sleiți de puteri, după atacul Sudicilor? Gândul că rebelii spionau palatul cu atâta vigilență era înfricoșător.

În același timp, atacul în sine fusese aproape amuzant. Intraseră pur și simplu pe ușa din față? Câte ore petrecuseră în palat, adunându-și comorile? Asta mi-a adus aminte de ceva.

— Fata avea cărți cu ea, un morman întreg, am spus.

Aspen a încuviințat.

— Se pare că asta se întâmplă des. N-am idee ce fac cu ele. Bănuiesc că le folosesc pentru foc. Cred că e frig acolo unde stau ei.

— Hmm, am răspuns, nefiind convinsă.

Dacă eu aș fi avut nevoie de vreascuri pentru foc, m-aș fi gândit la locuri mult mai accesibile de unde să le iau

decât palatul. Şi faptul că fata părea aşa de disperată să recupereze cărţile mă făcea să fiu sigură că era ceva mai mult de atât la mijloc.

Ne-a luat aproape o oră de mers la pas domol ca să ajungem la palat. Chiar dacă era rănit, Aspen nu mi-a dat drumul nicio secundă. De fapt, părea să se bucure de plimbare, în ciuda efortului. Şi eu mă bucuram.

— Următoarele câteva zile s-ar putea să fiu ocupat, dar voi încerca să vin să te văd curând, mi-a şoptit Aspen, în timp ce traversam peluza întinsă şi acoperită cu iarbă care ducea la palat.

— OK, am răspuns eu încet.

A schiţat un zâmbet şi a privit în faţă, iar eu i-am urmat exemplul, admirând priveliştea. Palatul strălucea în soarele ce apunea, cu ferestre luminate la fiecare etaj. Nu îl văzusem aşa niciodată. Era superb.

Dintr-un motiv sau altul, credeam că Maxon avea să fie acolo, aşteptându-mă în spatele porţilor. Nu era. Nu era nimeni. Aspen primise ordine să mă ducă în aripa spitalului, ca doctorul Ashlar să îmi poată îngriji picioarele, în timp ce un alt soldat înştiinţa familia regală că fusesem găsită vie.

Întoarcerea mea a trecut neobservată. Stăteam singură pe patul de spital cu picioarele bandajate şi aşa am rămas până am adormit.

Am auzit pe cineva strănutând.

Am deschis ochii, derutată o clipă până să-mi amintesc unde eram. Am clipit, uitându-mă în jur.

— Nu am vrut să te trezesc, a spus Maxon încet. Ar trebui să te culci la loc.

Stătea pe un scaun lângă patul meu, atât de aproape, încât putea să-şi sprijine capul de cotul meu dacă voia.

— Cât e ceasul? am întrebat eu, frecându-mă la ochi.

— Aproape două.

— Noaptea?

Maxon a încuviinţat. M-a privit cu atenţie şi deodată mi-am făcut griji pentru felul în care arătam. Îmi spălasem faţa şi îmi prinsesem părul după ce mă întorsesem, dar eram destul de sigură că aveam o urmă de pernă imprimată pe obraz.

— Tu nu dormi niciodată? l-am întrebat.

— Ba da. Doar că sunt ţinut în priză mare parte din timp.

— Risc profesional? am întrebat, ridicându-mă ceva mai sus pe pernă.

A schiţat un zâmbet.

— Ceva de genul ăsta.

A urmat o pauză lungă în timp ce stăteam acolo, nefiind siguri ce să ne spunem în continuare.

— M-am gândit la ceva astăzi, când eram în pădure, am spus eu cu detaşare.

A zâmbit larg, bucuros să vadă cât de uşor depăşisem incidentul.

— Chiar aşa?

— Era despre tine.

S-a apropiat uşor, ochii lui căprui privind adânc în ai mei.

— Ia spune.

— Păi, am început eu, mă gândeam la cum erai aseară, când Elise şi Kriss nu erau în sala de refugiu, la cât erai de îngrijorat. Şi apoi astăzi, te-am văzut încercând să fugi după mine când au venit rebelii.

— Am încercat. Îmi pare aşa de rău.

A clătinat din cap, ruşinat că nu făcuse mai mult.

— Nu sunt supărată, i-am explicat. Tocmai asta e. Când eram acolo de una singură, m-am gândit la cât de îngrijorat erai probabil pentru toată lumea. Şi nu pot să pretind că ştiu ce simţi pentru fiecare, dar ştiu că noi doi nu suntem tocmai în lumina reflectoarelor în momentul ăsta.

L-a bufnit râsul.

— Am văzut şi zile mai bune.

— Dar cu toate astea ai alergat după mine. Ai pus-o pe Kriss în braţele unui soldat pentru că nu putea să fugă. Încerci să ne ţii pe toate în siguranţă. Deci de ce ai răni-o vreodată pe una dintre noi?

A tăcut, nefiind sigur unde voiam să ajung.

— Acum înţeleg. Dacă eşti aşa preocupat de siguranţa noastră, nu aveai cum să o pedepseşti în felul acela pe Marlee. Sunt sigură că ai fi oprit totul dacă ai fi putut.

A oftat.

— Fără să stau pe gânduri.

— Ştiu.

Şovăind, Maxon s-a întins peste pat după mâna mea. L-am lăsat să mi-o ia într-a lui.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că vreau să-ţi arăt ceva?

— Da.

— Să nu uiți, da? E în curs de pregătire. Poziția asta vine cu multe îndatoriri şi nu sunt întotdeauna plăcute. Dar câteodată... câteodată poți face lucruri măreţe.

Nu am înțeles la ce se referea, dar am dat din cap.

— Dar presupun că va trebui să aştepte până când vei termina proiectul la care lucrezi. Ai rămas un pic în urmă.

— Pfiu! am exclamat, retrăgându-mi mâna din a lui Maxon ca să-mi acopăr ochii.

Uitasem complet de recepție. M-am uitat din nou la el.

— Încă se aşteaptă să facem asta? Au avut loc două atacuri ale rebelilor, iar eu mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei pierdută în pădure. O vom da în bară.

Maxon m-a privit cu multă compasiune.

— Va trebui să reuşeşti cumva.

Mi-am lăsat capul să cadă înapoi pe pernă.

— Va fi un dezastru.

A râs uşor.

— Nu-ți face griji. Chiar dacă nu te vei descurca la fel de bine precum celelalte, nu m-ar lăsa inima să te dau afară.

Ceva din replica lui a sunat ciudat. M-am ridicat din nou.

— Vrei să spui că, dacă fetele nu fac treabă bună, una dintre *ele* ar putea fi dată afară?

Maxon a ezitat un moment, neştiind cum să răspundă.

— Maxon?

A oftat.

— Mai am în jur de două săptămâni până când va trebui să fac o nouă eliminare. Organizarea acestor recepții se vrea un criteriu de departajare important. Tu şi Kriss

aveți sarcina cea mai dificilă. O relație nouă, mai puțini oameni care să susțină munca; și deși cultura lor e una bazată pe sărbători, italienii sunt ușor de jignit. Unde mai pui și faptul că abia ați apucat să pregătiți ceva...

M-am întrebat dacă se vedea cum sângele îmi dispărea din obraji.

— Nu ar trebui să vă ajut, dar dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui. Nu vă pot trimite pe niciuna dintre voi acasă.

Când ne certaserăm prima oară, pe o chestie stupidă din cauza lui Celeste, inima mea fusesem sfâșiată de durere. După aceea, când Marlee plecase atât de brusc, crezusem că nu o să-mi mai revin niciodată. Eram sigură că, de fiecare dată când ceva îmi bloca drumul, bucăți din mine se spulberau. Dar mă înșelam.

Acolo, pe acel pat de spital, inima mea a fost frântă pentru prima dată de Maxon Schreave. Iar suferința pe care o simțeam era inimaginabilă. Până în acel moment, putusem să-mi spun că era doar în imaginația mea ceea ce văzusem petrecându-se între el și Kriss, dar acum știam cu certitudine.

O plăcea. Poate că la fel de mult cât mă plăcea pe mine.

Am acceptat oferta lui de a mă ajuta, incapabilă să mai spun altceva.

Mi-am impus să-mi iau înapoi inima, ca să nu o poată avea. Eu și Maxon începuserăm prin a fi prieteni și poate că doar asta eram meniți să fim: buni prieteni. Cu toate astea eram distrusă.

— Ar fi cazul să plec, s-a scuzat el. Ai nevoie de odihnă. Ai avut o zi foarte grea.

Mi-am dat ochii peste cap. Era puțin spus.

Maxon s-a ridicat şi şi-a aranjat costumul.

— Aveam mult mai multe să-ți spun. Chiar am crezut că te-am pierdut astăzi.

Am ridicat din umeri.

— Sunt bine. Serios.

— Văd asta acum, însă timp de câteva ore bune, am fost forțat să mă pregătesc pentru ce era mai rău.

A ezitat, măsurându-şi cuvintele.

— De obicei, cu tine pot discuta cel mai uşor despre ceea ce suntem. Dar am sentimentul că nu e cel mai înțelept lucru să facem asta chiar acum.

Ferindu-mi privirea, am dat uşor din cap. Nu puteam să încerc să vorbesc despre sentimentele mele pentru o persoană căreia în mod evident îi plăcea de altcineva.

— Uită-te la mine, America, mi-a cerut el cu blândețe.

L-am ascultat.

— Nu mă deranjează asta. Pot să aştept. Vreau doar să ştiu... Nu sunt în stare să găsesc cuvinte suficient de mari pentru a spune cât de uşurat sunt că eşti aici, întreagă. Nu am fost niciodată mai recunoscător pentru ceva.

Am amuțit de emoție, aşa cum mi se întâmpla de fiecare dată când atingea corzile sensibile ale sufletului meu. O parte din mine era neliniştită de cât de uşor mă încredeam în vorbele lui.

— Noapte bună, America.

Capitolul 18

Era luni noaptea. Sau marți dimineața. Era așa de târziu, încât era greu de spus.

Eu și Kriss lucraserăm toată ziua, căutând fâșii potrivite de material pe care majordomii să le atârne, alegându-ne hainele și bijuteriile, selectând vesela, stabilind în linii mari meniul și ascultând un profesor de limbi străine vorbind în italiană, în speranța că tot o să se lipească de noi ceva. Cel puțin eu aveam avantajul că știam spaniolă, ceea ce m-a ajutat să prind mai repede limba. Kriss, pe de altă parte, făcea tot ce-i stătea în putință ca să țină pasul.

Ar fi trebuit să fiu extenuată, dar nu puteam să mă gândesc la altceva decât la vorbele lui Maxon.

Ce se întâmplase între el și Kriss? De ce era dintr-odată așa de apropiată de el? De ce-mi păsa atât de mult?

Dar era vorba despre Maxon.

Și oricât încercam să dau înapoi, încă țineam la el. Nu eram pregătită să renunț.

Trebuia să existe o cale ca să-i dau de capăt acelei situații. Analizând tot ce se întâmpla, căutând să separ problemele unele de altele, am ajuns la concluzia că toate piesele se încadrau într-una din patru categorii.

Sentimentele mele pentru Maxon. Sentimentele lui Maxon pentru mine. Ori ce era ceea ce se petrecea între mine şi Aspen şi ceea ce simțeam eu față de faptul de a deveni prințesă cu adevărat.

Dintre toate lucrurile care-mi zburau prin minte în acel moment, simțeam că, de fapt, chestia cu asumarea rolului de prințesă era cel mai uşor de abordat. Cel puțin în privința asta, dețineam un avantaj. Îl aveam pe Gregory.

M-am dus spre scaunul meu de pian, am scos de acolo jurnalul lui şi am sperat din toată inima că avea să mă ajute cu nişte vorbe înțelepte. Nu se născuse cu sânge regal în vine; probabil că fusese nevoite să se adapteze. Având în vedere ce scrisese în însemnarea lui de Halloween, se pregătea deja pentru o schimbare majoră în viitorul său.

Am ridicat coperțile, protejându-i cuvintele de ochii lumii şi m-am cufundat în lectură.

Îmi doresc să întruchipez idealul american de modă veche. Am o familie frumoasă şi sunt foarte bogat; şi ambele valori se potrivesc acestei imagini, fiindcă nu mi-au fost oferite pe tavă. Oricine mă vede ştie cât de mult am muncit ca să obțin ceea ce am.

Însă faptul că am putut să mă folosesc de poziția mea, să dăruiesc atât de mult unde alții ori nu au vrut, ori nu au putut, m-a transformat dintr-un miliardar anonim într-un filantrop. Cu toate astea, nu mă pot opri aici. Vreau să fac

mai mult, să fiu mai mult. Wallis e la conducere, nu eu, aşa că trebuie să fac astfel încât să-i dau publicului lucrurile de care are nevoie, fără să fiu văzut ca un uzurpator. S-ar putea să vină o vreme când voi putea să conduc şi să acţionez aşa cum socotesc eu că e bine. Deocamdată voi respecta regulile şi voi merge cât de departe pot astfel.

Am încercat să extrag o învăţătură din cuvintele lui. Spunea să-ţi foloseşti poziţia. Spunea să respecţi regulile. Spunea să nu-ţi fie teamă.

Poate că ar fi trebuit să fie suficient, dar nu era. Simţeam că nu-mi era de niciun folos. De vreme ce Gregory mă dezamăgise, mai era un singur om pe care mă puteam baza. M-am aşezat la birou, am scos un pix şi o hârtie şi am scris în grabă o scrisoare scurtă către tatăl meu.

Capitolul 19

A doua zi a trecut pe nesimțite şi, deodată, eu şi Kriss ne-am trezit în drum spre recepția celorlalte fete, îmbrăcate în nişte rochii cenuşii, sobre.

— Care-i planul? a întrebat Kriss în timp ce traversam coridorul.

Am stat să mă gândesc o clipă. Nu îmi plăcea Celeste şi nu m-ar fi deranjat să o văd dând greş, dar nu eram sigură că îi doream un eşec la o asemenea scară.

— Vom fi politicoase, dar fără să le ajutăm. Le vom urmări pe Silvia şi pe regină pentru indicații. Vom absorbi cât de multă informație putem... şi vom lucra toată noaptea ca a noastră să iasă şi mai bine.

— În regulă, a oftat ea. Să mergem.

Am ajuns la timp, ceea ce era crucial în cultura oaspeților, dar fetele erau deja la limita dezastrului. Era ca şi cum Celeste îşi punea singură bețe în roate. În timp ce Elise şi Natalie erau îmbrăcate în nuanțe respectabile de

albastru-închis, rochia lui Celeste era practic albă. Dacă şi-ar fi pus şi un voal pe cap, ar fi arătat ca o mireasă. Ca să nu mai spun cât de decoltată era, mai ales în comparaţie cu nemţoaicele. Cele mai multe purtau mâneci lungi până la încheietură, în ciuda vremii călduroase.

Natalie fusese desemnată să se ocupe de flori şi îi scăpase un amănunt: crinii erau de obicei folosiţi la înmormântări. Toate aranjamentele florale au trebuit să fie îndepărtate în grabă.

Elise, deşi clar mai agitată decât era de obicei, părea să fie întruchiparea calmului. Pentru invitaţii noştri, ea avea să pară vedeta recepţiei.

Mă simţeam intimidată, încercând din greu să comunic cu femeile din Federaţia Germană, care vorbeau foarte prost engleza, în special acum că aveam în cap numai italiană. Am încercat să fiu primitoare şi, până la urmă, în ciuda înfăţişării lor severe, doamnele au fost destul de prietenoase.

Mi-am dat seama destul de curând că adevăratul pericol venea din partea Silviei. În vreme ce regina le ajuta cu bunăvoinţă pe fete să se ocupe de musafirii germani, Silvia făcea înconjurul camerei, ochilor ei ageri nescăpându-le nimic. După câte se părea, avea deja pagini întregi de notiţe înainte ca recepţia să se fi încheiat. Eu şi Kriss am realizat imediat că singura noastră speranţă era să o facem pe Silvia să se îndrăgostească de recepţia pe care aveam să o organizăm.

În dimineaţa următoare, Kriss a venit la mine în cameră împreună cu slujnicele ei şi ne-am pregătit împreună.

Voiam să arătăm suficient de asemănător încât să fie clar că noi eram gazdele, însă nu atât de mult încât să cădem în ridicol. Era într-un fel amuzant să am atâtea fete în camera mea. Slujnicele se cunoşteau şi vorbeau cu însufleţire în spatele nostru în timp ce lucrau. Îmi amintea de atmosfera de pe vremea când May mă vizitase.

Cu doar câteva ore înainte de sosirea oaspeţilor, eu şi Kriss ne-am îndreptat spre salon, ca să mai verificăm totul încă o dată. Spre deosebire de cealaltă recepţie, renunţaserăm la cartonaşele pentru mese şi urma să-i lăsăm pe invitaţi să stea oriunde doreau. Orchestra se afla deja în sala pentru repetiţii şi, ca bonus, se părea că materialele pe care le aleseserăm pentru decoraţii creau o acustică excelentă.

I-am aranjat colierul lui Kriss, în timp ce ne testam reciproc cunoştinţele de italiană pentru ultima dată. Vorbea fără urmă de accent.

— Mulţumesc, a spus ea.

— *Grazie*, am răspuns.

— Nu, nu, a continuat, întorcându-se spre mine. Chiar îţi mulţumesc. Ai făcut o treabă extraordinară şi... Nu ştiu. Mă gândeam că, după întâmplarea cu Marlee, s-ar putea să renunţi. Mi-era teamă că va trebui să fac toate astea singură, dar ai muncit aşa de mult! Te-ai descurcat minunat.

— Mulţumesc. Şi tu la fel. Nu ştiu dacă aş fi supravieţuit lucrând împreună cu Celeste. Alături de tine, toată munca a părut o joacă.

Kriss a zâmbit. Chiar aşa era. Fata asta era neobosită.

— Şi ai dreptate, mi-a fost greu fără Marlee, dar nu aş renunţa. Va fi grozav!

Kriss şi-a muşcat buza şi a stat pe gânduri o secundă. Mi-a vorbit pe nerăsuflate, de parcă altfel şi-ar fi pierdut curajul:

— Să înţeleg deci că rămâi în competiţie? Încă îl vrei pe Maxon?

Nu era ca şi cum nu ştiam de ce ne aflam toate aici, dar nicio altă fată nu pusese problema aşa. M-a luat pe neaşteptate şi m-am întrebat dacă era cazul să-i răspund. Şi dacă o făceam, ce i-aş fi spus?

— Fetelor! a ciripit Silvia, intrând grăbită pe uşă.

Niciodată nu fusesem mai recunoscătoare să o văd pe femeia asta.

— E aproape timpul. Sunteţi gata?

În urma ei a intrat regina, afişând un calm liniştitor şi echilibrând astfel energia Silviei. A studiat încăperea, admirându-ne munca. Am simţit o profundă uşurare când am văzut-o zâmbind.

— Aproape gata, a spus Kriss. Mai avem doar câteva detalii de pus la punct. Pentru unul dintre ele, în mod special, avem nevoie de dumneavoastră şi de Majestatea Sa.

— Da? a întrebat Silvia curioasă.

Regina s-a apropiat de noi, în timp ce ochii ei negri scânteiau de căldură şi mândrie.

— Decorul e minunat. Şi amândouă arătaţi superb.

— Mulţumim, am răspuns în cor.

Rochiile bleu-deschis cu accente aurii fuseseră ideea mea. Festive şi frumoase, dar nu prea exagerate.

— Ei bine, poate că ne-aţi observat colierele, a continuat Kriss. Ne-am gândit că, dacă ar fi similare, i-ar ajuta pe invitaţi să ne recunoască drept gazde.

— O idee excelentă, a apreciat Silvia, mâzgălind ceva pe clipboard.

Eu şi Kriss ne-am zâmbit.

— Din moment ce şi dumneavoastră sunteţi gazde aici, ne-am gândit că ar trebui să aveţi unele la fel, am adăugat eu, în timp ce Kriss lua cutiile de pe masă.

— Nu-mi vine să cred! a exclamat regina cu răsuflarea tăiată.

— Pentru... pentru mine? a întrebat Silvia.

— Bineînţeles, a spus Kriss cu drăgălăşenie, oferindu-le bijuteriile.

— Amândouă ne-aţi ajutat atât de mult. Este şi proiectul dumneavoastră, am susţinut eu.

Se vedea cât de mişcată era regina de gestul nostru, dar Silvia rămăsese efectiv fără cuvinte. Mi-am pus deodată întrebarea dacă la palat îi acorda cineva vreodată vreun fel de atenţie. Într-adevăr, ideea ne venise cu o zi în urmă, gândindu-ne că era o modalitate bună de a o atrage pe Silvia de partea noastră, dar acum mă bucuram că reuşiserăm să facem mai mult de atât.

Silvia putea fi enervantă câteodată, dar, în fond, se străduia să ne instruiască pentru binele nostru. Mi-am jurat că voi avea grijă să-i mulţumesc mai des.

Un majordom ne-a anunţat că oaspeţii noştri începuseră să sosească, iar eu şi Kriss ne-am aşezat de-o parte şi de alta a porţilor duble, întâmpinându-i pe măsură ce

intrau în palat. Orchestra a început să cânte în surdină, slujnicele circulau cu tăvi de aperitive şi, cu asta, totul era pregătit.

Elise, Celeste şi Natalie se îndreptau spre noi, surprinzător de punctuale. De îndată ce au zărit aranjamentul nostru — materialul bogat ce acoperea pereţii mohorâţi, ornamentele strălucitoare ce se înălţau în mijlocul meselor, abundenţa de flori — Elise şi Celeste s-au întristat. Natalie, pe de altă parte, era prea încântată ca să-i pese.

— Miroase ca în grădină, a suspinat ea, plutind prin sală.

— Parcă un pic prea mult, a adăugat Celeste. O să le daţi oamenilor dureri de cap.

Puteai să te bazezi întotdeauna pe ea să găsească neajunsuri în ceva frumos.

— Încercaţi să vă aşezaţi la mese diferite, le-a sugerat Kriss, în timp ce se împrăştiau prin sală. Italienii sunt aici ca să-şi facă prieteni.

Celeste a scos un sunet dezaprobator, de parcă aspectul ăsta o incomoda. Am avut de gând să-i spun să se potolească: noi ne purtaserăm exemplar la recepţia ei. Dar între timp am auzit zumzăitul vesel al conversaţiei dintre italience care traversau holul şi am uitat cu totul de ea.

Cel mai bun cuvânt pentru a le descrie pe doamnele din Italia era „monumental". Erau înalte, cu pielea aurie şi incredibil de frumoase. Şi de parcă asta nu era de ajuns, toate aveau suflet bun. Parcă răspândeau raze de soare, înseninând totul în jurul lor.

Monarhia italiană era chiar mai tânără decât cea a Illéei. Nu răspunseseră tentativelor noastre de împrietenire de-a

lungul anilor, conform dosarului pe care îl citisem, iar asta era prima dată când ne abordaseră. Această întâlnire era primul pas către o relație mai apropiată cu un stat în plină dezvoltare. Mă speriase gândul la responsabilitatea pe care o aveam, până când intraseră în sală, iar amabilitatea lor îmi alungase grijile. Ne-au sărutat pe mine și pe Kriss pe ambii obraji și au strigat *Salve!* Am încercat bucuroasă să mă ridic la nivelul lor de entuziasm.

Am stâlcit câteva din expresiile în italiană, dar vizitatorii noștri au fost plini de grație, tratându-mi greșelile cu umor și ajutându-mă să le corectez. Engleza lor era fantastică și ne-am complimentat reciproc rochiile și coafurile. Se părea că făcuserăm impresie bună, cel puțin prin înfățișare, iar asta m-a ajutat să mă relaxez.

Am ajuns să petrec o mare parte din seară așezată lângă Orabella și Neomi, două dintre verișoarele prințesei.

— E delicios! a izbucnit Orabella, ridicându-și paharul de vin.

— Ne bucurăm că-ți place, am răspuns, temându-mă că păream prea timidă. Erau așa de zgomotoase când vorbeau.

— Trebuie să încerci și tu! a insistat ea.

Nu mai băusem nimic de la petrecerea de Halloween și nu eram de fel o mare amatoare de alcool. Cu toate astea, nu am vrut să fiu nepoliticoasă, așa că am luat paharul pe care mi l-a oferit și am băut o gură.

Era nemaipomenit. Șampania era toată numai bule, iar vinul de un roșu-intens îmbina o multitudine de arome, care-și disputau pe rând întâietatea.

— Mmm! am murmurat eu.

— Acum ia zi, m-a abordat Noemi, atrăgându-mi atenția asupra ei. Acest Maxon e tare chipeș. Cum pot să intru și eu în Alegere?

— Cu un morman de acte și hârtii, am glumit.

— Asta-i tot? Unde mi-e pixul?

Orabella a intervenit:

— O să iau și eu niște hârtii din alea. Mi-ar face mare plăcere să-l iau pe Maxon acasă.

Am râs.

— Crede-mă, e cam haos pe aici.

— Îți mai trebuie vin, a insistat Noemi.

— Absolut! a susținut-o Orabella și au chemat un majordom să-mi umple paharul.

— Ai fost vreodată în Italia? m-a întrebat Noemi.

Am clătinat din cap.

— Înainte de Alegere, nu mi-am părăsit niciodată provincia.

— Trebuie neapărat să vii! a insistat Orabella. Poți să stai cu mine oricând.

— Mereu monopolizezi compania, s-a plâns Noemi. Va sta cu mine.

Simțeam vinul încălzindu-mă din cap până-n picioare, iar entuziasmul lor mă înveselea peste măsură.

— Deci sărută bine? a întrebat Noemi.

M-am înecat puțin cu înghițitura pe care o luasem, retrăgându-mi paharul de la buze pentru a râde. Încercam să nu mă dau prea tare de gol, dar și-au dat seama.

— Cât de bine? a vrut să știe Orabella.

Când nu am răspuns, a fluturat din mână.

— Mai bea nişte vin! a exclamat ea.

Le-am arătat acuzator cu degetul, realizând ce făceau de fapt.

— Voi două aveţi o influenţă proastă!

Şi-au aruncat capetele pe spate râzând şi nu m-am putut abţine să nu fac la fel. Ce-i drept, discuţiile ca-ntre fete erau mult mai tentante când nu concuram toate pentru acelaşi tip, dar nu mă puteam lăsa prinsă în jocul lor.

M-am hotărât să plec înainte să sfârşesc sub masă.

— E foarte romantic. Atunci când vrea să fie, le-am mărturisit.

Au bătut din palme şi au râs în timp ce mă îndepărtam înveselită de voioşia lor.

După ce am băut nişte apă şi am mâncat, am interpretat la vioară câteva dintre cântecele populare pe care le învăţasem, iar sala mi s-a alăturat. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Silvia luându-şi notiţe în timp ce bătea din picior pe ritmul muzicii.

Când Kriss s-a ridicat şi a propus un toast în cinstea reginei şi a Silviei pentru ajutorul pe care ni-l oferiseră, toată sala le-a aplaudat. Când am ridicat paharul în cinstea oaspeţilor noştri, aceştia au chiuit de încântare, dându-şi paharele pe gât şi apoi azvârlindu-le de pereţi. Eu şi Kriss nu ne aşteptaserăm la asta şi am ridicat din umeri înainte să procedăm la fel cu ale noastre.

Sărmanele slujnice alergau de colo-colo ca să strângă cioburile, în timp ce orchestra s-a pus din nou pe treabă şi toată lumea a început să danseze. Atracţia serii a fost

Natalie care a executat un soi de dans în mijlocul mesei, ceea ce o făcea să arate ca o caracatiță.

Regina Amberly stătea într-un colț, purtând o conversație jovială cu regina Italiei. Am simțit un val de satisfacție urmărindu-le și eram atât de absorbită, încât aproape că am sărit în sus când Elise mi s-a adresat.

— A voastră a ieșit mai bine, a spus ea reticentă, dar cu sinceritate. Ați pus la cale o recepție într-adevăr fantastică.

— Mersi. Mi-am făcut griji o vreme — am început așa de prost.

— Știu. Asta face reușita voastră și mai demnă de laudă. Totul arată de parcă ați fi lucrat săptămâni întregi.

A aruncat o privire prin cameră, uitându-se lung la decorul strălucitor.

Am pus o mână pe umărul ei.

— Știi, Elise, oricine putea să-și dea seama ieri că, din echipa ta, tu ai muncit cel mai mult. Sunt sigură că Silvia va avea grijă ca Maxon să știe asta.

— Crezi?

— Desigur. Și îți promit, dacă asta e vreun fel de competiție, iar tu vei pierde, o să-i spun chiar eu lui Maxon ce treabă bună ai făcut.

M-a privit pe sub pleoapele înguste.

— Ai face tu așa ceva?

— Sigur. De ce nu? i-am spus zâmbind.

Elise a clătinat din cap.

— Te admir pentru ceea ce ești. Te consider o persoană integră. Dar trebuie să înțelegi că suntem într-o competiție, America.

Zâmbetul mi-a dispărut.

— Nu aş minţi şi nu aş spune nimic rău despre tine, însă nu m-aş da peste cap să te laud în faţa lui Maxon. Nu aş putea.

— Nu trebuie să fie aşa, am spus eu încet.

A clătinat din cap.

— Ba da. Aici nu e vorba de un premiu oarecare. Sunt la mijloc un soţ, o coroană, un viitor. Şi tu probabil că ai avea cel mai mult de câştigat sau de pierdut din competiţia asta.

Stăteam acolo, fără să pot spune ceva. Crezusem că eram prietene. Cu excepţia lui Celeste, chiar aveam încredere în fetele astea. Eram oare prea oarbă ca să văd cât de hotărâte erau să câştige?

— Nu înseamnă că nu îmi place de tine, a continuat ea. Te admir sincer. Dar nu pot să te susţin în lupta asta.

Am încuviinţat, încă meditând la ce îmi spusese. Era evident că nu eram implicată în Alegere cu aceeaşi forţă mentală ca ea. Încă un aspect care mă făcea să mă îndoiesc de capacitatea mea de a îndeplini rolul de prinţesă.

Elise i-a zâmbit cuiva peste umărul meu şi, întorcându-mă, le-am văzut pe prinţesele italiene îndreptându-se spre noi.

— Mă scuzaţi. Pot să o răpesc pe gazda noastră, vă rog? a întrebat una dintre ele cu un accent fermecător.

Elise a făcut o reverenţă înainte să se întoarcă pe ringul de dans. Am încercat să-mi scot din minte acea conversaţie şi să mă concentrez asupra persoanei pe care trebuia să o impresionez.

— Prințesă, îmi cer scuze că nu am apucat să stăm prea mult de vorbă astăzi, am spus, făcând la rândul meu o reverență.

— Oh, nu! Ai fost foarte ocupată. Verişoarele mele te adoră!

Am râs.

— Sunt foarte simpatice.

Nicoletta m-a luat deoparte într-un colț al camerei.

— Am fost reticenți în a stabili relații cu Illéa. Poporul nostru este mult mai... liber ca al vostru.

— Îmi dau seama.

— Nu, nu, a spus ea cu seriozitate. Mă refer la libertățile *personale*. Se bucură de mai multe decât voi. Încă aveți castele, nu-i aşa?

Înțelegând deodată că asta era mai mult decât o conversație prietenească, am încuviințat.

— Suntem la curent cu evenimentele, bineînțeles. Ştim ce se întâmplă aici. Revoltele, rebelii. Se pare că poporul nu e mulțumit?

Nu eram sigură ce să spun.

— Maiestatea Voastră, nu ştiu dacă sunt cea mai potrivită persoană cu care să vorbiți despre asta. Eu nu prea am control asupra lucrurilor de acest fel.

Nicoletta mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Dar ai putea.

M-a trecut un fior. Oare spunea ce credeam eu?

— Am văzut ce s-a întâmplat cu fata aceea. Cea cu părul blond, a şoptit ea.

Am încuviințat.

— Marlee. Era prietena mea cea mai bună.

Prințesa a zâmbit.

— Și te-am văzut și pe tine. Camerele de filmat nu au surprins mare lucru, dar te-am urmărit fugind, luptându-te.

Mă privea la fel cum o făcuse regina Amberly în acea dimineață. Pe chip i se citea mândria.

— Suntem mai mult decât interesați să legăm o prietenie cu o națiune puternică, dacă acea națiune se poate schimba. Neoficial, dacă există ceva cu care te putem ajuta să obții coroana, dă-ne de știre. Te vom sprijini în totalitate.

Mi-a strecurat o bucată de hârtie în mână și a plecat. Întorcându-se cu spatele, a strigat ceva în italiană și sala a vuit de entuziasm. Nu aveam buzunare, așa că am îndesat rapid biletelul în sân, sperând că nimeni nu va observa.

Recepția noastră a durat mult mai mult decât prima și am suspectat că musafirii noștri se distrau prea bine ca să dorească să plece. Dar, cu toate că a ținut mult, totul a trecut ca un vis.

Câteva ore mai târziu, mă îndreptam spre camera mea, complet frântă. Eram mult prea sătulă ca să mă pot gândi la cină și, deși abia se făcuse seară, ideea de a mă băga în pat era foarte atrăgătoare.

Înainte de a apuca să mă uit măcar spre pat, Anne a venit la mine cu o surpriză. Am țipat ușor și i-am luat imediat scrisoarea din mână. Cei care lucrau la poștă meritau toate laudele; se mișcau foarte repede.

Am rupt plicul și am ieșit pe balcon, lăsând cuvintele tatălui meu și ultimele raze de soare să mă mângâie în același timp.

Dragă America,

Va trebui să-i scrii o scrisoare lui May cât de curând. Când a văzut că doar eu am primit veşti de la tine, a fost foarte dezamăgită. Să fiu sincer, şi eu am fost luat un pic prin surprindere. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar în niciun caz la ce m-ai întrebat tu.

În primul rând, e adevărat. Când am venit în vizită, am vorbit cu Maxon şi el şi-a exprimat foarte clar intenţiile în ceea ce te priveşte. Nu cred că îi stă în caracter să fie altfel decât sincer şi am simţit (şi încă simt) că ţine foarte mult la tine. Cred că, dacă tot procesul ar fi fost mai simplu, te-ar fi ales deja. Personal, cred că ezitarea vine din partea ta. Greşesc, cumva?

Răspunsul pe scurt este da. Sunt de acord în privinţa lui Maxon şi, dacă tu vrei să fii cu el, îţi voi susţine decizia. Dacă nu, te voi susţine oricum. Te iubesc şi vreau să fii fericită. Poate că asta va însemna să trăieşti în căsuţa noastră înghesuită, în loc să stai la palat. Pe mine nu mă deranjează.

Cât despre cealaltă întrebare, trebuie să răspund tot da şi la asta.

America, ştiu că nu ai prea multă încredere în tine, dar trebuie să devii conştientă de valoarea ta. Ani de-a rândul ţi-am spus că eşti talentată, dar nu ne-ai crezut până când nu ai primit din ce în ce mai multe solicitări la evenimente. Îmi amintesc ziua în care ai văzut că ai toată săptămâna ocupată şi ai ştiut că era datorită vocii şi talentului tău. Erai atât de mândră. Era ca şi cum deveniseşi dintr-odată conştientă de tot ceea ce erai în stare. Iar noi ţi-am spus... că eşti frumoasă, dar nu sunt sigur că te-ai văzut vreodată aşa până când nu ai fost selectată pentru Alegere.

Ai stofă de conducător, America. Ai o minte ageră şi eşti cu capul pe umeri; eşti dispusă să înveţi şi poate, mai presus

de toate, oferi compasiune. Asta e ceva după care oamenii acestei țări tânjesc mai mult decât îți imaginezi.

Dacă îți dorești coroana, America, ia-o. Ia-o. Pentru că ție ar trebui să-ți aparțină.

Iar dacă nu vrei această povară, nu te-aș putea niciodată învinovăți. Te-aș primi acasă cu brațele deschise. Te iubesc.

Tata

Lacrimile mi se scurgeau în tihnă pe obraji. Credea într-adevăr că puteam să o fac. Era singurul. Ei bine, el şi Nicoletta.

Nicoletta!

Uitasem complet de biletul lăsat de ea. Am căutat în corsajul rochiei şi l-am scos. Era un număr de telefon. Nici măcar nu îşi trecuse numele pe el.

Nu-mi puteam imagina ce risc îşi asuma oferindu-se să mă ajute.

Am strâns în mână bucata de hârtie şi scrisoarea de la tata. M-am gândit la spusele lui Aspen, care nu credea că mi-aş fi putut asuma rolul de prințesă. Mi-am amintit de clasamentul publicului în care figuram pe ultimul loc. M-am gândit la promisiunea misterioasă a lui Maxon de acum câteva zile...

Am închis ochii şi am încercat să-mi cercetez sufletul.

Eram oare în stare? Puteam eu să fiu următoarea prințesă a Illéei?

Capitolul 20

A doua zi după recepția italienilor ne-am adunat în Salonul Doamnelor după micul dejun. Regina era absentă şi niciuna dintre noi nu ştia ce însemna asta.

— Pariez că o ajută pe Silvia să redacteze raportul final, şi-a dat Elise cu părerea.

— Nu cred că regina are prea multe de spus în privința asta, a contrazis-o Kriss.

— Poate că e mahmură, a sugerat Natalie, presându-şi tâmplele cu degetele.

— Doar pentru că tu eşti nu înseamnă că şi ea este, a repezit-o Celeste.

— Poate că nu se simte bine, am spus. Se îmbolnăveşte destul de des.

Kriss a încuviințat.

— Mă întreb de ce e aşa.

— A copilărit în sud, nu? a întrebat Elise. Am auzit că aerul şi apa nu sunt tocmai curate acolo. Poate că e din cauza felului în care a fost crescută.

— Eu am auzit că mai jos de Sumner, totul e jalnic, a adăugat Celeste.

— Probabil că se odihneşte, am intervenit. Sunt *Actualităţile* în seara asta şi pur şi simplu vrea să fie pregătită. E deşteaptă. E abia zece şi până şi mie mi-e somn.

— Mda, toate ar trebui să tragem un pui de somn, a zis Natalie, istovită.

O slujnică a intrat în cameră cu o tăviţă în mâini şi a traversat tăcută încăperea, atât de sprinten, încât aproape că nu am observat-o.

— Stai aşa, a spus Kriss. Nu credeţi că vor vorbi despre chestia cu recepţia la *Actualităţi,* nu-i aşa?

Celeste a scos un geamăt.

— Am urât idioţenia aia. Tu şi America aţi avut noroc.

— Glumeşti, nu? Ai vreo idee...

Kriss s-a întrerupt când slujnica s-a oprit în stânga mea, scoţând la iveală un bilet împăturit pe tăviţă.

Am simţit ochii tuturor aţintiţi asupra mea cât timp am ridicat ezitând scrisoarea şi am citit-o.

— E de la Maxon? a întrebat Kriss, încercând să pară mai puţin interesată decât era.

— Da.

Nu mi-am ridicat privirea.

— Ce scrie? m-a iscodit ea.

— Că trebuie să stea puţin de vorbă cu mine.

Celeste a râs.

— Se pare că ai dat de bucluc.

Am oftat şi m-am ridicat ca să o urmez pe slujnică afară din încăpere.

— Presupun că există doar o cale de a afla.

— Poate că în sfârşit o dă afară, a şoptit Celeste, suficient de tare ca să o pot auzi.

— Chiar crezi? a întrebat Natalie, un pic prea entuziasmată.

M-a trecut un fior de gheaţă. Poate că mă dădea afară! Dacă voia să-mi vorbească sau să petreacă un timp cu mine, nu ar fi spus-o altfel?

Maxon mă aştepta pe coridor, iar eu m-am îndreptat timidă spre el. Nu arăta supărat, dar dădea semne de încordare.

Mi-am adunat tot curajul.

— Deci?

M-a apucat de braţ.

— Avem un sfert de oră. Nu poţi împărtăşi nimănui ceea ce urmează să-ţi arăt. Ai înţeles?

Am încuviinţat.

— În regulă, atunci.

Am urcat în fugă scările, tocmai până la etajul al treilea. Maxon m-a tras cu blândeţe după el de-a lungul coridorului, îndemnându-mă cu toate astea să mă grăbesc, până când am ajuns în faţa unor uşi duble, albe.

— Un sfert de oră, mi-a amintit el.

— Un sfert de oră.

A scos o cheie din buzunar şi a descuiat una dintre uşi, ţinând-o deschisă ca să pot intra înaintea lui.

Camera era mare şi luminoasă, cu multe ferestere şi uşi care dădeau spre balcon. Era mobilată cu un pat, un şifonier masiv şi o masă cu scaune. În afara lor, nimic altceva. Niciun tablou pe pereţi, niciun obiect decorativ pe rafturile incrustate. Până şi vopseaua era ternă.

— Acesta este dormitorul prinţesei, a spus Maxon încet.

L-am privit cu ochi mari.

— Ştiu că nu prea e mare lucru de văzut în momentul ăsta. Prinţesa trebuie să-şi aleagă decorul. Odată ce mama s-a mutat în dormitorul reginei, camera a fost golită.

Regina Amberly dormise aici. Ceva din aerul acestei camere părea magic.

Maxon a venit în spatele meu şi a început să-mi explice:

— Uşile astea duc spre balcon. Acelea — a arătat spre celălalt capăt al camerei — duc spre biroul personal al prinţesei. Iar aici — a indicat o uşă în dreapta noastră — uşa asta duce spre camera mea. Prinţesa nu trebuie să stea prea departe de mine.

Am simţit că roşesc la gândul de a dormi aici, cu Maxon atât de aproape.

A păşit spre şifonier.

— Iar ăsta? În spatele acestei piese de mobilier se află pasajul către refugiu. Poţi ajunge şi în alte locuri din palat pe aici, dar acesta este scopul său principal.

A oftat.

— Asta nu e cea mai nimerită întrebuinţare, dar am considerat că va merita efortul.

Maxon a tras de un zăvor ascuns, iar şifonierul şi lambriul de pe perete s-au deschis. L-am văzut zâmbind spaţiului gol din spatele acestuia din urmă.

— Ai picat la ţanc.

— Nu aş fi ratat momentul ăsta, a spus o altă voce.

Am tras aer în piept. Vocea nu avea cum să aparţină cui credeam eu. Am făcut un pas în faţă ca să pot vedea ce se afla dincolo de dulapul voluminos şi de faţa zâmbitoare a lui Maxon. Apoi am recunoscut-o pe Marlee, îmbrăcată în haine foarte modeste şi cu părul prins într-un coc.

— Marlee? am şoptit, convinsă că visam. Ce cauţi aici?

— Mi-a fost atât de dor de tine! a strigat ea şi a alergat spre mine cu braţele deschise.

Pe palmele ei am putut să văd clar urmele roşiatice ale rănilor, acum aproape vindecate. Era într-adevăr Marlee.

M-a îmbrăţişat şi ne-am prăvălit pe podea. Eram copleşită de emoţie. Nu mă puteam opri din plâns şi o întrebam încontinuu ce Dumnezeu căuta acolo.

Când m-am mai liniştit, Maxon mi-a atras atenţia.

— Zece minute. Te aştept afară. Marlee, vei putea să pleci pe unde ai venit.

Marlee şi-a dat cuvântul, iar Maxon ne-a lăsat singure.

— Nu înţeleg, am spus. Trebuia să te duci spre sud. Trebuia să intri în Opt. Carter unde e?

Ea zâmbea, împotriva nedumeririi mele.

— Am fost aici tot timpul. Am început de curând să lucrez la bucătărie; iar Carter este în proces de recuperare, însă cred că va ajunge la grajduri zilele astea.

— În proces de recuperare?

Aveam atâtea întrebări, încât nu eram sigură de ce o alesesem tocmai pe asta.

— Da, merge şi poate să se aşeze şi să se ridice, dar îi e greu să facă efort. Ajută şi el la bucătărie până la vindecare. O să se facă bine, ai să vezi. Şi uită-te la mine, a spus ea, întinzând mâinile.

— Am fost foarte bine îngrijiţi. Nu arată prea bine, dar cel puţin nu mă mai dor.

Am atins cu grijă urmele umflate de pe palmele ei, convinsă că nu aveau cum să nu o doară. Dar nici măcar nu a tresărit şi, după un moment, mi-am strecurat mâna într-a ei. Era ciudat, dar în acelaşi timp complet natural. Marlee era aici. Iar eu o ţineam de mână.

— Deci Maxon v-a ţinut în palat tot timpul ăsta?

A încuviinţat.

— După biciuire, i-a fost teamă să nu păţim ceva, aşa că ne-a ţinut aici. Doi tineri, frate şi soră, care aveau rude în Panama, au fost trimişi în locul nostru. Ne-am schimbat numele, iar Carter şi-a lăsat barba să crească în speranţa că după o vreme o să putem trece neobservaţi. Nu mulţi oameni ştiu că suntem încă în palat, doar câteva dintre bucătăresele cu care lucrez, una dintre asistente şi Maxon. Nici soldaţii nu cred că ştiu, pentru că ei trebuie să-i dea socoteală regelui şi, dacă acesta ar afla, nu i-ar conveni.

A clătinat din cap înainte să schimbe rapid subiectul.

— Apartamentul nostru e mic, practic e loc doar pentru patul nostru şi nişte rafturi, dar cel puţin e curat. Încerc să cos o cuvertură nouă pentru pat, dar nu sunt...

— Stai aşa. Patul *nostru*? Adică dormiţi în acelaşi pat?

Marlee a zâmbit.

— Ne-am căsătorit acum două zile. I-am spus lui Maxon în dimineața în care am fost biciuți că îl iubeam pe Carter și că el era cel cu care îmi doream să mă mărit și mi-am cerut scuze că l-am rănit. Nu a fost afectat, bineînțeles. A venit la mine acum două zile, spunându-mi că avea loc nu știu ce eveniment important și că, dacă voiam să ne căsătorim, acela era momentul.

Am numărat zilele. Cu două zile în urmă ne vizitase Federația Germană. Tot personalul palatului fie ajuta la servirea lor, fie se pregătea pentru primirea doamnelor din Italia.

— Maxon m-a condus la altar. Nu sunt sigură că îmi voi mai vedea părinții vreodată. Cu cât sunt mai departe de mine, cu atât mai bine.

Îmi dădeam seama că o durea să spună asta, dar înțelegeam situația. Dacă aș fi fost în locul ei și m-aș fi trezit deodată că eram din Opt, cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut face pentru familia mea ar fi fost să dispar. Cu timpul, oamenii uită. În cele din urmă, părinții mei și-ar fi revenit.

Ca să-și alunge gândurile triste, și-a răsfirat degetele de la mâna stângă și am observat pentru prima oară verigheta simbolică din jurul inelarului ei. Era un șnur legat într-un nod simplu, dar transmitea un mesaj clar: sunt luată.

— Cred că va trebui să îl pun să-mi facă una nouă în curând; asta deja a început să se uzeze. Presupun că, dacă va lucra la grajduri, va trebui să-i fac un inel nou în fiecare zi.

A ridicat din umeri veselă.

— Nu că m-ar deranja.

Aveam altă întrebare pentru ea, una delicată de data asta, dar ştiam că nu aş fi fost niciodată în stare să am genul ăsta de conversaţie cu mama sau cu sora mea Kenna.

— Deci voi aţi... ştii tu?

I-a luat o clipă să înţeleagă la ce mă refeream, dar apoi a râs.

— Ah! Da.

Am chicotit amândouă.

— Şi cum e?

— Sincer? Puţin inconfortabil la început. A doua oară a fost mai bine.

— Oh.

Nu ştiam ce altceva să spun.

— Mda.

A urmat o mică pauză.

— Mă simt foarte singură fără tine. Îmi lipseşti.

Mă jucam cu bucăţica de sfoară de pe degetul ei.

— Şi tu îmi lipseşti. Poate că odată ce ajungi prinţesă, o să mă pot strecura aici tot timpul ca să te văd.

Am pufnit.

— Nu sunt sigură că asta se va întâmpla.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea, cu o expresie serioasă. Încă eşti preferata lui, nu?

Am ridicat din umeri.

— Ce s-a întâmplat?

Tonul ei trăda... îngrijorare şi nu voiam să recunosc că totul începuse odată ce plecase. Nu era vina ei.

— Chestii.

— America, ce se petrece?

Am oftat.

— După ce ai fost biciuită, eram supărată pe Maxon. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama că nu ar fi făcut aşa ceva dacă ar fi avut cum să se opună.

Marlee a încuviinţat.

— Şi-a dat toată silinţa, America. Şi când nu a reuşit, a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să remedieze situaţia. Deci nu fi supărată pe el.

— Am trecut peste asta, dar nu sunt sigură că vreau să fiu prinţesă. Nu ştiu dacă aş putea să fac ce a făcut el. Şi apoi mai este şi sondajul ăsta într-o revistă pe care mi-a arătat-o Celeste. Oamenii nu mă plac, Marlee. Sunt pe ultimul loc. Nu sunt sigură că am ce-mi trebuie. Nu am fost o alegere bună de la început şi se pare că mă scufund. Iar acum... acum... cred că Maxon o vrea pe Kriss.

— Kriss? Când s-a întâmplat asta?

— Nu am idee şi nu ştiu ce să fac. O parte din mine crede că e un lucru bun. Ea ar fi o prinţesă mai bună decât mine; şi dacă o place cu adevărat, vreau să fie fericit. Şi trebuie să facă o altă eliminare foarte curând. Când m-a chemat astăzi, am crezut că o să mă trimită acasă.

Marlee a râs.

— Eşti aşa de caraghioasă! Dacă Maxon n-ar fi avut sentimente pentru tine, te-ar fi trimis de mult acasă.

Motivul pentru care încă te afli aici este că el refuză să-şi piardă speranţa.

Am scos ceva între un acces de tuse şi un hohot de râs.

— Mi-aş dori să putem vorbi mai mult, dar ar fi cazul să plec, s-a scuzat ea. Profităm de schimbarea turei între soldaţi ca să facem asta.

— Nu-mi pasă că nu avem mult timp. Mă bucur doar că eşti bine.

M-a îmbrăţişat.

— Nu te da bătută încă, da?

— N-o voi face. Poate că mi-ai putea trimite o scrisoare sau ceva, din când în când?

— Ar putea merge. Vom vedea.

Mi-a dat drumul şi am rămas un timp faţă în faţă.

— Dacă m-ar fi întrebat pe mine, pe tine te-aş fi votat. Întotdeauna am crezut că tu ar trebui să fii aleasa.

Am roşit.

— Acum, du-te. Salută-l pe soţul tău din partea mea.

Mi-a zâmbit.

— Aşa voi face.

Fără să stea pe gânduri, s-a dus la şifonier şi a tras zăvorul. Dintr-un motiv sau altul, crezusem că biciuirea o va distruge, dar era mai puternică acum. Până şi postura îi era diferită. Marlee s-a întors ca să-mi trimită un sărut şi a dispărut.

Am ieşit repede din cameră şi l-am găsit pe Maxon aşteptând pe coridor. Auzind uşa, a ridicat ochii din carte zâmbind, iar eu m-am dus să mă aşez lângă el.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Trebuia mai întâi să mă asigur că sunt în siguranță. Tatăl meu nu știe că am făcut asta; și până când nu erau în afara oricărui pericol, trebuia să țin informația pentru mine. Sper să pot aranja să o vezi mai des, dar asta va dura un timp.

Am simțit cum mi se lua o greutate de pe umeri, ca și cum povara grijilor pe care le tot cărasem după mine mă părăsea subit.

Fericirea pe care o simțisem la vederea lui Marlee, certitudinea că Maxon era la fel de bun la suflet cum credeam eu și ușurarea generală că această întâlnire nu însemna părăsirea competiției, toate astea mă copleșeau.

— Mulțumesc, am șoptit.

— Nicio problemă.

Nu știam ce altceva să mai spun. După o vreme, Maxon și-a dres vocea.

— Știu că ești refractară cu privire la părțile mai puțin plăcute ale acestei slujbe, dar ai multe oportunități aici. Cred că ai putea face lucruri măreț. Îmi dau seama că acum vezi numai prințul din mine, dar asta trebuia să se întâmple odată și odată, mai ales dacă vei fi cu adevărat a mea.

M-am uitat lung la el.

— Știu.

— Nu mai pot să-mi dau seama ce gândești. Reușeam să disting acea sclipire din ochii tăi la început, când nu-ți păsa cu adevărat de mine; de când lucrurile s-au schimbat între noi, ai început să mă privești altfel. Acum, sunt momente în care mi se pare că e acolo, și altele în care pari a fi plecat deja.

Am încuviințat.

— Nu îți cer să-mi spui că mă iubești. Nu îți cer să decizi așa, dintr-odată, că vrei să fii prințesă. Dar trebuie să știu dacă îți dorești măcar să fii aici.

Asta era întrebarea, nu-i așa? Încă nu știam dacă puteam să îmi asum rolul de prințesă, dar nu eram sigură nici că voiam să renunț la el. Bunătatea lui Maxon m-a mișcat. Erau încă atât de multe de luat în considerare, dar nu puteam să mă dau bătută. Nu acum.

Maxon ținea o mână pe picior, iar eu mi-am strecurat palma sub a lui. Mi-a strâns-o bucuros.

— Dacă mă primești înapoi, vreau să rămân.

Maxon a răsuflat ușurat.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

M-am întors în Salonul Doamnelor după o scurtă oprire la toaletă. Nimeni nu a spus nimic până când m-am așezat, dar Kriss a fost cea suficient de curajoasă să întrebe.

— Despre ce a fost vorba?

M-am uitat nu doar la ea, ci la toate fetele care mă fixau curioase.

— Aș prefera să nu spun.

Din cauza ochilor umflați de plâns, un răspuns ca acela dădea de înțeles că nimic bun nu ieșise din întâlnirea mea cu Maxon; dar dacă asta era ceea ce trebuia să spun ca să o protejez pe Marlee, atunci nu mă deranja.

Ce m-a durut cu adevărat a fost felul în care Celeste își strângea buzele ca să-și ascundă zâmbetul, sprâncenele ridicate ale lui Natalie în timp ce se prefăcea că citește

revista pe care o împrumutase şi schimbul de priviri pline de speranţă dintre Kriss şi Elise.

Competiţia era mai dură decât crezusem.

Capitolul 21

Am fost scutite de umilința de a ne confrunta cu evaluarea recepțiilor organizate de noi la *Actualități*. Vizitele prietenilor noștri străini au fost menționate în trecere, însă evenimentele în sine nu au fost făcute publice. Abia a doua zi dimineața, Silvia și regina au venit să ne vorbească despre prestațiile noastre.

— V-am încredințat o sarcină foarte delicată și foarte ușor ar fi putut ieși un fiasco total. Cu toate astea, îmi face plăcere să spun că ambele echipe s-au descurcat foarte bine.

Silvia ne-a privit zâmbind pe fiecare în parte.

Toate am răsuflat ușurate, iar eu am căutat mâna lui Kriss, ea făcând la fel. Oricât de confuză eram în privința ei și a lui Maxon, știam că nu aș fi avut cum să fac față întregului eveniment fără ea.

— Dacă e să fiu sinceră, un eveniment a fost ceva mai reușit decât celălalt, dar toate ar trebui să fiți mândre de ceea ce ați realizat. Am primit scrisori de mulțumire de la

vechii noştri prieteni din Federaţia Germană pentru graţia cu care i-aţi primit, a spus Silvia, uitându-se la Celeste, Natalie şi Elise. Au fost câteva mici scăpări şi nu cred că vreuneia dintre noi îi plac într-adevăr evenimente atât de serioase, însă ei cu siguranţă s-au distrat.

— Cât despre voi două, a continuat Silvia, întorcându-se către mine şi Kriss, trebuie să spun că doamnele din Italia s-au simţit extraordinar. Au fost foarte impresionate de stilul vostru şi de mâncarea pe care le-aţi oferit-o; şi au insistat în mod special să ceară vinul pe care l-aţi servit, aşa că, bravo! Nu m-ar surprinde dacă Illéa ar câştiga un nou aliat de nădejde în urma acestui călduros bun venit. Sunteţi demne de laudă!

Kriss a ţipat de bucurie, iar eu am dat drumul unui râs nervos, fericită mai ales că se terminase, darămite că le şi întrecuserăm pe celelalte.

Silvia a continuat să vorbească despre raportul oficial pe care urma să-l scrie şi să i-l înmâneze lui Maxon şi regelui, dar a spus că niciuna dintre noi nu avea de ce să-şi facă griji. În timp ce vorbea, o slujnică a intrat în fugă în cameră şi s-a îndreptat spre regină, şoptindu-i ceva la ureche.

— Bineînţeles, pot să intre, a încuviinţat regina, ridicându-se brusc şi înaintând.

Slujnica s-a întors grăbită şi le-a deschis uşa regelui şi lui Maxon. Ştiam că bărbaţii nu aveau voie să intre în această cameră fără permisiunea reginei, dar era comic să văd scena desfăşurându-se sub ochii mei.

Când au intrat, ne-am pregătit să facem reverenţe, dar nu dădeau semne că le-ar păsa de formalităţi.

— Dragile noastre doamne, ne cerem scuze pentru deranj, însă avem veşti urgente, a spus regele.

— Mi-e teama că războiul din Noua Asie a luat un alt curs, a anunţat Maxon pe un ton ferm. Situaţia este atât de serioasă încât eu şi tata plecăm chiar în acest moment ca să vedem ce putem face.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat regina, apăsându-şi mâinile pe piept.

— Nimic pentru care să-ţi faci griji, dragostea mea, i-a răspuns regele încrezător.

Dar nu putea fi o afirmaţie complet sinceră dacă trebuiau să plece atât de urgent.

Maxon s-a dus lângă mama lui. Au avut o conversaţie scurtă, în şoaptă, după care a sărutat-o pe frunte. A îmbrăţişat-o şi s-a retras. Apoi, regele a început să-i înşire o listă de instrucţiuni reginei, în timp ce Maxon a venit să-şi ia la revedere de la fiecare dintre noi.

De la Natalie şi-a luat rămas-bun atât de repede, încât parcă nici n-o făcuse. Natalie nu a părut prea deranjată şi eu nu ştiam ce să înţeleg din asta. Oare chiar nu era îngrijorată de lipsa de afecţiune a lui Maxon sau era atât de răvăşită încât îşi impunea să fie calmă?

Celeste s-a agăţat de gâtul lui Maxon şi a izbucnit în cea mai penibilă demonstraţie de plâns prefăcut la care asistasem vreodată. Îmi amintea de May când era mai mică; credea că lacrimile aduceau ca prin magie bani, ca să avem tot ce ne doream. Când Maxon a încercat să se desprindă, ea i-a plasat un sărut pe buze, de care el — într-un mod cât

mai politicos cu putință — s-a șters cu promptitudine după ce s-a întors cu spatele.

Elise și Kriss erau atât de aproape încât am auzit cum și-a luat la revedere de la ele.

— Sună-i dinainte și spune-le să ne ia ușor, i-a spus el lui Elise.

Uitasem că principalul motiv pentru care ea se afla încă aici erau legăturile ei de familie cu liderii din Noua Asie. Mă întrebam dacă turnura negativă a acestui război avea să o coste locul în Alegere.

Apoi, deodată, mi-am dat seama că nu puteam să prevăd ce avea să se întâmple dacă pierdeam războiul.

— Dacă îmi aduci un telefon, voi vorbi cu părinții mei, a promis ea.

Maxon a încuviințat și i-a sărutat mâna lui Elise, apoi s-a îndreptat către Kriss.

L-a luat imediat de mână.

— Vei fi în pericol? a întrebat încet, cu glas tremurător.

— Nu știu. În timpul ultimei noastre călătorii în Noua Asie, situația nu era nici pe departe atât de tensionată. Nu pot fi sigur de data asta.

Vocea lui era așa de tandră încât am simțit că ar fi trebuit să aibă această conversație în privat. Kriss și-a ridicat privirea către tavan și a suspinat, iar în acea fracțiune de secundă, Maxon s-a uitat spre mine. Mi-am ferit privirea.

— Te rog să ai grijă, a șoptit ea.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Bineînțeles, draga mea.

Maxon a salutat-o cu un gest caraghios, ceea ce a făcut-o să râdă. Apoi a sărutat-o pe obraz şi şi-a apropiat buzele de urechea ei.

— Te rog, încearcă să o ţii pe mama ocupată. Îşi face griji.

A făcut un pas în spate ca să se uite în ochii ei, iar Kriss a dat o dată din cap şi i-a dat drumul. De îndată ce s-a desprins de prinţ, un fior i-a scuturat corpul. Maxon a ezitat o clipă, ca şi cum avea de gând să o îmbrăţişeze, dar apoi s-a retras şi s-a îndreptat către mine.

Ca şi cum ce spusese Maxon în urmă cu o săptămână nu fusese de ajuns, aveam acum dovada concretă a relaţiei dintre ei. După cum se vedea, relaţia lor era cât se poate de reală. O privire scurtă spre Kriss, care plângea cu faţa în palme, te lămurea cât de mult ţinea la el. Ori asta, ori era o actriţă incredibil de bună.

Am încercat să-i analizez expresia când s-a uitat la mine, comparând-o cu felul în care se uitase la Kriss. Era la fel? Era mai puţină căldură în ochii lui?

— Încearcă să nu intri în vreun bucluc cât sunt plecat, bine? a spus el, tachinându-mă.

Cu Kriss nu glumea. Însemna *asta* ceva?

Mi-am ridicat mâna dreaptă.

— Promit să mă comport exemplar.

L-a bufnit râsul.

— Excelent. Un lucru mai puţin pentru care să-mi fac griji.

— Dar cu noi cum rămâne? Ar trebui să ne facem griji?

Maxon a clătinat din cap.

— Ar trebui să putem controla situația, oricare ar fi ea. Tata poate fi foarte diplomat şi...

— Eşti atât de idiot uneori, am spus eu, făcându-l pe Maxon să se încrunte. Mă refeream la tine. Ar trebui să ne facem griji pentru tine?

Fața lui a devenit atunci foarte serioasă, ceea ce nu mi-a potolit temerile câtuşi de puțin.

— Zburăm cu avionul, intrăm şi ieşim. Asta dacă reuşim să ajungem la sol...

Maxon a înghițit o dată în sec şi am văzut cât de înspăimântat era.

Voiam să-l întreb şi altceva, dar nu ştiam ce să spun.

Şi-a dres vocea.

— America, înainte să plec...

Mi-am ridicat privirea spre chipul şi mi-am simțit ochii umplându-se de lacrimi.

— Vreau să ştii că totul...

— Maxon, s-a răstit regele.

Maxon şi-a ridicat capul şi a aşteptat instrucțiunile tatălui său.

— Trebuie să plecăm.

Maxon a încuviințat.

— La revedere, America, a spus el încet şi mi-a dus mâna la buze.

Făcând asta, a observat brățărica pe care o purtam. A studiat-o, părând nelămurit, apoi mi-a sărutat tandru mâna.

Acel sărut delicat precum un fulg mi-a trezit o amintire care îmi părea veche de ani de zile. Îmi mai sărutase mâna

aşa în prima mea seară la palat, când ţipasem la el, dar cu toate astea mă lăsase să rămân.

Ochii celorlalte fete erau fixaţi asupra prinţului şi regelui care se îndepărtau, însă eu o urmăream pe regină. Întregul ei corp ei părea slăbit. Oare de câte ori aveau să fie puşi în pericol soţul şi fiul ei până să cedeze?

În clipa în care uşa s-a închis în urma familiei sale, regina Amberly a clipit de câteva ori, a inspirat adânc şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Iertaţi-mă, doamnelor, dar aceste veşti neaşteptate aduc în sarcina mea multe responsabilităţi. Cred că ar fi mai bine să mă retrag în camera mea ca să mă pot concentra.

Se străduia din răsputeri să-şi ascundă îngrijorarea.

— Ce ziceţi dacă o să cer ca prânzul să fie adus aici, ca să puteţi mânca în voie şi să luăm cina împreună diseară?

Toate am încuviinţat.

— Excelent, a aprobat ea şi s-a întors să plece.

Ştiam că era puternică. Crescuse într-un cartier modest dintr-o provincie săracă, lucrând într-o fabrică până când fusese selectată pentru Alegere. Apoi, odată ce devenise regină, pierduse sarcină după sarcină până să nască. Avea să ajungă în camera ei arătând ca o doamnă, aşa cum cerea statutul de regină. Însă avea să plângă de îndată ce era singură.

După ce regina a părăsit camera, Celeste a plecat şi ea. Atunci am decis că nu eram obligată să rămân. M-am dus în camera mea, dorindu-mi să fiu singură şi să reflectez.

Mă tot gândeam la Kriss. Cum se crease, aşa brusc, legătura dintre ea şi Maxon? Nu cu mult timp în urmă, prinţul îmi făcuse promisiuni în legătură cu viitorul nostru. Nu

ar fi avut cum să fie aşa de interesat de ea, dacă îmi spunea lucruri atât de intime. Probabil că se întâmplase după asta.

Ziua a trecut repede; iar după cină, în timp ce slujnicele mele mă ajutau să mă pregătesc de culcare, o singură propoziţie m-a scos din ale mele.

— Ştiţi pe cine am găsit aici azi-dimineaţă, domnişoară? a întrebat Anne în timp ce îmi trecea cu blândeţe peria prin păr.

— Pe cine?

— Pe ofiţerul Leger.

Am îngheţat, dar doar pentru o fracţiune de secundă.

— Ah, da? am întrebat.

Mi-am menţinut privirea fixată asupra reflexiei din oglindă, în timp ce ele au continuat să povestească.

— Da, a răspuns Lucy.

— A spus că face o inspecţie a camerei dumneavoastră. Ceva legat de securitate.

Părea puţin nedumerită.

— A fost ciudat, a spus Anne, la fel de mirată ca Lucy. Era îmbrăcat în hainele lui obişnuite, nu în uniformă. Nu ar trebui să desfăşoare activităţi de securitate în timpul liber.

— Probabil că este foarte dedicat, am comentat eu pe un ton detaşat.

— Cred că este, a admis Lucy cu admiraţie. De câte ori îl văd prin palat, întotdeauna pare atent la ce se întâmplă. E un soldat foarte bun.

— Aşa este, a întărit Mary cu convingere. Unii dintre bărbaţii care vin pe aici nu sunt deloc potriviţi pentru această slujbă.

— Şi arată bine în hainele lui de zi cu zi. Majoritatea soldaţilor arată îngrozitor când îi scoţi din uniformă, a comentat Lucy.

Mary a chicotit şi s-a îmbujorat şi chiar şi Anne a schiţat un zâmbet. Trecuse multă vreme de când nu mai fuseseră aşa relaxate. Într-o altă zi, într-un alt moment, ar fi fost amuzant să bârfim despre gardieni. Dar nu în acea zi. Nu mă puteam gândi decât la faptul că la mine în cameră se afla o scrisoare de la Aspen. Am vrut să arunc pe furiş o privire spre borcanul meu, dar n-am îndrăznit.

A trecut o eternitate până m-au lăsat singură. Mi-am impus să am răbdare şi să aştept câteva momente ca să mă asigur că nu se întorceau. În cele din urmă, m-am repezit spre pat şi am apucat borcanul. Aşa cum bănuiam, pe fundul acestuia mă aştepta o bucăţică de hârtie.

Maxon a plecat. Asta schimbă totul.

Capitolul 22

— Psst? am şoptit, urmând instrucţiunile pe care mi le lăsase Aspen cu o zi în urmă.

Am intrat cu precauţie în camera luminată doar de amurgul ce se revărsa prin draperiile subţiri ca de borangic, dar mi-era de ajuns ca să pot citi entuziasmul de pe chipul lui Aspen.

Am închis uşa în urma mea, iar el a alergat imediat spre mine şi m-a ridicat în braţe.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Am fost atât de ocupată cu recepţia, încât abia am avut timp să respir.

— Mă bucur că s-a terminat. Ţi-a fost greu să ajungi aici? a glumit el.

Eu am chicotit.

— Serios, Aspen, eşti prea bun la ceea ce faci.

Ideea lui era aproape comic de simplă. Regina era ceva mai relaxată în ceea ce privea conducerea palatului. Sau poate că era cu mintea în altă parte. În orice caz, îmi

dăduse posibilitatea să aleg între a lua cina în camera mea sau jos, cu restul fetelor. Slujnicele mele mă pregătiseră pentru masă, dar în loc să mă duc în sala de mese, traversasem holul până la vechea cameră a lui Bariel. Fusese aproape prea uşor.

El a primit lauda zâmbind şi m-a aşezat în colţul cel mai îndepărtat al camerei, pe nişte perne pe care le pregătise dinainte.

— Stai confortabil?

Am încuviinţat şi am aşteptat să se aşeze şi el, însă nu a făcut-o. În schimb, a mutat o canapea mare, blocând vederea dinspre uşă, apoi a tras o masă chiar deasupra capetelor noastre. Într-un final, a apucat un pachetel pe care îl lăsase pe masă — mirosea a mâncare — şi s-a aşezat lângă mine.

— Aproape ca acasă, nu?

S-a mutat în spatele meu. Poziţia era aşa de familiară şi spaţiul atât de mic, încât am avut oarecum senzaţia că eram în căsuţa noastră din copac. Era ca şi cum recuperase o frântură din ceva ce crezusem că se pierduse pentru totdeauna şi îl aşezase cu grijă în mâinile mele.

— E chiar mai bine.

Am oftat, sprijinindu-mă de el. După un minut, i-am simţit degetele mângâindu-mi părul. Mi-a dat fiori.

O vreme am rămas acolo tăcuţi, iar eu am închis ochii şi m-am concentrat pe zgomotul respiraţiei lui Aspen. Nu cu mult timp în urmă, făcusem acelaşi lucru cu Maxon. Dar acum era diferit. Mă gândeam că, dacă ar fi fost nevoie, aş fi putut să recunosc răsuflarea lui Aspen dintr-o

mie. Îl cunoşteam atât de bine. Şi era limpede că şi el mă cunoştea. Această mică oază de pace era tot ce îmi dorisem cu atâta ardoare, iar Aspen îmi îndeplinise dorinţa.

— La ce te gândeşti, Mer?

— La multe lucruri.

Am suspinat.

— La ai mei, la tine, la Maxon, la Alegere, la tot.

— Şi ce simţi în legătură cu toate astea?

— În mare parte, sunt confuză. Uneori cred că înţeleg ce se întâmplă cu mine, apoi intervine ceva, iar sentimentele mele încep să se schimbe.

Aspen a tăcut o vreme şi în vocea lui se simţea durere când a întrebat:

— Sentimentele tale faţă de mine se schimbă des?

— Nu! am răspuns, lipindu-mă şi mai mult de el. Dacă mă gândesc bine, eşti singura constantă. Ştiu că, dacă totul se dă peste cap, tu vei fi aici, în exact acelaşi loc. Când lucrurile o iau razna, dragostea mea pentru tine e forţată să se retragă în plan secund, dar ştiu că e mereu acolo. Are sens ce spun?

— Are. Ştiu că fac toată chestia asta mai complicată decât este. Mă bucur cu toate astea să aflu că nu am ieşit complet din cursă.

Aspen şi-a înfăşurat braţele în jurul meu, ca şi când m-ar fi putut ţine acolo pentru totdeauna.

— Nu am uitat de noi, l-am asigurat eu.

— Uneori simt că eu şi Maxon concurăm într-un fel de Alegere şi doar unul dintre noi te va câştiga în final; nu mă pot hotărî pentru cine este mai greu. Maxon nu ştie de fapt

că e într-o competiție, așa că s-ar putea să nu aibă ocazia să se străduiască așa de mult. Pe de altă parte, eu trebuie să mă ascund, ceea ce nu-mi permite să îți pot oferi tot ce îți oferă el. Nu e o luptă corectă, oricum ai lua-o.

— N-ar trebui să vezi lucrurile așa.

— Nu știu cum altfel să le văd, Mer.

Am oftat.

— Hai să nu vorbim despre asta.

— În regulă. Oricum nu-mi place să vorbesc despre el. Cum rămâne cu celalalte lucruri în privința cărora ești confuză? Ce se întâmplă de fapt?

— Îți place să fii soldat? l-am întrebat eu, întorcându-mă spre el.

A încuviințat cu entuziasm, în timp ce se întindea să desfacă pachetul cu mâncare.

— Îmi iubesc meseria, Mer. Credeam că o să urăsc fiecare minut, dar e fantastic.

Și-a aruncat o bucată de pâine în gură și a continuat să vorbească.

— Adică e vorba de chestii evidente, cum ar fi faptul că sunt mereu bine hrănit. Ne vor solizi, așa că ni se dă mâncare din belșug. Și mai sunt și injecțiile, a zis, părând să se răzgândească. Dar nu sunt așa de rele. Și primesc o bonificație. Cu toate că am tot ce-mi trebuie, sunt plătit.

S-a oprit o clipă, jucându-se cu o felie de portocală.

— Și tu știi cât de bine te simți când trimiți bani acasă.

Mi-am dat seama că se gândea la mama lui și la cei șase frați și surori de acasă. El jucase rolul tatălui în familia sa;

mă întrebam dacă asta îl făcea să îi fie şi mai dor de casă decât îmi era mie.

Şi-a dres vocea şi a continuat.

— Dar sunt şi alte lucruri care nu mă aşteptam să-mi placă. Chiar îmi convin disciplina şi ordinea pe care le implică slujba asta. Îmi place să ştiu că fac ceva util. Mă simt aşa de... împlinit. Ani de zile am fost neliniştit, făcând inventare sau curăţenie în case. Acum simt că meseria asta este ceea ce îmi era menit să fac.

— Deci răspunsul tău e un mare da? Îţi place?

— Absolut.

— Dar nu-ţi place de Maxon. Şi ştiu că nu eşti de acord cu modul în care e condusă Illéa. Obişnuiam să vorbim despre asta acasă. Şi mai e şi toată chestia aia cu oamenii din sud care nu mai aparţin niciunei caste... Ştiu că şi asta te deranjează.

A încuviinţat.

— Mi se pare o dovadă de cruzime.

— Atunci cum poate să ţi se pară în regulă să asiguri protecţia acestui sistem? Lupţi împotriva rebelilor pentru ca regele şi Maxon să fie în siguranţă. Ei sunt cei care lasă toate astea să se întâmple, iar tu nu eşti de acord cu nimic din ceea ce fac ei. Aşadar, cum de îţi iubeşti meseria?

Mesteca în timp ce se gândea.

— Nu ştiu. Presupun că n-are sens, dar... OK, cum am mai spus, e vorba de a avea un scop. Mă simt motivat şi implicat, simt că am ocazia să fac ceva mai mult cu viaţa mea. Poate că Illéa nu este perfectă. De fapt, este departe

de a fi. Dar eu... eu îmi păstrez speranța, s-a confesat el cu simplitate.

Am tăcut amândoi o clipă, reflectând.

— Am senzația că starea lucrurilor s-a îmbunătățit de-a lungul timpului, deși, sincer, nu știu suficient de multe despre istoria noastră ca să dovedesc asta. Și am această presimțire că lucrurile vor sta și mai bine în viitor. Cred că există perspective. Și poate că pare prostesc să spun asta, dar este țara *mea*. Înțeleg că are problemele ei, dar asta nu înseamnă că anarhiștii ăștia pot pur și simplu să vină și să mi-o ia. Tot a mea rămâne. Sună nebunesc?

Eu rontăiam dintr-o felie de pâine și meditam asupra vorbelor lui Aspen. Îmi aminteau de căsuța noastră din copac și de discuțiile despre tot felul de lucruri. Chiar dacă nu eram de acord, sfârșeam prin a le înțelege mai bine. Dar de data asta nu puteam să-l contrazic. Ba chiar mă ajuta să văd ceea ce fusese probabil ascuns în inima mea în tot acest timp.

— Nu sună nebunesc deloc. Sună perfect rezonabil.

— Te ajută să răspunzi la întrebările pe care ți le puneai?

— Da.

— Ai de gând să-mi explici câtuși de puțin?

I-am zâmbit.

— Nu încă.

Cu toate astea, Aspen era isteț și era posibil să fi ghicit deja. Privirea meditativă din ochii lui sugera că o făcuse.

S-a uitat o clipă în altă parte, lăsându-și mâna să alunece pe brațul meu, sfârșind prin a se juca un timp cu brățara făcută pentru nasturele primit de la el.

— Suntem vraiște, nu-i așa?

— Puțin spus.

— Câteodată simt că suntem asemeni un nod, prea încâlcit ca să poată fi descurcat.

Am încuviințat.

— Așa e. Atât de mult din sufletul meu este legat de tine. Mă simt oarecum pierdută când nu ești aici.

Aspen m-a tras spre el, trecându-și mâna peste tâmpla mea și apoi mângâindu-mi obrazul.

— Atunci nu avem de ales. Va trebui să rămânem așa, înnodați.

M-a sărutat blând, de parcă, dacă ar fi apăsat mai mult, momentul s-ar fi spulberat și am fi pierdut totul. Poate că avea dreptate. Ușor, m-a întins pe salteaua de perne, ținându-mă strâns, sărutându-mă neîntrerupt. Totul era atât de familiar, atât de sigur.

Mi-am trecut degetele prin părul acum scurt al lui Aspen, amintindu-mi cum suvițele obișnuiau să-i cadă și să mă gâdile pe față când mă săruta. I-am remarcat brațele în jurul meu, mult mai pline decât obișnuiau să fie, mult mai robuste. Până și felul în care mă îmbrățișa se schimbase. Dobândise o anumită încredere în sine, insuflată probabil de avansarea sa în Doi, de statutul său de soldat.

Prea curând a venit timpul să plecăm, iar Aspen m-a condus până la ușă. M-a sărutat prelung, provocându-mi o ușoară amețeală.

— O să încerc să-ți trimit un alt bilețel curând, mi-a promis el.

— Îl voi aștepta.

M-am sprijinit de el, reținându-l un timp în brațele mele. Apoi, ca să evităm orice pericol, am plecat.

În vreme ce slujnicele mele mă pregăteau de culcare, m-am adâncit în gânduri. Înainte, Alegerea însemnase pentru mine o singură decizie: Maxon sau Aspen. Dar, ca şi cum asta era o hotărâre pe care inima mea o putea lua cu uşurinţă, se ramificase în multe alte dileme. Eram din Cinci sau din Trei? După competiţie, aveam să fiu din Doi sau din Unu? Aveam să-mi trăiesc restul zilelor ca soţia unui ofiţer sau a unui rege? Aveam să mă strecor neobservată înapoi în mediul unde îmi găsisem mereu liniştea sau aveam să pătrund forţat în centrul atenţiei, de care îmi fusese dintotdeauna teamă? Aş fi putut fi fericită în ambele scenarii? Aş fi putut oare să nu o urăsc pe cea cu care s-ar fi însurat Maxon, dacă îl alegeam pe Aspen? Aş fi putut oare să nu o urăsc pe aleasa lui Aspen, dacă rămâneam cu Maxon?

Băgându-mă în pat, am stins lumina şi mi-am reamintit că fusese decizia mea să vin la palat. Poate că Aspen mi-o ceruse, iar mama stăruise pe lângă mine, însă nimeni nu mă obligase să completez formularul pentru Alegere.

Orice s-ar fi întâmplat, aveam să înfrunt situaţia pur şi simplu. Nu aveam de ales.

Capitolul 23

La intrarea în sala de mese am făcut o reverență în fața reginei, însă aceasta nu a părut să observe. M-am uitat spre Elise, singura care era deja acolo, iar ea n-a făcut decât să ridice din umeri. M-am așezat când au intrat Natalie și Celeste, care au primit același tratament; în cele din urmă a ajuns și Kriss și s-a așezat lângă mine, dar nu o scăpa din ochi pe suverană. Aceasta părea să fie în lumea ei, holbându-se la podea sau aruncând din când în când o privire spre locurile lui Maxon și al regelui, ca și cum ceva nu era în regulă.

Majordomii au început să ne servească, iar majoritatea fetelor au început să mănânce; Kriss fixa în continuare masa din capătul sălii.

— Ai idee ce se întâmplă? am șoptit.

Kriss a oftat și s-a întors spre mine.

— Elise și-a sunat familia ca să afle mai multe despre ce se întâmplă și să aranjeze o întâlnire între rudele ei, rege

şi prinţ. Dar se pare că Maxon şi regele nu au ajuns încă în Noua Asie.

— Nu au ajuns?

Kriss a clătinat din cap.

— Ciudat e că, după ce au aterizat, regele a sunat şi amândoi au vorbit cu regina Amberly. Sunt bine şi i-au spus că sunt în Noua Asie; dar familia lui Elise susţine că nu au ajuns.

M-am încruntat, încercând să înţeleg.

— Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu, mi-a mărturisit ea. Ei spun că sunt acolo, deci cum ar putea să nu fie? Nu are logică.

— Hmm, am spus, neştiind ce altceva aş putea să adaug.

De ce nu ar fi ştiut familia lui Elise că erau acolo? Dacă, de fapt, nu erau în Noua Asie? Unde altundeva ar fi putut să fie?

Kriss s-a apropiat de mine.

— Mai e ceva despre care voiam să vorbesc cu tine, mi-a şoptit. Am putea face o plimbare prin grădină după micul dejun?

— Sigur, i-am răspuns, nerăbdătoare să aflu ce ştia.

Amândouă am mâncat în grabă. Nu eram sigură ce anume aflase, dar dacă voia să vorbim afară asta însemna că era vorba de un secret. Regina era atât de distrasă, încât abia dacă a observat că am plecat.

Era minunat să ieşi afară, în grădina scăldată de razele soarelui.

— A trecut ceva timp de când n-am mai fost pe aici, am spus, închizând ochii şi ridicându-mi faţa spre soare.

— De obicei vii cu Maxon, nu?

— Îhî.

O clipă mai târziu, m-am întrebat de unde ştia. Era oare toată lumea la curent cu asta?

Mi-am dres vocea.

— Despre ce voiai să vorbim?

S-a oprit la umbra unui copac şi s-a întors spre mine.

— Cred că noi două ar trebui să vorbim despre Maxon.

— Ce-i cu el?

A început să se foiască.

— Păi, mă pregătisem să pierd. Cred că toate o făcuserăm, mai puţin Celeste. Era evident, America. Pe tine te voia. Dar după ce s-a întâmplat cu Marlee, situaţia s-a schimbat.

Nu eram prea sigură ce să spun.

— Încerci să-mi spui că îţi pare rău că ai ajuns în fruntea clasamentului sau ce?

— Nu! a spus ea apăsat. Văd că încă ţine la tine. Nu sunt oarbă. Doar că, între noi, concurenţa e foarte strânsă acum. Îmi place de tine. Cred că eşti o persoană într-adevăr extraordinară şi oricare va fi deznodământul, nu vreau să iasă urât între noi.

— Deci acum încerci să...?

Şi-a strâns mâinile, încercând să găsească nişte cuvinte potrivite.

— Acum încerc să fiu cât se poate de sinceră în privinţa relaţiei mele cu Maxon. Şi sper că şi tu vei face la fel.

Mi-am încrucişat braţele şi am pus întrebarea pe care o aveam pregătită de mult:

— Când aţi devenit aşa apropiaţi?

Privirea ei a devenit uşor visătoare şi a început să se joace cu o şuviţă de păr.

— Imediat după tot ce s-a întâmplat cu Marlee, bănuiesc. Probabil că sună stupid, dar i-am trimis o felicitare. Asta făceam acasă ori de câte ori prietenii mei erau trişti. Oricum, i-a plăcut foarte mult. A spus că până atunci nu-i dăduse nimeni un cadou.

Poftim? Oh! Uau! După tot ce făcuse pentru mine, eu chiar nu îi oferisem nimic în schimb?

— Era atât de fericit, încât m-a rugat să stau cu el o vreme în camera lui şi...

— Ai fost la el în cameră? am întrebat şocată.

— Da, tu nu?

Tăcerea mea a fost singurul răspuns de care a avut nevoie.

— Oh, a murmurat stânjenită. Păi, n-ai pierdut mare lucru. E întuneric, are un rastel de arme şi o grămadă de poze pe perete. Nu e nimic special, m-a asigurat, îndemnându-mă să trec peste episod printr-o fluturare a mâinii. În orice caz, după asta a început să vină să mă vadă cam de fiecare dată când avea un moment liber.

A clătinat din cap.

— S-a întâmplat destul de repede.

Am oftat.

— Practic, mi-a spus despre tine, i-am mărturisit eu. A făcut un comentariu, sugerând că ar avea nevoie de amândouă aici.

— Deci...

Şi-a muşcat buza.

— Eşti destul de sigură că încă te place?

Nu bănuise asta? Voia să o audă din gura mea?

— Kriss, chiar vrei să auzi toate astea?

— Da, vreau să ştiu cum stau. Şi o să-ţi spun şi eu orice vrei să ştii. Nu noi decidem cum se desfăşoară Alegerea, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim în necunoştinţă de cauză.

Mă învârteam într-un cerc strâns, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Nu eram sigură că aveam destul curaj să-l întreb pe Maxon despre Kriss. Abia dacă puteam să-i vorbesc deschis despre mine. Dar aveam senzaţia că nu ştiam exact unde mă poziţionam. Poate că asta era singura mea şansă de a şti cu adevărat.

— Sunt destul de sigură că vrea să rămân prin preajmă o vreme. Dar cred că te vrea şi pe tine aici.

A încuviinţat.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Te-a sărutat? mi-a scăpat.

A zâmbit ruşinată.

— Nu, dar dacă nu l-aş fi rugat să nu o facă, cred că m-ar fi sărutat. În familia mea există un fel de tradiţie, conform căreia, pentru primul sărut aştepţi până la logodnă. Uneori ţinem o petrecere când cineva îşi anunţă data nunţii şi toată lumea are ocazia să fie martoră la primul sărut al cuplului. Asta vreau şi eu.

— Dar a încercat?

— Nu, i-am explicat cum stăteau lucrurile până să se ajungă aşa departe. Cu toate astea, îmi sărută mâinile foarte des, uneori şi obrajii. Mi se pare drăguţ, mi-a mărturisit ea.

Am dat din cap, cu ochii la iarba de la picioarele mele.

— Stai, a spus ea ezitând. Pe tine te-a sărutat?

O parte voiam din mine voia să se laude că fusesem prima persoană pe care o sărutase vreodată. Că atunci când ne sărutam, părea că timpul se oprea în loc.

— Oarecum. E cam greu de explicat, m-am eschivat.

S-a strâmbat.

— Nu, nu e. Te-a sărutat sau nu?

— E complicat.

— America, dacă nu ai de gând să fii sinceră, ne irosim timpul. Am venit aici cu intenția de a fi deschisă cu tine. Am crezut că vom avea amândouă de câștigat dacă am da dovadă de bunăvoință.

Stăteam acolo, frângându-mi mâinile, încercând să găsesc un mod de a mă explica. Nu însemna că o displac pe Kriss. Dacă plecam acasă, aș fi vrut ca ea să câștige.

— Chiar vreau să fim prietene, Kriss. Credeam, într-un fel, că deja suntem.

— Și eu, a spus ea cu blândețe.

— Mi-e doar greu să împărtășesc lucruri personale. Și îți apreciez sinceritatea, dar nu sunt sigură că vreau să știu tot ce se întâmplă între tine și Maxon. Cu toate că am întrebat, am zis repede, văzând că se pregătește să spună ceva. Știam deja că simte ceva pentru tine. Era evident. Cred că prefer ca situația să fie neclară, pentru moment.

Kriss mi-a zâmbit.

— Pot respecta asta. Ai putea, cu toate astea, să-mi faci o favoare?

— Dacă pot, sigur.

Şi-a muşcat buza şi şi-a întors privirea pentru câteva momente. Când s-a uitat din nou la mine, i-am putut vedea ochii înlăcrimaţi.

— Dacă eşti sigură că nu mă vrea, ai putea să mă avertizezi? Nu ştiu ce simţi tu, dar eu îl iubesc. Şi aş aprecia dacă mi-ai spune. Mă rog, dacă ştii ceva sigur.

Îl iubea. A spus-o cu voce tare, fără teamă. Kriss îl iubea pe Maxon.

— Dacă mi-ar vorbi vreodată despre asta, ţi-aş zice.

A încuviinţat.

— Şi poate că ne-am putea face încă o promisiune? Să nu ne sabotăm? Nu vreau să câştig aşa şi cred că nici tu.

— Nu sunt Celeste, am spus dezgustată, iar ea a râs. Promit să fiu cinstită.

— Bine atunci.

Şi-a şters ochii şi şi-a netezit rochia. Îmi puteam imagina fără probleme cât de elegantă ar fi arătat cu coroana pe cap.

— Trebuie să plec, am minţit. Îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine despre asta.

— Mulţumesc că ai venit. Îmi cer scuze dacă am fost prea insistentă.

— Nicio problemă, i-am spus, îndepărtându-mă. Ne vedem mai târziu.

— Sigur.

M-am întors cât de repede am putut încât să nu fiu nepoliticoasă şi m-am îndreptat spre palat. Odată ajunsă înăuntru, am grăbit pasul şi am luat-o la fugă pe scări, vrând cu disperare să mă ascund.

Am urcat la etajul doi şi m-am îndreptat spre camera mea. Am observat o bucată de hârtie pe jos, ceea ce era neobişnuit pentru palatul de regulă imaculat. Era foarte aproape de camera mea, aşa că m-am gândit că ar putea fi pentru mine. Ca să fiu sigură, am desfăcut biletul şi l-am citit.

Un alt atac al rebelilor în această dimineaţă, de data asta în Paloma. Bilanţul victimelor depăşeşte trei sute de morţi, cel puţin o sută de răniţi. Din nou, principala cerere pare să fie încheierea Alegerii. Cerem recomandări pentru răspuns.

Am îngheţat. Am examinat foaia pe ambele părţi, căutând data. Încă un atac, în acea dimineaţă? Chiar dacă mesajul era mai vechi de câteva zile, era cel puţin al doilea. Şi se cerea *din nou* încheierea Alegerii. Oare asta motivase celelalte atacuri? Încercau să scape de noi? Dacă da, oare Nordicii şi Sudicii urmăreau acelaşi scop?

Nu ştiam ce să fac. Nu ar fi trebuit să văd acel bilet, aşadar, nu puteam să vorbesc cu nimeni despre asta. Dar oare cei care trebuiau să afle informaţiile astea le primiseră deja? M-am hotărât să pun hârtia înapoi, gândindu-mă că un soldat avea să treacă pe acolo şi avea să-l ducă unde trebuie.

Pentru moment, încercam să fiu optimistă, sperând ca, până la urmă, cineva să răspundă mesajului.

Capitolul 24

Următoarele două zile am mâncat doar în camera mea, reuşind să o evit pe Kriss până miercuri, la cină. Am crezut că aveam să scap de stânjeneală până atunci. Din păcate, mă înşelasem. Ne-am zâmbit, dar nu am izbutit să-mi adun curajul ca să-i vorbesc. Aproape că-mi doream să fi fost în cealaltă parte a camerei, între Celeste şi Elise. Aproape.

Chiar înainte să fie servit desertul, Silvia a intrat în grabă, alergând cât de repede îi permiteau pantofii cu toc. După o reverenţă extrem de scurtă, s-a îndreptat spre locul unde stătea regina şi i-a şoptit ceva la ureche.

Reginei i s-a tăiat respiraţia şi a fugit din încăpere împreună cu Silvia, lăsându-ne singure.

Fuseserăm învăţate să nu ridicăm niciodată vocea, dar în acel moment nu ne-am putut abţine.

— Ştie cineva ce se întâmplă? a întrebat Celeste, neobişnuit de îngrijorată.

— Nu credeţi că au fost răniţi, nu-i aşa? a spus Elise.

— Oh, nu, a murmurat Kriss, lăsându-şi capul pe masă.

— E în regulă, Kriss. Uite, ia nişte plăcintă, i-a oferit Natalie.

Rămăsesem fără cuvinte, fiindu-mi teamă chiar şi să mă gândesc la ce putea însemna asta.

— Dacă au fost capturaţi? s-a alarmat Kriss.

— Nu cred că oamenii din Noua Asie ar face asta, a susţinut Elise, deşi se vedea că era neliniştită.

Nu eram sigură dacă îngrijorarea ei era strict legată de siguranţa lui Maxon sau de faptul că orice agresiune din partea oamenilor cu care avea legături i-ar fi distrus şansele de a câştiga.

— Dacă s-a prăbuşit avionul? a zis Celeste încet.

Şi-a ridicat privirea şi am fost surprinsă să citesc teamă sinceră pe chipul ei. Asta a fost de ajuns să ne reducă pe toate la tăcere.

Dacă Maxon murise?

Regina Amberly s-a întors cu Silvia în urma ei şi toate am urmărit-o nerăbdătoare. Spre marea noastră uşurare, regina radia.

— Veşti bune, doamnelor. Regele şi prinţul vor ajunge acasă în seara asta! a intonat ea veselă.

Natalie a început să bată din palme, pe când eu şi Kriss ne-am prăbuşit simultan în scaune. Nu-mi dădusem seama cât de încordată fusesem în acele câteva minute.

— Pentru că au avut parte de nişte zile atât de solicitante, am hotărât să renunţăm la orice sărbătoare de anvergură pentru întoarcerea lor, a intervenit Silvia. Nu ştim

când vor părăsi Noua Asie, aşa că e posibil să nu-i vedem înainte de culcare.

— Îţi mulţumesc, Silvia, a spus regina pe un ton răbdător. Să fim serioşi, cui îi păsa?

— Iertaţi-mă, doamnelor, dar am ceva treabă. Vă rog, savuraţi-vă desertul şi să aveţi o seară minunată, ne-a urat, după care s-a întors şi a ieşit plutind din cameră, de parcă nici măcar nu ar fi atins podeaua.

Kriss a plecat câteva secunde mai târziu. Poate că pregătea o felicitare de „bun venit acasă".

După asta am mâncat repede şi am urcat la etaj. Traversând coridorul ce ducea spre camera mea, am văzut o urmă scânteietoare de păr blond sub o bonetă albă şi fusta neagră a unei slujnice fluturând spre scările din celălalt capăt al etajului. Era Lucy şi mi-am dat seama că plângea. Părea atât de hotărâtă să se facă nevăzută, încât am hotărât să nu o strig. Luând-o după colţ spre camera mea, am văzut că uşa era larg deschisă. Din această cauză, cearta dintre Anne şi Mary răsuna pe coridor, de unde, fără să vreau, am auzit tot.

— ... de ce trebuie să fii mereu aşa de dură cu ea? se plângea Mary.

— Şi ce ar fi trebuit să-i spun? Că poate să aibă orice îşi doreşte? s-a răstit Anne.

— Da! Cât de greu era să-i fi spus pur şi simplu că ai încredere în ea?

Ce se întâmpla? Oare de asta păruseră toate aşa distante în ultima vreme?

— Ţinteşte prea sus! a rostit Anne acuzator. Şi ar fi nedrept din partea mea să-i dau speranţe deşarte.

Vocea lui Mary era încărcată de sarcasm.

— Ah, şi tot ce i-ai spus tu a fost *atât* de frumos. Eşti doar invidioasă! a acuzat-o Mary.

— Poftim? a izbucnit Anne.

— Eşti invidioasă. Nu poţi suporta gândul că ea ar putea fi mai aproape decât tine de ceea ce îţi doreşti şi tu, a ţipat Mary. Mereu ai privit-o de sus pentru că nu a crescut la palat ca tine, iar pe mine mă invidiezi pentru că m-am născut aici. De ce nu poţi fi mulţumită de ceea ce eşti, în loc să o calci în picioare ca să te simţi mai bine?

— Nu asta încercam să fac! s-a apărat Anne, cu o voce sugrumată.

Valul de suspine a fost de ajuns să o reducă pe Mary la tăcere. M-ar fi redus şi pe mine. Părea de necrezut ca Anne să plângă.

— E aşa de rău să vreau mai mult de atât? a întrebat ea cu glasul înecat de lacrimi. Înţeleg că poziţia pe care o am reprezintă o onoare şi sunt încântată să-mi fac datoria, dar nu vreau să fac asta pentru *tot restul vieţii*. Vreau mai mult. Vreau un soţ. Vreau...

Tristeţea a copleşit-o în cele din urmă.

Mi-a frânt inima în mii de bucăţele. Singurul mod prin care Anne putea scăpa de slujba asta era să se căsătorească. Şi nu era ca şi cum o hoardă de bărbaţi din Trei şi din Patru aveau să defileze pe holurile palatului în căutarea unei slujnice pe care să o ia de soţie. Într-adevăr, nu prea avea cale de ieşire.

Am oftat, m-am calmat şi am intrat în cameră.

— Lady America, m-a salutat Mary făcând o reverenţă.

Anne i-a urmat exemplul.

Cu coada ochiului am văzut-o ştergându-şi cu înfrigurare lacrimile.

Având în vedere cât de mândră era, m-am gândit că nu ar fi fost înţelept să o întreb dacă plânsese, aşa că m-am dus cu paşi mari spre oglindă, trecând pe lângă ele.

— Cum vă simţiţi? a continuat Mary.

— Foarte obosită. Cred că o să mă culc imediat, am spus, concentrându-mă asupra agrafelor din păr. Ştiţi ce? De ce nu mergeţi amândouă să vă odihniţi? Mă descurc singură.

— Sunteţi sigură, domnişoară? a întrebat Anne, încercând să-şi stăpânească tremurul din voce.

— Foarte. Ne vedem mâine.

Slavă Domnului, nu a fost nevoie de mai multe încurajări. Nu voiam să aibă grijă de mine în clipa asta, după cum probabil nici ele nu se simţeau în stare de aşa ceva. După ce am reuşit să-mi scot rochia, am stat întinsă în pat o bună bucată de vreme, gândindu-mă la Maxon.

Nici nu eram sigură la ce anume mă gândeam. Lucrurile erau încă destul de tulburi şi nesigure, dar trăiam iar şi iar bucuria copleşitoare pe care o simţisem atunci când aflasem că era în siguranţă şi că se întorcea acasă. Şi îmi încolţise în minte întrebarea dacă se gândise oare vreun pic la mine cât timp fusese plecat.

M-am zvârcolit ore întregi, pradă neliniştii. Cam pe la unu noaptea, m-am gândit că, dacă tot nu pot să dorm, pu-

team măcar să citesc. Am aprins lampa şi am scos jurnalul lui Gregory. Am sărit peste însemnările din toamnă şi am ales una din februarie.

Uneori aproape că îmi vine să râd de cât de uşor a fost totul. Dacă s-ar fi scris vreodată un manual despre răsturnarea unui regim, eu aş fi personajul principal. Sau poate că aş putea să-l scriu chiar eu. Nu sunt sigur care aş spune că este primul pas, de vreme ce nu prea poţi să forţezi o altă ţară să încerce să invadeze o alta sau să pui nişte idioţi la conducerea unui stat deja existent; dar cu siguranţă aş încuraja orice alt potenţial conducător să obţină prin orice mijloace sume scandaloase de bani.

Cu toate astea, fascinaţia faţă de bani nu ar fi de ajuns. Trebuie să fie ai tăi şi să ai o poziţie din care să-i controlezi pe ceilalţi prin intermediul lor. Lipsa mea de cunoştinţe politice nu a fost o problemă când a venit vorba de alianţe. De fapt, poate că evitarea totală a politicii este unul dintre punctele mele forte. Nimeni nu are încredere în politicieni, şi de ce ar avea? De ani întregi, Wallis face promisiuni nefondate în speranţa că una dintre ele se va adeveri, dar nu are nici cea mai mică şansă de reuşită. Pe de altă parte, eu ofer poporului ideea de mai mult. Nu garanţii, ci doar acea mică rază de speranţă că poate va veni vremea schimbării. În momentul de faţă, nici nu mai contează în ce ar consta schimbarea. Sunt atât de disperaţi, încât nu le mai pasă. Nici măcar nu le trece prin minte să întrebe.

Poate că soluţia este să rămâi calm când alţii sunt cuprinşi de panică. Wallis este atât de disprețuit acum, mai că nu mi-a predat preşedinţia, şi nimeni nu se plânge. Eu nu spun nimic, nu fac nimic, doar afişez un zâmbet plăcut în timp ce toţi în jurul meu se afundă în isterie. Este de ajuns

să arunci o privire spre laşul de lângă mine şi nu mai există îndoială că eu arăt mai bine pe un podium sau strângând mâna unui prim-ministru.

Iar Wallis e atât de disperat să aibă de partea lui pe cineva iubit de popor, încât sunt aproape sigur că două sau trei înţelegeri formulate într-o manieră obscură vor fi suficiente ca să mă aducă la conducere.

Această ţară îmi aparţine. Mă simt ca un copil cu o tablă de şah care joacă ştiind că o să câştige. Sunt mai deştept, mai bogat şi cu mult mai capabil în ochii unei ţări care mă adoră din motive pe care nimeni nu poate să le numească. Până se va găsi cineva care să se gândească la asta, nu va mai avea nicio importanţă. Pot să fac ce vreau şi nu mai e nimeni care să mă poată opri. Deci, ce urmează?

Simt că a venit momentul răsturnării sistemului. Această republică demnă de milă este deja în ruine şi abia se mai târăşte. Adevărata întrebare este: Cu cine să mă aliez? Cum fac din şarada asta ceva după care publicul să tânjească?

Am o idee. Fiicei mele nu-i va plăcea, dar nu prea mă preocupă asta. Era timpul să devină şi ea folositoare la ceva.

Am închis cartea cu zgomot, derutată şi frustrată. Îmi scăpa mie ceva? Răsturnarea sistemului? Să controleze oamenii? Era oare structura ţării noastre rezultatul unei comodităţi şi nu a unei necesităţi?

M-am gândit să caut prin carte ca să văd ce s-a întâmplat cu fiica lui, dar eram deja atât de dezorientată, încât am renunţat. Am ieşit pe balcon, sperând că nişte aer proaspăt o să mă ajute să înţeleg ceea ce tocmai citisem.

M-am uitat spre cer, încercând să înţeleg ceva, dar nici măcar nu ştiam de unde să încep. Am oftat, iar privirea

mi-a rătăcind prin grădină, oprindu-se asupra unei licăriri albe. Maxon se plimba de unul singur prin împrejurimile palatului. Era în sfârşit acasă. Avea cămaşa scoasă din pantaloni şi nu purta nici haină, nici cravată. Ce făcea afară aşa de târziu? Am văzut că ţinea în mână un aparat de fotografiat. Probabil că şi el avusese o noapte grea.

Am ezitat un moment, dar cu cine altcineva aş fi putut să vorbesc despre asta?

— *Pssst!*

A tresărit, uitându-se în jur ca să vadă de unde venea sunetul. L-am strigat a doua oară, dând din mâini până când m-a văzut. Mi-a făcut şi el cu mâna, afişând un zâmbet surprins. M-am tras de ureche, sperând că va vedea. S-a tras şi el de ureche. Am arătat spre el şi apoi spre camera mea. A încuviinţat, ridicând în aer un deget ca să-mi spună că vine într-un minut. Am dat din cap şi m-am întors înăuntru în timp ce el intra în palat.

Mi-am pus halatul şi mi-am trecut degetele prin păr în speranţa că o să arăt măcar pe jumătate la fel de aranjată ca el. Nu eram tocmai sigură cum să deschid discuţia, pentru că urma să-l întreb pe Maxon dacă ştia că era în fruntea unui sistem mult mai puţin altruist decât fusese publicul făcut să creadă. Tocmai când începeam să mă întreb de ce îi lua atât de mult, a bătut la uşă.

M-am grăbit să-i deschid şi am fost întâmpinată de obiectivul camerei. Cu un clic, mi-a imortalizat zâmbetul şocat. Expresia mi s-a schimbat într-una care arăta cât de puţin mă amuza mica lui ispravă, dar el a fotografiat şi asta, râzând.

— Eşti caraghios. Treci înăuntru, i-am ordonat apucându-l de braţ.

M-a urmat.

— Scuze, nu m-am putut abţine.

— Ţi-a luat ceva timp, l-am acuzat, stând pe marginea patului.

A venit să se aşeze lângă mine, suficient de departe încât să putem sta faţă în faţă.

— A trebuit să trec pe la mine prin cameră.

Şi-a aşezat aparatul de fotografiat în siguranţă pe noptiera mea, atingând uşor borcanul în care se găsea moneda. A scos un sunet asemănător unui hohot de râs şi s-a întors spre mine, fără să-mi explice de ce se oprise pe drum.

— Ah. Deci cum a fost călătoria?

— Ciudată, mi-a mărturisit. Am ajuns în partea rurală din Noua Asie. Tata a spus că era vorba despre o dispută locală, dar până am ajuns noi acolo, totul se rezolvase.

A clătinat din cap.

— Sincer, nu avea niciun sens. Am petrecut câteva zile mergând prin oraşe vechi şi încercând să vorbim cu localnicii. Tata e destul de dezamăgit de măsura în care stăpâneşc limba şi insistă să mai învăţ. De parcă nu fac destule zilele astea, s-a plâns oftând.

— E într-adevăr cam ciudat.

— Cred că a fost un fel de test. În ultima vreme mă tot supune unor astfel de probe şi uneori nici nu ştiu că o face. Poate că era legat de luarea de decizii sau de confruntarea cu necunoscutul. Nu sunt sigur.

A ridicat din umeri.

— În orice caz, sunt sigur că am picat.

Timp de un minut, a stat acolo, frământându-şi mâinile.

— A ţinut neapărat să vorbim şi despre Alegere. Cred că avea impresia că distanţa o să mă ajute să pun lucrurile în perspectivă sau ceva de genul ăsta. Sincer, m-am săturat ca toată lumea să-şi dea cu părerea despre o decizie pe care *eu* trebuie să o iau.

Eram sigură că, în mintea regelui, imaginea de ansamblu însemna ca Maxon să nu se mai gândească la mine. Văzusem la masă cum le zâmbea celorlalte fete sau cum le saluta cu un gest al capului pe coridoare. Cu mine nu se purta niciodată aşa. Deodată, am început să mă simt incomod şi nu mai ştiam ce să spun.

Se părea că nici Maxon.

Am hotărât că nu puteam să-l întreb încă despre jurnal. Părea atât de neîncrezător când venea vorba de chestiile astea — felul în care guverna, ce fel de rege voia să fie — încât nu puteam să-i cer nişte răspunsuri pe care nu eram sigură că le avea. Eram vag îngrijorată, temându-mă că ştia mai multe decât îmi împărtăşise, dar trebuia să aflu mai multe înainte de a vorbi.

Maxon şi-a dres vocea şi a scos din buzunar un mic şirag de mărgele.

— După cum spuneam, am trecut printr-o mulţime de oraşe şi am văzut astea în magazinul unei bătrâne. Sunt albastre, a adăugat, deşi era evident. Pare să-ţi placă albastrul.

— Ador albastrul, am şoptit.

Am privit micuța brățară. Cu câteva zile în urmă, Maxon era în celălalt capăt al lumii, iar când o văzuse într-un magazin... se gândise la mine.

— Nu am adus nimic pentru celelalte, așa că poate să rămână între noi?

Am dat din cap, încuviințând.

— Nu ai fost niciodată genul care să se laude, a mormăit el.

Nu mă mai săturam să privesc brățara. Era atât de discretă, cu pietre șlefuite care nu păreau prețioase. Am întins mâna și mi-am trecut un deget peste una din mărgelele de formă ovală, iar Maxon a început să o miște dintr-o parte în alta, făcându-mă să râd.

— Vrei să vezi cum îți vine? s-a oferit el.

Am întins mâna; pe încheietură nu aveam nasturele lui Aspen. Maxon mi-a așezat pietricelele reci pe piele și a legat cu fundă șiragul care le ținea împreună.

— Minunat, a spus.

Și iat-o, croindu-și drum printre toate grijile: speranța.

Mi-a luat greutatea de pe suflet și m-a făcut să-mi fie dor de el. Voiam să șterg cu buretele tot ce se întâmplase începând cu petrecerea de Halloween, să mă întorc la noaptea aceea și să am grijă ca acei doi dansatori să rămână pe ringul de dans. Dar în același timp, mi-a frânt inima. Dacă am fi fost din nou la petrecerea de Halloween, nu aș fi avut de ce să mă îndoiesc de darul lui.

Chiar dacă aș fi reușit să fiu ceea ce spusese tata că eram, ceea ce spusese Aspen că nu eram... tot nu aș fi putut să fiu Kriss. Era mai bună decât mine.

Eram atât de obosită, de stresată şi de derutată încât am început să plâng.

— America? a întrebat Maxon, ezitând. Ce s-a întâmplat?

— Nu înţeleg.

— Ce nu înţelegi? m-a întrebat încet.

Am remarcat în sinea mea că se descurca deja mult mai bine în preajma fetelor care plângeau.

— Pe tine, am recunoscut. Momentan, sunt pur şi simplu extrem de confuză în ceea ce te priveşte.

Mi-am şters o lacrimă de pe unul dintre obraji, iar Maxon a întins o mână ca să mi-l şteargă pe celălalt cu blândeţe.

Într-un fel, era ciudat să mă atingă din nou aşa. În acelaşi timp, era atât de familiar, încât ar fi părut nepotrivit dacă nu ar fi făcut-o. Odată ce mi-a şters lacrimile, nu şi-a retras mâna, ci mi-a cuprins obrazul.

— America, a spus el cu seriozitate, dacă vreodată vrei să ştii ceva despre mine — ce cred eu că este important sau cine sunt — tot ce trebuie să faci este să mă întrebi.

Părea atât de sincer, încât am fost la un pas de a-l întreba. Aproape că l-am implorat să-mi spună tot: dacă o avusese mereu în vedere pe Kriss, dacă ştia despre jurnal, ce anume văzuse la brăţara aceea minunată de îl făcuse să se gândească la mine.

Dar cum puteam să ştiu că îmi spune adevărul? Şi — pentru că, încetul cu încetul, îmi dădeam seama că el era alegerea cea mai înţeleaptă — cum rămânea cu Aspen?

— Nu ştiu dacă sunt încă pregătită pentru asta.

După un moment de gândire, Maxon m-a privit în ochi.

— Înțeleg. Sau cel puțin cred că înțeleg. Însă ar trebui să vorbim despre niște lucruri importante în curând. Când vei fi pregătită, eu voi fi aici.

Nu m-a presat; în schimb s-a ridicat, a făcut o mică plecăciune înainte să-și ia aparatul de fotografiat și să se îndrepte spre ușă. S-a uitat spre mine pentru ultima oară înainte să dispară pe coridor și am fost surprinsă de cât de mult mă îndurera plecarea lui.

Capitolul 25

— Lecţii particulare? m-a întrebat Silvia. Adică mai multe pe săptămână?

— Bineînţeles, i-am răspuns eu.

Pentru prima dată de când ajunsesem la palat eram recunoscătoare pentru existenţa Silviei. Ştiam că nu avea cum să reziste cuiva dipus să-i soarbă fiecare cuvânt; şi dacă mă punea să lucrez suplimentar însemna că puteam să-mi ţin mintea ocupată.

Momentan, era prea mult pentru mine să mă gândesc la Maxon, la Aspen, la jurnal şi la fete. Protocolul era alb sau negru. Paşii pentru propunerea unei legi erau metodici. Astea erau lucruri pe care le puteam stăpâni.

Silvia m-a privit, încă puţin şocată, înainte să afişeze un zâmbet larg. Apoi a exclamat, îmbrăţişându-mă:

— Oh, va fi minunat! În sfârşit una dintre voi înţelege cât de important e ce facem noi aici!

S-a îndepărtat uşor de mine.

— Când vrei să începi?

— Acum?

Era încântată peste măsură.

— Stai să aduc nişte cărţi.

M-am cufundat în studiile ei, atât de recunoscătoare pentru cuvintele, ideile, faptele şi statisticile cu care îmi umplea capul. Când nu eram cu Silvia, citeam pentru câte o temă pe care mi-o dăduse, petrecând ore în şir în Salonul Doamnelor, aproape ignorându-le pe celelalte fete.

Munceam şi eram entuziasmată pentru următoarea lecţie în grup.

Când ne-am reunit toate, Silvia a început prin a ne întreba ce ne pasiona. Am notat pe hârtie „familia", „muzica", şi apoi, ca şi cum cuvântul cerea să fie scris, „dreptatea".

— Vă întreb acest lucru deoarece regina se află de regulă în fruntea unui soi de comitet, ceva care aduce beneficii ţării. Regina Amberly, de exemplu, a iniţiat un program de instruire a familiilor, ca să poată avea grijă de membrii cu dizabilităţi mentale şi fizice. Foarte mulţi sunt lăsaţi pe străzi odată ce familiile lor au dificultăţi, iar numărul celor din Opt ajunge la o cifră imposibil de gestionat. Statisticile din ultimii zece ani au arătat că programul ei a ajutat la reducerea acestei cifre, păstrând astfel întreaga populaţie în siguranţă.

— Şi noi trebuie să venim cu un astfel de program? a vrut să ştie Elise, părând uşor speriată.

— Da, va fi noul vostru proiect, a spus Silvia. La *Actualităţile* de peste două săptămâni veţi fi rugate să vă prezentaţi ideea şi felul în care aţi începe activitatea.

Natalie a chițăit, iar Celeste şi-a dat ochii peste cap. Kriss arăta de parcă deja îşi imagina ceva. Entuziasmul ei mă neliniştea.

Mi-am adus aminte că Maxon vorbise despre o viitoare eliminare. Simțeam că eu şi Kriss aveam un oarecare avantaj, dar cu toate astea, sarcina pe care o primiserăm nu era uşoară.

— Ne ajută cu adevărat la ceva? a întrebat Celeste. Aş prefera să învăț ceva care ne va fi de folos.

Îmi dădeam seama că, dincolo de tonul îngrijorat, era fie plictisită de această idee, fie intimidată de ea.

Silvia a părut consternată.

— O să vă fie de folos! Cine va deveni prințesă se va ocupa de un proiect caritabil.

Celeste a bombănit ceva în barbă şi a început să se joace cu un stilou. Detestam faptul că îşi dorea să câştige fără să-şi asume nicio responsabilitate.

„Aş fi o prințesă mai bună decât ea", mi-am spus în sinea mea. Şi atunci mi-am dat seama că era ceva adevăr în asta. Nu aveam cunoştințele sau calmul lui Kriss, dar cel puțin îmi păsa. Nu valora şi asta ceva?

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, m-am simțit străbătută de un val entuziasm. Aveam un proiect care-mi permitea să etalez singurul lucru care mă diferenția de celelalte. Eram hotărâtă să mă dedic complet acestui proiect, sperând să realizez ceva ce putea într-adevăr să schimbe unele lucruri. Poate că pe termen lung tot aş fi pierdut; poate că aveam să renunț la lupta pentru titlul de regină.

Însă m-aş fi apropiat cât mai mult de ceea ce însemna a fi prinţesă şi m-aş fi împăcat, în sfârşit, cu ideea Alegerii.

Era în zadar. Oricât aş fi încercat, nu aveam nici măcar o idee pentru proiectul meu caritabil. M-am gândit şi am citit şi iar m-am gândit. Mi-am întrebat slujnicele, dar nu aveau idei. L-aş fi căutat pe Aspen, dar nu primisem nicio veste de la el în ultimele zile. Am bănuit că era deosebit de precaut ştiind că Maxon era acasă.

Mai rău, Kriss făcuse progrese evidente cu prezentarea ei. Lipsea din Salonul Doamnelor ca să citească; şi când era prezentă stătea cu nasul în câte o carte sau îşi lua înfrigurată notiţe.

Fir-ar să fie!

Vineri dimineaţa, perfect conştientă de faptul că mai aveam doar o săptămână la dispoziţie şi nicio idee, voiam să dispar de pe faţa pământului. În timpul *Actualităţilor*, Gavril a stabilit structura următoarei întâlniri, explicându-ne că se vor face mai întâi câteva scurte anunţuri, urmând ca toată seara să fie dedicată prezentărilor noastre.

Au început să mă treacă toate transpiraţiile.

L-am surprins pe Maxon uitându-se la mine. S-a tras de ureche şi nu eram sigură ce să fac. Nu prea voiam să zic da, dar nici să-l ignor pur şi simplu. M-am tras şi eu de ureche şi a părut uşurat.

M-am tot foit cât l-am aşteptat să apară, răsucindu-mi vârful firelor de păr şi plimbându-mă în sus şi-n jos prin cameră.

Maxon a bătut scurt la uşă şi apoi a intrat în cameră, aşa cum obişnuia. M-am ridicat în picioare, simţind că trebuia să fiu puţin mai formală decât de obicei. Îmi dădeam seama că mă comportam ridicol, dar, în acelaşi timp, nu puteam să mă opresc.

— Ce mai faci? m-a întrebat traversând camera.

— Sincer? Am emoţii.

— Pentru că sunt atât de frumos, nu?

Am râs.

— Ar trebui să-mi feresc privirea, am spus, ţinându-i isonul. De fapt, e în mare parte din cauza proiectului caritabil.

— Ah, a făcut el, aşezându-se la masă. Poţi să repeţi cu mine dacă vrei. Kriss aşa a făcut.

M-am dezumflat. Bineînţeles că ea terminase deja.

— Nici măcar nu am o idee, am mărturisit aşezându-mă alături de el.

— Ah. Da, înţeleg de ce eşti stresată.

M-am uitat la el cu o privire care sugera că habar n-avea.

— Ce e important pentru tine? Trebuie să existe un lucru care te impresionează şi pe care alţii poate că nu-l văd.

Maxon s-a lăsat pe spate, ţinând o mână pe masă.

Cum putea să fie aşa detaşat?

— M-am gândit toată săptămâna şi nu mi-a venit nicio idee.

A râs încet.

— Aş fi zis că ţie îţi va fi cel mai uşor. Te-ai confruntat cu mai multe greutăţi în viaţă decât toate celelalte patru fete la un loc.

— Exact, dar n-am ştiut niciodată cum să schimb ceva. Asta e problema.

Mă uitam fix la masă, amintindu-mi de Carolina în cele mai mici detalii.

— Pot să văd totul... cei din Şapte, epuizaţi din cauza slujbelor care implică muncă fizică brută, deodată decăzuţi în Opt pentru că nu mai pot să lucreze. Fetele care se plimbă pe străzi aproape de ora stingerii, ajungând în paturile bărbaţilor singuri pentru mai nimic. Copiii care nu au niciodată destul — destulă mâncare, destulă căldură, destulă iubire — pentru că părinţii se omoară lucrând. Îmi amintesc de cele mai negre perioade ca şi cum ar fi fost nişte nimicuri. Dar să găsesc o metodă prin care să ameliorez lucrurile?

Am clătinat din cap.

— Ce aş putea oare să spun?

L-am privit, sperând că în ochii lui o să găsesc un răspuns. Nu l-am găsit.

— Ai perfectă dreptate.

Şi a tăcut.

M-am gândit la tot ce spusesem, dar şi la răspunsul lui. Însemna oare că ştia mai multe despre planurile lui Gregory decât credeam eu? Sau se simţea vinovat pentru că avea atât de mult, pe când alţii aşa puţin?

A oftat.

— Nu despre asta speram să vorbim în seara asta.

— La ce te gândeai?

Maxon m-a privit de parcă aş fi fost nebună.

— La tine, fireşte.

Mi-am dat părul după ureche.

— La ce, mai exact?

Şi-a schimbat poziţia, mutând scaunul ca să fim puţin mai aproape şi aplecându-se spre mine ca şi cum avea de gând să-mi împărtăşească un secret.

— Mă gândeam că, după ce ai văzut că Marlee e bine, lucrurile se vor schimba. Eram sigur că o să găseşti o metodă să ţii iar la mine. Dar nu s-a întâmplat aşa. Chiar şi în seara asta, ai fost de acord să ne vedem, dar eşti distantă.

Deci observase.

Mi-am trecut degetele peste masă fără să îl privesc în ochi.

— Nu cu tine am o problemă. Ci cu poziţia, am ridicat din umeri. Credeam că ştii asta.

— Dar după ce s-a întâmplat cu Marlee...

Am ridicat capul.

— După ce s-a întâmplat cu Marlee s-au tot întâmplat altele. Acum înţeleg ce înseamnă să fii prinţesă şi în secunda următoare nu. Nu sunt precum celelalte fete. Sunt din cea mai joasă castă; poate că şi Elise a fost din Patru, dar familia ei e foarte diferită de majoritatea celor din Patru. Au atât de multe, mă mir că încă nu au plătit să avanseze. Şi tu ai crescut aici. Pentru mine e o schimbare majoră.

A dat din cap, cu aceeaşi răbdare inepuizabilă.

— Înţeleg asta, America. În parte, de asta am vrut să-ţi acord timp. Dar trebuie să mă ai şi pe mine în vedere.

— Te am.

— Nu, nu aşa. Nu ca parte din ecuaţie. Să ai în vedere situaţia dificilă în care mă aflu. Nu mai am aşa mult timp

la dispoziție. Proiectul caritabil o să fie punctul de plecare pentru o altă eliminare. Ai ghicit şi tu asta cu siguranță.

Mi-am plecat capul. Bineînțeles că ştiam asta.

— Şi ce ar trebui să fac odată ce rămân doar patru? Să-ți mai dau timp? Când se ajunge la trei, se presupune că ar trebui să aleg. Dacă rămân doar trei şi tu încă dezbați dacă vrei sau nu să-ți asumi responsabilitatea, dacă vrei toată munca, dacă mă vrei *pe mine*... ce ar trebui să fac atunci?

Mi-am muşcat buza.

— Nu ştiu.

Maxon a dat din cap.

— Nu se poate. Am nevoie de un răspuns. Pentru că nu pot să trimit pe cineva acasă, cineva care chiar vrea asta — care mă vrea pe mine — dacă, la sfârşit, tu o să renunți.

Am început să respir mai repede.

— Deci trebuie să-ți dau un răspuns acum? Nici măcar nu ştiu la ce anume răspund. Dacă spun că vreau să rămân înseamnă că vreau să fiu aleasa? Pentru că nu ştiu asta.

Am simțit cum mă încordam, de parcă eram pe punctul de a o lua la fugă.

— Nu e nevoie să spui nimic acum; dar până la *Actualități* trebuie să ştii dacă vrei asta sau nu. Nu-mi place să-ți dau un ultimatum, dar eşti cam nepăsătoare față de unica mea şansă la fericire.

Înainte să continue, a oftat.

— Nu aşa voiam să decurgă conversația. Poate că ar trebui să plec.

Simțeam în vocea lui că voia să-l rog să rămână, să-i spun că toate aveau să se rezolve.

— Cred că da, i-am şoptit.

Iritat, a clătinat din cap şi s-a ridicat.

— Bine. A traversat camera cu paşi repezi, nervoşi. O să mă duc să văd ce face Kriss.

CAPITOLUL 26

Am coborât la micul dejun destul de târziu. Nu voiam să risc să dau peste Maxon sau peste vreuna din fete. Până să ajung la scări, Aspen a apărut pe coridor. Am scos un sunet exasperat şi el s-a uitat în jur înainte să se apropie de mine.

— Unde ai fost? am întrebat încet.

— Am lucrat, Mer. Sunt soldat. Nu pot să controlez unde sunt trimis. Nu mai fac de gardă la camera ta.

Voiam să-l întreb de ce, dar nu era momentul.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

A stat un moment să se gândească.

— La două, mergi în capătul holului de la primul etaj, după aripa spitalului. Putem să ne întâlnim acolo, dar nu pentru prea mult timp.

Am încuviinţat. El a făcut o mică plecăciune şi a plecat înainte să-l observe cineva, iar eu am continuat să cobor scările, complet nemulţumită.

Îmi venea să țip. Era atât de nedrept ca sâmbăta să fiu condamnată a sta toată ziua în Salonul Doamnelor. De câte ori aveam vizitatori, aceştia veneau să o vadă pe regină, nu pe noi. Când una dintre Alese avea să fie prințesă, probabil că asta urma să se schimbe, dar momentan eram forțată să o văd pe Kriss revizuindu-şi prezentarea proiectului. Şi celelalte citeau însemnări sau rapoarte, iar eu simțeam că mi se face rău. Aveam nevoie rapid de o idee şi eram sigură că Aspen m-ar fi ajutat să rezolv problema. Trebuia neapărat să încep proiectul în acea seară, orice s-ar fi întâmplat.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Silvia, care o vizitase pe regină, s-a oprit să mă vadă.

— Ce face eleva mea eminentă? m-a întrebat, vorbind în şoaptă ca să nu observe celelalte.

— Minunat.

— Cum merge proiectul? Ai nevoie de ajutor la ultimele detalii? s-a oferit ea.

Ultimele detalii? Cum aş fi putut să finisez nimicul pe care îl făcusem?

— Merge de minune. O să-ți placă la nebunie, sunt sigură, am mințit eu.

A înclinat din cap.

— Suntem puțin secretoase?

— Puțin, i-am zâmbit.

— Nu-i nimic. Te-ai descurcat excelent în ultima vreme. Sunt sigură că va ieşi extraordinar.

Silvia m-a bătut pe umăr în timp ce se pregătea să iasă din cameră.

Eram într-o mare încurcătură.

Minutele se scurgeau greu, o adevărată tortură. Chiar înainte de ora două, m-am retras şi am pornit-o pe coridor. În capătul acestuia, lângă o fereastră uriaşă, se afla o canapea tapiţată, vişinie. M-am aşezat acolo, în aşteptare. Nu era niciun ceas în jur, iar trecerea lentă a timpului nu-mi oferea nicio alinare. În cele din urmă, Aspen şi-a făcut apariţia.

— Era şi timpul, am oftat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, stând lângă canapea, cu un aer formal.

„Câte nu s-au întâmplat", mi-a trecut prin minte. „Atâtea lucruri pe care nu ţi le pot spune."

— Ni s-a încredinţat o sarcină şi nu ştiu ce să fac. Nu-mi vine nicio idee, sunt agitată şi nu pot să dorm, i-am răspuns tulburată.

El a chicotit.

— Care e sarcina? Să concepeţi designul unei diademe?

— Nu, am protestat, aruncându-i o privire exasperată. Trebuie să elaborăm un proiect, ceva benefic pentru regat. Cum ar fi cel al reginei Amberly pentru persoanele cu handicap.

— Pentru asta te-ai aprins atât? a întrebat el, clătinând din cap. De ce te stresezi? Pare distractiv.

— Şi eu am crezut la fel. Dar nu-mi vine nicio idee. Tu ce ai face?

Aspen a reflectat preţ de o clipă.

— Ştiu! Ar trebui să propui un program de schimb de experienţă între caste, a spus el, cu ochii strălucind, plini de entuziasm.

— Cum adică?

— Un program de schimb de experienţă între caste. Cei din castele superioare schimbă locul cu oamenii din castele inferioare, astfel încât să poată vedea cum e să trăieşti ca noi.

— Nu ştiu dacă ar merge, Aspen, cel puţin nu pentru acest proiect.

— E o idee grozavă, a insistat el. Îţi poţi imagina pe cineva cum ar fi Celeste, rupându-şi unghiile în timp ce ar aşeza marfă pe rafturi? Ar fi o lecţie binemeritată pentru cei ca ea.

— Ce te-a apucat? Nu sunt soldaţi care erau din Doi de la bun început? Nu sunt ei prietenii tăi acum?

— Nu m-a apucat nimic, s-a apărat Aspen. Sunt acelaşi dintotdeauna. Tu eşti cea care a uitat cum e să trăieşti într-o casă care nu are încălzire.

Mi-am îndreptat spatele.

— Nu am uitat. Încerc să fac un proiect care să rezolve lucrurile de acest fel. Chiar dacă nu rămân aici, poate că îmi vor folosi ideea. De aceea, trebuie să fie o idee bună. Vreau să-i ajut pe oameni.

— Mer, nu uita, a spus Aspen cu o voce rugătoare şi cu pasiune mocnită în ochi. Guvernul a stat cu mâinile în sân în timp ce tu răbdai de foame. Nu a mişcat un deget când fratele meu a luat bătaie în piaţa publică. Vorbăria nu va schimba ceea ce suntem. Am fost târâţi într-un şanţ din care nu putem ieşi singuri şi nimeni nu se grăbeşte să ne scoată de aici. Mer, ei pur şi simplu nu înţeleg.

M-am ridicat, înfuriată.

— Unde te duci? m-a întrebat.

— Înapoi în Salonul Doamnelor, am răspuns, mergând mai departe.

Aspen m-a urmat.

— Am ajuns să ne certăm din cauza unui proiect stupid?

Am răbufnit, luându-mă de el.

— Nu. Ne certăm pentru că nici tu nu înțelegi. Sunt din Trei acum. Iar tu eşti din Doi. În loc să fii nemulțumit de ceea ce ți s-a oferit, de ce nu recunoşti că ți s-a acordat o şansă? Ai posibilitatea să schimbi traiul familiei tale. Poți schimba o mulțime de vieți. Dar tot ce vrei este să te răzbuni. O astfel de atitudine nu duce pe nimeni nicăieri.

Aspen a tăcut, iar eu am plecat. Am încercat să nu fiu supărată pentru că era atât de înflăcărat în legătură cu lucrurile pe care şi le dorea. În fond, nu era asta o calitate demnă de admirație? Dar m-a făcut să mă gândesc atât de intens la orânduirea de nestrămutat a castelor, încât am început să mă înfurii.

Nimic nu avea să schimbe starea lucrurilor. Prin urmare, de ce mă agitam?

Am cântat puțin la vioară. Am făcut o baie. Am încercat să trag un pui de somn. Mi-am petrecut o bună parte a serii în liniştea camerei mele. Am ieşit pe balcon.

Nimic nu conta. Deşi mă apropiam cu paşi repezi de termenul-limită, nu îmi venea nicio idee pentru proiect.

Am stat întinsă în pat câteva ore bune, încercând să adorm, fără sorți de izbândă. Mă tot gândeam la cuvintele

încărcate de mânie ale lui Aspen, la lupta lui neîncetată cu soarta.

Mi-am amintit de Maxon şi de ultimatumul lui, prin care îmi cerea să-mi iau un angajament. Mi-am spus apoi că nici asta nu avea importanţă, din moment ce vineri seara aveam să fiu trimisă acasă cu siguranţă, din moment ce nu pregătisem niciun proiect.

Am oftat şi am dat pătura la o parte. Evitasem să mai citesc din jurnalul lui Gregory. Mă temeam că s-ar fi ivit mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar poate că jurnalul m-ar fi putut orienta în direcţia potrivită, oferindu-mi o idee pentru *Actualităţi*.

Pe lângă asta, chiar dacă nu aş fi găsit nimic folositor, trebuia să aflu ce se întâmplase cu fiica lui. Eram destul de sigură că o chema Katherine, aşa că am răsfoit jurnalul, încercând să descopăr orice referire la ea, ignorând restul. Într-un final, am găsit fotografia unei fete stând lângă un bărbat care părea să fie mult mai în vârstă decât ea. Poate că era doar în închipuirea mea, dar fata părea să fi plâns.

În sfârşit, astăzi a fost oficiată căsătoria lui Katherine cu Emil de Monpezat de Swendway. Katherine a plâns cu suspine tot drumul până la biserică, până când i-am spus că, dacă nu se potoleşte în timpul ceremoniei, va avea de suferit după aceea. Mama lui Katherine este nemulţumită şi bănuiesc că Spencer însuşi s-a întristat, realizând cât de mult şi-ar fi dorit sora lui să nu facă asta. Dar Spencer este isteţ. Cred că se va da pe brazdă rapid, imediat ce va vedea câte oportunităţi se vor ivi pentru el. Iar Damon mă susţine în totalitate; mi-ar plăcea să pot insufla comunităţii acest spirit

care-l anima pe el. Tineretul ar trebui aplaudat. Generația lui Damon și Spencer a fost aceea care m-a ajutat să ajung unde sunt. Au un entuziasm nemărginit și sunt mult mai populari din perspectiva mulțimii care îi ascultă, spre deosebire de bătrâneii fragili, care o țin sus și tare că am luat-o pe un drum greșit. Nu pot să nu mă întreb dacă nu există vreo modalitate să le închid gura pentru totdeauna, fără să-mi pătez reputația.

În orice caz, încoronarea este programată să aibă loc mâine. Acum că Swendway s-a aliat cu puternica Uniune Nord-Americană, voi putea pune mâna pe ceea ce-mi doresc: coroana. Cred că este o învoială corectă. De ce să mă mulțumesc cu funcția de președinte când pot fi regele Illéei? Iar prin intermediul fiicei mele, sunt socotit acum ca fiind de viță nobilă.

Totul este așa cum ar trebui să fie. După ziua de mâine, nu va mai exista cale de întoarcere.

O vânduse. Ticălosul își dăduse fiica pe mâna unui bărbat pe care ea îl ura, pentru a obține ceea ce-și dorea.

Instinctul îmi spunea să închid din nou jurnalul. Dar m-am forțat să-l răsfoiesc, citind fragmente la întâmplare. La un moment dat, ochii mi-au căzut pe o diagramă a castelor, imaginată cu șase trepte în loc de opt. Pe altă pagină, plănuia să schimbe numele de familie al oamenilor pentru a-i desprinde de trecut. Un alt pasaj arăta cum intenționa să-și pedepsească dușmanii, așezându-i mai jos în ierarhie, și să-i răsplătească pe cei care-i erau loiali, așezându-i mai sus.

M-am întrebat dacă străbunicii mei pur şi simplu nu avuseseră nimic de oferit sau se împotriviseră sistemului. Speram să fie a doua variantă.

Ce nume de familie ar fi trebuit să am? Oare tata ştia?

De când mă născusem, fusesem învăţată că Gregory Illéa era un erou care ne salvase ţara din ghearele uitării. Evident, nu era altceva decât un monstru însetat de putere. Ce fel de om îi manipulează pe alţii aşa, fără nicio remuşcare? Ce fel de om îşi trădează fiica pentru a-şi atinge scopul? Deodată, fragmentele citite cândva apăreau într-o lumină nouă. Nu spusese niciodată că ar fi vrut să fie un mare familist; ceea ce voia de fapt era să pară unul. Jucase un timp după regulile lui Wallis. Se folosise de camarazii fiului său pentru a-şi aduna susţinători. Totul fusese o strategie, încă de la început.

Simţeam că mi se face rău. M-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră, încercând să-mi limpezesc mintea.

Cum putuse fi ştearsă cu buretele o istorie întreagă? De ce nimeni nu pomenea de statele de altădată? Unde dispăruseră toate aceste informaţii? Cum de nimeni nu ştia nimic?

Am deschis ochii şi am privit spre cer. Părea imposibil. Fără îndoială, existau câţiva care s-ar fi împotrivit, care le-ar fi împărtăşit adevărul copiilor lor. Sau cine ştie, poate că unii o făcuseră deja. Mă întrebasem adesea de ce tata nu-mi permitea să pomenesc de vechea carte de istorie, ascunsă în camera lui şi de ce ceea ce ştiam despre trecutul Illéei nu apărea scris niciunde. Poate că, dacă s-ar fi scris că Illéa fusese un erou, oamenii s-ar fi revoltat. Aşa

însă, chestiunea rămânea la nivel de speculaţie, de discuţii contradictorii, fără să aibă cineva acces la adevăr.

Mă întrebam dacă Maxon ştia.

Deodată, mi-am amintit ceva. Cu puţin timp în urmă, eu şi Maxon ne sărutaserăm pentru prima oară. Gestul fusese atât de neaşteptat, încât mă retrăsesem, făcându-l pe Maxon să se simtă prost. Apoi îmi dădusem seama că voiam ca Maxon să mă sărute, aşa că îi sugerasem să ştergem acea amintire şi să o înlocuim cu una nouă.

„America", spusese el atunci, „nu cred că putem schimba trecutul". „Sigur că putem", fusese răspunsul meu. „În plus, cine altcineva ar mai şti în afară de noi doi?"

O spusesem în glumă. Pentru că, fără îndoială, dacă rămâneam împreună, ne-am fi amintit ce se întâmplase de fapt, oricât de ridicol era. Nu ne-ar fi lăsat niciodată inima să ne schimbăm povestea cu una mai romantică sau mai reuşită, doar de dragul aparenţelor.

Însă întreaga Alegere *se baza* pe aparenţe. Dacă mie şi lui Maxon ni s-ar fi cerut vreodată să povestim cum fusese primul nostru sărut, am fi dezvăluit adevărul? Sau am fi păstrat secret acel mic detaliu? La moartea noastră nimeni nu avea să ştie ce se întâmplase de fapt, iar acel moment special avea să dispară în neant.

Putea fi oare atât de simplu? O poveste spusă de suficient de multe ori, devenea în ochii unei generaţii un fapt petrecut aievea? De câte ori îi întrebasem pe cei mai în vârstă decât părinţii mei despre istoria noastră sau ce le povestiseră părinţii lor? Erau bătrâni. Ce ştiau ei? Dădusem

dovadă de atâta aroganță ignorând cu desăvârșire ce ar fi avut de spus oamenii aceia. Mă simțeam ca o idioată.

Dar nu avea nicio importanță cum mă simțeam. Important era ce aveam să fac în legătură cu asta.

Toată viața trăisem în întuneric și, pentru că iubeam muzica, nu mă plânsesem. Dar îmi dorisem ca eu și Aspen să fim împreună și, din moment ce Aspen era din Șase, lucrurile fuseseră mai complicate decât în mod normal. Dacă Gregory Illéa, așezat confortabil la biroul său, nu ar fi conceput cu atâta răceală legile care ne guvernau regatul, eu și Aspen nu ne-am fi certat și nu mi-ar fi păsat niciodată de Maxon. Maxon nici măcar nu ar fi ajuns prinț. Mâinile lui Marlee ar fi rămas intacte, iar ea și Carter nu ar fi trăit într-o cameră în care abia le încăpea patul. Gerad, frățiorul meu drag, ar fi avut posibilitatea să studieze știința după bunul lui plac, în loc să se chinuie cu arta, față de care nu nutrea niciun fel de pasiune.

Asigurându-și un stil de viață confortabil, la reședința lui încântătoare, Gregory Illéa le răpise celorlalți până și posibilitatea de a încerca să acceadă vreodată la un astfel de trai.

Maxon îmi spusese că, dacă voiam să știu ceva despre el, tot ce aveam de făcut era să-l întreb. Chiar dacă mă temeam ca nu cumva să fie făcut din același aluat ca Gregory, trebuia să aflu. Nu puteam alege între a accepta să rămân sau a pleca acasă, decât dacă știam ce fel de persoană era Maxon cu adevărat.

Mi-am pus halatul și am încălțat papucii. Am ieșit din cameră, trecând pe lângă unul dintre soldați.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară? a întrebat el.

— Nu, mă întorc imediat.

A părut să mai aibă ceva de adăugat, dar am dispărut rapid, aşa că nu a mai avut ocazia. Am urcat până la etajul trei. Spre deosebire de celelalte etaje, aici soldaţii păzeau palierul, împiedicându-mă să merg la uşa lui Maxon.

— Trebuie să vorbesc cu prinţul, am spus, pe un ton care se voia ferm.

— Este foarte târziu, domnişoară, a spus soldatul din stânga.

— Maxon nu va avea nimic împotrivă, i-am asigurat eu.

Soldatul din dreapta a zâmbit afectat.

— Nu cred că prinţul ar aprecia vizita nimănui chiar acum, domnişoară.

M-am încruntat, repetându-mi în minte acea propoziţie.

Maxon era cu altă fată.

Bănuiam că în camera lui se afla Kriss, râzând şi vorbind, poate chiar încălcându-şi regula care interzicea săruturile.

După colţ a apărut o slujnică tânără cu o tavă în braţe. M-am dat la o parte ca să-i fac loc să coboare, gândindu-mă în tot acest timp dacă să-i sâcâi în continuare pe soldaţi ca să mă lase să intru sau să renunţ. Tocmai când mă pregăteam să zic ceva, unul din ei m-a expediat.

— Mai bine v-aţi duce la culcare, domnişoară.

Voiam să ţip sau să mă manifest cumva pentru că mă simţeam neajutorată. Dar nu ar fi ajutat în niciun fel, aşa că am plecat. Pe măsură ce mă îndepărtam, l-am auzit pe soldatul cu zâmbetul afectat mormăind ceva şi m-am simţit şi mai rău. Mă lua peste picior? Mă compătimea? Nu aveam

nevoie de mila nimănui. Era suficient că mă simțeam ca ultimul om.

Spre surprinderea mea, când am ajuns la al doilea etaj, am dat peste slujnica pe care o întâlnisem mai devreme. Stătea aplecată legându-şi şireturile, însă nu era deloc aşa. Când m-am apropiat de ea şi-a ridicat capul, şi-a luat tava şi a venit spre mine.

— Nu este în camera lui, mi-a şoptit.

— Cine? Maxon?

A încuviinţat.

— Încercaţi la parter.

Am zâmbit, clătinând surprinsă din cap.

— Mulţumesc.

A ridicat din umeri.

— L-aţi fi găsit şi singură. În plus, a continuat ea, cu ochii plini de admiraţie, ne sunteţi simpatică.

S-a retras repede, coborând la primul etaj. M-am întrebat cui îi eram simpatică mai exact, dar, pentru moment, m-am mulţumit doar cu această dovadă de bunătate. Am aşteptat un moment să se îndepărteze şi am coborât la parter.

Sala Mare era deschisă, dar nu era nimeni înăuntru. La fel şi sala de mese. Am intrat şi în Salonul Doamnelor, gândindu-mă că era un loc ciudat pentru o întâlnire romantică, dar nici urmă de ei acolo. I-am întrebat pe soldaţii de la poartă, care m-au asigurat că Maxon nu ieşise în grădină. Am verificat şi sălile de lectură, precum şi alte saloane, înainte să ajung la concluzia că Maxon şi Kriss fie se despărţiseră, fie se întorseseră înapoi în camera lui.

Resemnată, am cotit luând-o pe coridor, îndreptându-mă spre scara din spate, care era mai la îndemână decât scara principală. Pe măsură ce înaintam, mi s-a părut că disting nişte şoapte. Nu reuşisem să identific de unde veneau exact, aşa că am încetinit, nevrând să deranjez.

Încă o şoaptă.

Un chicotit drăgăstos.

Un suspin călduros.

Sunetele erau din ce în ce mai clare şi mi-am dat seama de unde veneau. Am mai făcut un pas în faţă, m-am uitat în stânga mea şi am văzut un cuplu îmbrăţişându-se în umbră. După ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am înlemnit.

Chiar şi în întuneric, puteam să recunosc părul blond al lui Maxon. De câte ori nu-l remarcasem în lumina difuză din grădină? Dar ceea ce nu mai văzusem înainte, ceea ce nu-mi imaginasem că voi vedea vreodată, erau degetele lungi ale lui Celeste, cu unghiile vopsite în roşu, jucându-se cu el.

Celeste îl imobilizase pe Maxon, lipindu-l de perete. Îşi încolăcise un picior în jurul lui, iar cu mâna liberă îi apăsa pieptul. Crăpătura rochiei îi dezvăluia piciorul lung, care căpătase o tentă albăstruie în bezna de pe coridor. Se îndepărta uşor de el, doar ca să se apropie din nou încet, cu intenţia de a-l tachina.

Aşteptam ca Maxon să o respingă, să-i spună că ea nu era ceea ce îşi dorea. Dar nu a făcut-o. În schimb, a sărutat-o. Ea s-a afundat în sărutul lui şi a chicotit din nou, încântată de afecţiunea lui. Maxon i-a şoptit ceva la ureche,

iar Celeste s-a apropiat de el, sărutându-l mai intens şi mai pasional decât înainte. Breteaua rochiei i-a alunecat de pe umăr, dezgolind ceea ce părea a fi o porţiune infinită a spatelui ei. Niciunul din ei nu s-a deranjat să o ridice la loc.

Încremenisem. Voiam să urlu sau să plâng, dar îmi pierise graiul. De ce trebuia, dintre toate, să fie cu ea?

Buzele lui Celeste au alunecat pe gâtul lui Maxon. După încă un chicotit odios, Celeste l-a mai sărutat o dată. Maxon a închis ochii, zâmbind. Acum, că nimic nu-i mai bloca vederea, mă aflam în câmpul lui vizual.

Am vrut să fug. Am vrut să dispar, să mă evapor. În schimb, am rămas acolo.

Când a deschis ochii, Maxon m-a văzut.

În timp ce fata continua să-l sărute pe gât, eu şi Maxon ne holbam unul la altul. Prinţul înlemnise, iar zâmbetul îi pierise de pe buze. Văzând şocul din privirea lui, am hotărât să plec de acolo. Neobservată de Celeste, am bătut în retragere, într-o linişte desăvârşită.

Odată aflată la adăpost, am rupt-o la fugă, trecând ca o nălucă pe lângă soldaţii şi majordomii de serviciu. Chiar înainte să ajung la capătul scării principale, m-au podidit lacrimile.

Am trecut cu forţa de soldatul care mă urmărea îngrijorat, intrând pe uşă şi aşezându-mă în pat, cu faţa spre balcon. În liniştea mormântală a camerei mele, am simţit cum mi se frânge inima. „Eşti o fraieră, America, o mare fraieră."

Aveam să mă întorc acasă. Aveam să uit ce se întâmplase. Şi aveam să mă mărit cu Aspen.

Aspen era singura persoană pe care mă puteam baza.

Nu a trecut mult până am auzit un ciocănit în uşă. Fără să aştepte un răspuns, Maxon a dat buzna înăuntru. A traversat cu paşi mari camera, părând aproape la fel de furios ca mine.

Înainte să poată rosti ceva, am izbucnit.

— M-ai minţit.

— Poftim? Când te-am minţit?

— Când nu m-ai minţit? Cum poate o persoană care îmi vorbea de cereri în căsătorie să rişte să fie prins pe un coridor cu cineva ca ea?

— Ce fac eu cu ea n-are nicio legătură cu sentimentele mele faţă de tine.

— Glumeşti, nu-i aşa? Sau poate că, dacă eşti moştenitorul la tron, îţi poţi permite să te afişezi cu fete pe jumătate dezbrăcate oricând ai chef?

Maxon a părut rănit de acuzaţia mea.

— Nu. Nu este deloc aşa.

— De ce ea? am întrebat, ridicând ochii în tavan. De ce, dintre toate fiinţele de pe planeta asta, o vrei tocmai pe ea?

Când m-am uitat la el aşteptând răspunsul, Maxon clătina din cap, uitându-se pe pereţi.

— Maxon, Celeste este o actriţă, o prefăcută. Nu vezi că în spatele machiajului şi a bureţilor din sutien se află o persoană care nu vrea decât să te manipuleze?

Pe Maxon l-a bufnit râsul.

— Ba văd.

Calmul lui mă nedumerea.

— Atunci de ce... ?

Dar ştiam deja răspunsul.

Vedea. Bineînțeles că vedea. Fusese crescut aici. Probabil că jurnalele lui Gregory îi fuseseră citite pe post de basme. Cum de avusesem alte pretenții de la el?

Cât de naivă putusem să fiu? Când mă gândeam la cineva mai bun decât mine pentru rolul de prințesă, îmi venea în minte Kriss. Kriss era fermecătoare, răbdătoare și avea o mulțime de alte calități pe care eu nu le aveam. Dar mi-o închipuiam lângă vechiul Maxon. Pentru noul Maxon, care mergea pe urmele lui Gregory Illéa, singura fată potrivită ar fi fost Celeste. Nicio altă Aleasă nu ar fi fost atât de fericită să aibă regatul la picioarele ei.

— Gata, am spus cu un gest categoric. Ai vrut să iau o decizie, iată că am luat-o: nu mai vreau să am de-a face cu nimic de-aici. Nu mai vreau să am de-a face cu Alegerea, cu toate minciunile astea și mai ales cu tine. Dumnezeule, am fost o idioată!

— Ba o să ai de-a face, America, m-a contrazis el imediat, postura lui susținându-i spusele. Ai terminat când spun eu că ai terminat. Ești supărată acum, dar nu te pot lăsa încă să pleci.

Mi-am pus mâinile în cap, simțind că eram pe cale să-mi smulg tot părul din rădăcini.

— Care-i problema ta? Ești de pe altă planetă? Ce te face să crezi că aș fi vreodată de acord cu ceea ce tocmai am văzut? Nu o înghit pe Celeste. Iar tu o sărutai. Nu mai exiști pentru mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, America, nu-mi lași loc să spun nimc!

— Cum ai putea să explici asta? Trimite-mă acasă. Vreau să plec de aici.

Replicile noastre se succedaseră până atunci atât de rapid, încât tăcerea care a urmat m-a speriat.

— Nu.

Eram scoasă din sărite. Nu îmi tot ceruse, până acum, să iau o decizie?

— Maxon Schreave, eşti doar un copil care a pus mâna pe o jucărie pe care nu şi-o doreşte, dar pe care nu vrea s-o împartă cu nimeni altcineva.

Maxon a răspuns calm.

— Înţeleg că eşti supărată, dar...

L-am îmbrâncit.

— Supărată e puţin spus!

Maxon şi-a păstrat cumpătul.

— Nu spune despre mine că sunt un copil. Şi nu mă împinge.

L-am îmbrâncit din nou.

— Cé-o să-mi faci?

Maxon m-a apucat de încheieturi, răsucindu-mi mâinile la spate. În ochi i se citea mînia, iar asta mă bucura. Voiam să mă provoace, să-mi dea un motiv ca să-l rănesc. L-aş fi putut rupe în bucăţi în acele momente.

Dar pe chipul lui nu se citea furia. În schimb, am văzut aprinzându-se o scânteie, care lipsise pentru multă vreme între noi. Faţa lui Maxon se afla la câţiva centimetri de a mea, ochii lui căutându-i pe ai mei, întrebându-se cum voi reacţiona sau poate nepăsându-i deloc. Raţiunea îmi spunea cât de greşit era totul, dar inima nu o asculta.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am trezit cu buzele întredeschise.

Am scuturat din cap ca să mă dezmeticesc. Am făcut câțiva pași înapoi, în direcția balconului. Maxon nu s-a opus. Am tras adânc aer în piept înainte să mă întorc spre el.

— Ai de gând să mă trimiți acasă sau nu? am întrebat calm.

El a clătinat din cap, neputând sau nedorind să răspundă.

Mi-am smuls de la mână brățara de la Maxon și am aruncat-o pe podea.

— Pleacă atunci, i-am șoptit.

M-am întors cu fața spre balcon și am așteptat câteva momente apăsătoare înainte să aud ușa închizându-se. Imediat după plecarea lui Maxon, m-am prăbușit pe podea, plângând în hohote.

Maxon și Celeste erau de aceeași teapă. Tot ce făceau era numai de fațadă. Știam că Maxon urma să-și petreacă întreaga viață încercând să convingă lumea prin vorbe frumoase că era o persoană minunată, asigurându-se în același timp că nimeni nu-și depășește condiția. La fel ca Gregory.

Am rămas pe podea cu picioarele încrucișate sub cămașa de noapte. Pe cât de supărată eram pe Maxon, pe atât de supărată eram pe mine însămi. Ar fi trebuit să mă fi luptat mai mult. Ar fi trebuit să fi făcut mai mult. Nu ar trebui să stau acolo și să mă dau bătută.

Mi-am șters lacrimile și am analizat situația. O terminasem cu Maxon, dar încă mă aflam la palat. O terminasem și cu competiția, însă aveam un proiect de prezentat. Poate că Aspen nu credea că eram suficient de puternică

pentru a fi prințesă — şi nu se înşela — dar avea încredere în mine. Ştiam asta. La fel şi tatăl meu. Şi Nicoletta.

Nu mai eram aici pentru a câştiga. Aşadar, cum puteam să-mi fac o ieşire din scenă memorabilă?

Capitolul 27

Atunci când Silvia m-a întrebat de ce aveam nevoie pentru prezentare, i-am spus că îmi trebuiau un birou mic pentru nişte cărţi şi un suport pentru un afiş la care lucram. Silvia a fost foarte încântată de ideea afişului. Eram singura fată din competiţie care avea o experienţă artistică.

Am petrecut ore întregi redactându-mi discursul pe cartonaşe pentru a nu omite nimic, subliniind pasaje din cărţi pentru prezentare şi repetând în faţa oglinzi părţile mai dificile. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la ce aveam de făcut, pentru că în momentul în care o făceam, începeam să tremur.

Când am rugat-o să creeze o rochie care să-mi dea un aer cuminte, Anne s-a încruntat.

— De parcă până acum v-am fi trimis în lenjerie, a spus ea maimuţărindu-se.

Am râs pe înfundate.

— Nu asta am vrut să spun. Ştii foarte bine că mi-au plăcut toate rochiile pe care le-ai creat pentru mine. Pur şi simplu aş vrea să am un aer... angelic.

Anne a zâmbit.

— Sunt sigură că vom găsi o soluţie.

Cu certitudine, Anne, Mary şi Lucy şi-au dat toată osteneala, deoarece nu le-am văzut decât cu o oră înainte de *Actualităţi*, când au năvălit înăuntru, cu rochia terminată. Albă, gingaşă şi vaporoasă, rochia era împodobită cu o fâşie lungă de tul, în albastru şi verde în partea dreaptă a fustei. La bază, rochia semăna cu un nor, iar talia înaltă îi conferea eleganţă şi puritate. Îmbrăcată în acea rochie, mă simţeam fermecătoare. Dintre toate rochiile pe care le confecţionaseră până atunci pentru mine, asta era cu siguranţă preferata mea şi eram foarte mulţumită că se întâmplase aşa. Probabil că era ultima rochie făcută de ele pe care aveam s-o port vreodată.

Mi-a fost greu să-mi ţin planul secret, dar am reuşit. Atunci când fetele mă întrebau ce fac, le răspundeam că e o surpriză. Câteva din ele mi-au aruncat priviri sceptice, dar nu mi-a păsat. Le-am rugat pe slujnice să nu atingă nimic de pe biroul meu, nici măcar să nu şteargă praful, iar ele s-au supus, lăsându-mi cartonaşele întoarse cu faţa în jos.

Nimeni nu ştia nimic.

Voiam să-i împărtăşesc secretul lui Aspen, dar m-am abţinut. O parte din mine se temea că m-ar fi putut convinge să renunţ. Cealaltă parte se temea că s-ar fi entuziasmat prea tare.

În timp ce slujnicele mă aranjau, mă uitam fix la imaginea mea din oglindă, dându-mi seama că eram pe cont propriu. Era mai bine aşa. Nu voiam ca slujnicele mele, celelalte fete şi mai ales Aspen să aibă probleme din cauza mea.

Mai trebuia doar să-mi pun treburile în ordine.

— Anne, Mary, îmi puteţi aduce nişte ceai, vă rog?

Cele două slujnice s-au uitat una la alta.

— Amândouă? s-a asigurat Mary.

— Da, vă rog.

Deşi păreau să fi intrat la bănuieli, au făcut o reverenţă şi s-au dus după ceai. Imediat după ce au plecat, m-am întors spre Lucy.

— Stai jos lângă mine, i-am spus, îndemnând-o să se aşeze pe băncuţa căptuşită.

S-a supus, iar eu am întrebat-o fără menajamente.

— Eşti fericită?

— Poftim?

— Mi s-a părut că ai fost tristă în ultimul timp. S-a întâmplat ceva?

Şi-a plecat capul.

— Este atât de evident?

— Oarecum, am mărturisit, luând-o în braţe şi strângând-o călduros.

Lucy a oftat şi şi-a pus capul pe umărul meu. Eram atât de fericită că, preţ de un moment, uitase de graniţele invizibile dintre noi.

— V-aţi dorit vreodată ceva ce nu puteaţi avea? m-a întrebat.

M-a bufnit râsul.

— Lucy, înainte să ajung aici, eram din Cinci. Erau atâtea lucruri pe care mi le doream şi nu le puteam avea, încât nici nu m-am obosit să le număr.

Surprinzător şi complet atipic, o singură lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Nu ştiu ce să fac. M-am împotmolit.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat în ochii ei.

— Lucy, vreau să ştii că sunt convinsă că poţi face absolut orice şi că poţi fi ceea ce vrei să fii. Cred că eşti o fată extraordinară.

A schiţat un zâmbet.

— Mulţumesc, domnişoară.

Ştiam că nu mai aveam mult timp la dispoziţie.

— Vreau să faci ceva pentru mine. Nu eram sigură că mă puteam baza pe ceilalţi, dar am încredere în tine.

Deşi avea un aer încurcat, mi-am dat seama că vorbea serios atunci când a răspuns:

— Orice.

Am scos o scrisoare dintr-un sertar.

— Poţi să-i dai scrisoarea asta ofiţerului Leger?

— Ofiţerului Leger?

— Voiam să-i mulţumesc pentru bunăvoinţa pe care mi-a arătat-o şi mi s-ar părea nepotrivit să-i înmânez eu însămi scrisoarea. Sper că înţelegi.

Era o scuză jalnică, dar era singurul mod prin care puteam să-i explic lui Aspen ceea ce eram pe cale să fac şi să-mi iau la revedere. Bănuiam că nu aveam să mai rămân mult timp la palat după evenimentele din acea seară.

— Pot să-i duc scrisoarea într-o oră, a spus ea cu nerăbdare.

— Mulţumesc.

Mai că mă podidiseră lacrimile, dar m-am stăpânit. Eram speriată, dar aveam foarte multe motive care mă îndemnau să procedez astfel.

Cu toţii meritam ceva mai bun. Din cauza planurilor lui Gregory, familia mea, Marlee, Carter, Aspen şi chiar slujnicele mele se aflau într-o situaţie fără ieşire.

Am intrat în studioul *Actualităţilor* strângând în braţe un teanc de cărţi cu paginile însemnate şi o mapă pentru afişul meu. Aranjamentul era acelaşi — locurile rezervate regelui, reginei şi lui Maxon, în dreapta, lângă uşă, şi Alesele, aşezate pe locurile din stânga –, dar în mijloc, unde se afla de obicei un podium, de unde ţinea discursuri regele, sau un set de scaune pentru interviuri, acum era amenajat un spaţiu pentru prezentările noastre. Am identificat biroul meu şi suportul pentru afiş, dar şi un ecran despre care am presupus că avea să fie folosit pentru a arăta imagini din prezentarea altcuiva. Era impresionant. Mă întrebam cine reuşise să organizeze atât de bine totul.

M-am aşezat pe singurul scaun liber — chiar lângă Celeste, din nefericire — ţinând cărţile în poală şi mapa lângă mine. Şi Natalie avea câteva cărţi, iar Elise îşi recitea de zor notiţele. Kriss se uita spre cer, părând să repete prezentarea în minte. Celeste îşi verifica machiajul.

Silvia era acolo, ceea ce se întâmpla uneori când aveam de pus la punct ultimele detalii, iar astăzi părea copleşită

de situație. Munca depusă de noi, cea mai grea de până atunci, avea să se reflecte și asupra ei.

Mi s-a tăiat respirația. Uitasem de Silvia. Era prea târziu acum.

— Arătați fantastic fetelor, a spus ea, apropiindu-se. Acum, că sunteți toate aici, aș vrea să vă explic câteva lucruri. În primul rând, regele se va ridica pentru a face câteva anunțuri. Apoi, Gavril va anunța tema întâlnirii din această seară: prezentările programului vostru caritabil.

Silvia era de obicei o persoană echilibrată, pe care viața la Palat o întărise. Acum însă, părea ametită. Ba chiar țopăia în timp ce ne vorbea.

— Știu că ați repetat. Aveți la dispoziție opt minute: dacă apar întrebări după prezentare, Gavril se va ocupa de asta. Nu vă lăsați distrase și nu vă pierdeți cu firea. O țară întreagă este cu ochii pe voi. Vă veți descurca minunat! Prezentările vor avea loc în ordinea în care sunteți așezate. Natalie, ești prima. Domnișoară America, sunteți ultima. Succes, fetelor!

Silvia s-a dus ca să mai verifice o dată dacă totul era la locul lui. Am încercat să mă calmez. Eram ultima. Mă gândeam că fusese o întâmplare. Probabil că lui Natalie îi era cel mai greu, fiind prima. Uitându-mă spre ea, am observat că avea câteva broboane de sudoare pe frunte. Părea că trece prin niște chinuri de neînchipuit. Nu m-am putut abține să nu o studiez pe Celeste. Nu știa că o văzusem cu Maxon și mă întrebam de ce nu vorbise cu nimeni despre asta. Faptul că nu dezvăluise nimănui ce se petrecuse mă făcea să cred că nu era prima oară când se întâmpla.

Mă simțeam și mai mizerabil din cauza asta

— Ai emoții? am întrebat-o, în timp ce o urmăream verificându-și una dintre unghii.

— Nu. E o idee stupidă și nimeni nu dă doi bani pe ea. Abia aștept să se termine. În plus, sunt model, a declarat Celeste, aruncându-mi în sfârșit o privire. Am un talent înnăscut pentru aparițiile în public.

— Cu siguranță știi să te faci remarcată, am mormăit.

Vedeam cum încep să i se învârtă rotițele, încercând să descifreze insulta din spatele cuvintelor mele. Până la urmă, și-a dat ochii peste cap și s-a uitat în altă parte.

Chiar atunci și-au făcut apariția regele și regina. Vorbeau în șoaptă și păreau să-și spună ceva important. Imediat după aceea a intrat Maxon, aranjându-și butonii de la mânecă în timp ce se îndrepta spre locul lui. Îmbrăcat la costum, părea atât de inocent, atât de respectabil. A trebuit să îmi reamintesc că știam care era realitatea.

M-a privit. Nu aveam de gând să mă las intimidată și să-mi feresc privirea, așa că m-am uitat țintă la el. Maxon și-a dus nesigur mâna la ureche și s-a tras ușor de ea. Am clătinat ușor din cap, cu o expresie care dădea de înțeles că, în ceea ce mă privea, noi doi nu mai aveam ce discuta.

M-au trecut valuri de transpirație rece când s-a dat startul. Prezentarea lui Natalie a fost scurtă. Și oarecum nedocumentată. Natalie susținea că rebelii erau răuvoitori și că faptele lor erau nejustificate, spunând că ei ar fi trebuit exilați, pentru ca provinciile Illéei să fie în siguranță. Când a încheiat, s-a așternut liniștea. Cu toții ne holbam la ea. Cum

era posibil să nu ştie că faptele rebelilor fuseseră deja declarate ca fiind ilegale?

Natalie s-a întors la locul ei, iar pe chipul reginei s-a citit o tristeţe profundă.

Elise propunea un program prin intermediul căruia cetăţenii din castele superioare să poată comunica prin corespondenţă cu locuitorii din Noua Asie. Elise considera că în acest fel relaţiile dintre cele două regate s-ar fi consolidat, contribuind astfel la încheierea războiului. Nu eram convinsă că planul ar fi funcţionat, dar prezentarea ei le reamintea tuturor, inclusiv lui Maxon, de ce Elise se afla încă acolo. Regina a întrebat-o dacă ştia cumva pe cineva din Noua Asie care ar fi dispus să participe la un astfel de program. Elise a asigurat-o că da.

Prezentarea lui Kriss a fost fenomenală. Voia să reformeze sistemul de învăţământ public. Ideea acestui proiect era foarte îndrăgită atât de regină, cât şi de Maxon. Pentru că tatăl lui Kriss era profesor, eram convinsă că se gândise la acest proiect toată viaţa ei. Pe ecran au fost expuse imagini cu şcoala din provincia unde se născuse şi învăţase. Puteai vedea foarte clar expresiile istovite de pe feţele profesorilor. O altă imagine înfăţişa o sală de clasă unde patru elevi erau aşezaţi pe podea pentru că nu erau destule locuri. Regina i-a pus o mulţime de întrebări, iar Kriss i-a răspuns cu promptitudine. Folosind nişte copii ale unor vechi rapoarte ce prezentau probleme financiare despre care citisem cândva, Kriss reuşise să găsească o sursă de împrumut pentru începerea lucrărilor şi avea idei despre cum se putea continua finanţarea.

Pe când se aşeza la locul ei, l-am văzut pe Maxon zâmbindu-i aprobator. Kriss i-a răspuns înroşindu-se toată şi începând să examineze dantela de pe rochie. Maxon dădea dovadă de foarte multă cruzime pentru că se juca aşa cu ea, având în vedere apropierea dintre el şi Celeste. Dar nu voiam să mă mai implic. Era treaba lui ce făcea.

Prezentarea lui Celeste a fost interesantă, chit că se apropia uşor de manipulare. Ea a sugerat introducerea unui nivel minim salarial pentru castele inferioare. Era vorba de un sistem în trepte, bazat pe obţinerea unor certificate. Dar pentru a primi aceste certificate, cei din Cinci, Şase şi Şapte ar fi trebuit să meargă la şcoală... pentru care ar fi trebuit să plătească taxe de şcolarizare... din care ar fi avut mai mult de câştigat cei din Trei, ei fiind profesorii autorizaţi. Cum Celeste era din Doi, habar n-avea ce însemna să munceşti din greu, cât e ziua de lungă, pentru a supravieţui. Nimeni nu ar fi avut timpul necesar să obţină aceste certificate, ceea ce însemna că până la urmă nimeni nu ar fi beneficiat de o mărire de salariu. În aparenţă, ideea lui Celeste era generoasă, dar nu ar fi putut fi pusă în practică niciodată.

Celeste s-a întors la locul ei, iar eu m-am ridicat, tremurând toată. Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit să mă prefac că mi-e rău. Însă doream să susţin prezentarea. Pur şi simplu îmi era frică de ce avea să se întâmple după aceea.

Am fixat pe suport afişul ce ilustra o diagramă a castelor şi am ordonat cărţile pe birou. Am tras adânc aer în piept şi am pus mâna pe cartonaşe, fiind surprinsă să

descopăr că, odată ce mi-am început discursul, nu mai aveam nevoie de ele.

— Bună seara, Illéa. În seara asta mă aflu în fața voastră nu în calitate de Aleasă sau de membră a castei Trei sau Cinci. În seara asta sunt un simplu cetățean, un egal. În funcție de casta din care faceți parte, vi s-a croit un anumit destin. Am simțit asta pe propria piele. Dar numai de curând am descoperit cât de profunde sunt sentimentele mele pentru Illéa. Deși în copilărie erau zile când nu aveam ce mânca sau când se oprea curentul electric, deși i-am văzut pe cei dragi forțați să se conformeze rolului care le-a fost atribuit la naștere, lipsiți de speranța unei schimbări, sau am fost conștientă de granițele dintre mine și ceilalți, granițe impuse de casta căreia aparțineam, chiar dacă nu eram atât de diferită de ei, îmi dau seama că-mi iubesc țara.

Am trecut la cartonașul următor, fără a fi nevoie să-l citesc.

— Ceea ce propun nu este deloc simplu. Dimpotrivă, s-ar putea dovedi dureros, dar cred cu tărie că ar avea un efect pozitiv asupra întregului regat.

Am inspirat adânc.

— Cred că ar trebui să eliminăm sistemul castelor.

S-a creat rumoare în sală. Nu i-am dat atenție.

— Știu că la început, numerele atribuite populației au ajutat la organizarea țării, împiedicând-o să se destrame. Dar lucrurile s-au schimbat între timp. Noi ne-am schimbat. Acest sistem arhaic care le permite celor lipsiți de talent să se bucure de nenumărate privilegii și le răpește

minților luminate dreptul de a străluci este crud și stă în calea atingerii potențialului nostru maxim.

Am menționat un sondaj dintr-una din revistele pe care Celeste le lăsase deoparte, după discuția noastră despre înrolarea voluntară în armată, în care șaizeci și cinci la sută din participanți se declarau în favoarea acestei idei. Oamenilor trebuia să li se dea posibilitatea de a urmări o astfel de carieră. Am citat și un raport vechi pe care îl studiasem, despre testele standardizate din școli. Conținutul articolului era părtinitor, susținând că numai trei la sută dintre cei din Cinci sau din Șase obțineau rezultate care să indice o inteligență ridicată. Și din moment ce performanțele lor erau atât de scăzute, era clar că-și meritau statutul. Am combătut acele concluzii, spunând că trebuia să ne fie rușine că acceptam o situație în care oameni care ar fi putut efectua operații pe cord deschis erau forțați să sape șanțuri.

În sfârșit, sarcina mea dificilă se apropia de final.

— Poate că regatul nostru are neajunsurile lui, însă are și o putere nemaipomenită. Mă tem că, dacă nu apare o schimbare, această forță se va stinge. Și îmi iubesc țara prea mult ca să permit așa ceva. Am speranțe prea mari în ceea ce o privește.

Am inspirat adânc, mulțumită că spusesem cel puțin ce aveam de spus.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, am încheiat, întorcând privirea către familia regală.

Erau consternați. Fața lui Maxon era împietrită, ca atunci când Marlee fusese biciuită. Regina își ferea privirea și părea dezamăgită. Regele, însă, se uita țintă la mine.

— Şi cum sugerezi să procedăm pentru a elimina castele? m-a întrebat el tăios. Să le facem să dispară, aşa, dintr-odată?

— Păi... Nu ştiu.

— Şi nu crezi că s-ar stârni revolte? Haos total? Nu te gândeşti că rebelii ar profita de starea generală de confuzie?

Nu mă gândisem la asta. Mă concentrasem doar pe cât de nedrept era totul.

— Cred că şi la început a existat o stare de confuzie şi am reuşit să-i facem faţă. De fapt, am o descriere chiar aici, am răspuns, îndreptându-mă către grămada de cărţi.

Am început să caut pagina cu pricina în jurnalul lui Gregory.

— Am ieşit din emisie? a zbierat regele.

— Da, Maiestate, i-a răspuns cineva.

Am ridicat capul şi am văzut că luminile care indicau de obicei funcţionarea camerelor se stinseseră. Cu un gest care îmi scăpase, regele oprise difuzarea *Actualităţilor*.

Regele era în picioare.

— Îndreaptă obiectivele spre podea.

Toate camerele au fost orientate în jos.

S-a năpustit asupra mea şi mi-a smuls jurnalul din mâini.

— De unde ai făcut rost de el? a urlat.

— Tată, încetează!

Maxon s-a apropiat în fugă, vizibil agitat.

— De unde îl are? Răspunde-mi!

Maxon a mărturisit.

— De la mine. Voiam să vedem ce însemna Halloweenul. Gregory scrisese despre asta în jurnal şi m-am gândit că i-ar plăcea să citească mai multe.

— Idiotule! a răcnit regele. Ştiam eu că ar fi trebuit să te oblig să le citeşti din timp. Eşti căzut din lună. Habar n-ai care-ţi sunt responsabilităţile!

Oh, nu! Oh, nu, nu, nu!

— Va părăsi palatul diseară, a ordonat regele Clarkson. M-am săturat de ea.

Am încercat să mă fac mică şi să mă îndepărtez cât mai mult de rege, fără să atrag atenţia. Am încercat chiar şi să nu respir prea zgomotos. Am întors capul către fete, aruncând o privire spre Celeste. Mă aşteptam s-o văd zâmbind, însă era neliniştită. Regele nu se purtase niciodată aşa.

— Nu o poţi trimite acasă. Este alegerea mea, iar eu decid cine rămâne, a răspuns Maxon calm.

— Maxon Calix Schreave, sunt regele Illéei şi eu decid...

— Ai putea, te rog, să nu mai fii regele Illéei pentru câteva minute şi să fii tatăl meu în schimb? a urlat Maxon. Este alegerea mea. Tu faci alegerile tale, iar eu le fac pe-ale mele. Nimeni nu pleacă fără aprobarea mea!

Natalie se sprijinea de Elise. Amândouă păreau să tremure.

— Amberly, du jurnalul la locul lui, a spus regele trântindu-l în mâinile reginei.

Aceasta rămăsese în picioare, încuviinţând, fără să facă însă vreo mişcare.

— Maxon, vreau să vorbesc cu tine în biroul meu.

L-am privit pe Maxon; şi poate că a fost doar imaginaţia mea, dar, pentru o clipă, mi s-a părut că am văzut o sclipire de panică în ochii lui.

— Dacă nu, a continuat regele, arătând spre mine, pot foarte bine să am o discuție cu ea.

— Nu, s-a grăbit să răspundă Maxon, ridicând mâna în semn de protest. Nu este nevoie să faci asta. Domnișoarelor, a adăugat el, întorcându-se spre noi, mai bine v-ați întoarce în camerele voastre. Vă vom servi cina acolo.

A ezitat.

— America, poate că ar trebui să începi să-ți strângi lucrurile. Pentru orice eventualitate.

Regele a zâmbit, o reacție stranie după izbucnirea de mai devreme.

— O idee excelentă. După tine, fiule.

L-am urmărit pe Maxon, care arăta învins. Mi s-a făcut rușine. Prințul s-a pregătit să spună ceva, dar, în cele din urmă, a clătinat din cap și s-a îndepărtat.

Kriss își frângea mâinile, uitându-se după Maxon. Nu o învinuiam. Atmosfera era amenințătoare.

— Clarkson? a rostit încet regina Amberly. Cum rămâne cu cealaltă problemă?

— Care? a întrebat el enervat.

— Veștile pe care le-am primit? i-a reamintit ea.

— Ah, da.

Regele s-a întors spre noi. Mă aflam suficient de aproape, așa că am decis să mă retrag în scaunul meu, de teamă să nu ajung iar de una singură în fața regelui. Vocea acestuia era calmă și fermă.

— Natalie, nu am vrut să-ți spunem înaintea *Actualităților*, însă am primit niște veşti proaste.

— Veşti proaste? a întrebat ea, jucându-se nervos cu lănţişorul de la gât, deja cuprinsă de nelinişte.

Regele s-a apropiat.

— Da. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, dar se pare că rebelii i-au luat viaţa surorii tale în această dimineaţă.

— Poftim? a şoptit ea.

— I-au găsit corpul fără suflare azi după-amiază. Ne pare foarte rău.

În vocea lui se simţea o doză de compasiune, ceea ce era de apreciat, cu toate că suna mai degrabă ca o replică învăţată.

S-a îndreptat imediat către Maxon, conducându-l cu forţa spre ieşire, în timp ce Natalie ţipa asurzitor. Regina s-a grăbit să ajungă lângă ea, mângâindu-i părul şi încercând să o calmeze. Celeste, care nu prea ştiuse niciodată ce însemna dragostea dintre surori, a părăsit camera în tăcere, urmată de Elise, care era total copleşită. Kriss a rămas, încercând s-o consoleze pe Natalie, dar, odată ce a devenit evident că era de prisos, s-a retras şi ea. Regina a luat-o în braţe pe Natalie şi i-a spus că soldaţii îi vor păzi pe părinţii ei şi că va putea participa la înmormântare dacă va dori.

Totul se prăbuşise atât de rapid încât încremenisem în scaun.

Am văzut o mână fluturând prin faţa ochilor şi am tresărit.

— Nu-ţi fac niciun rău, m-a asigurat Gavril. Voiam doar să te ajut să te ridici.

Insigna îi strălucea în lumină.

I-am dat mâna. Am fost surprinsă să văd cât de tare îmi tremurau picioarele.

— Probabil că te iubeşte foarte mult, a spus prezentatorul după ce am reuşit să îmi găsesc echilibrul.

Nu mă puteam uita la el.

— Ce te face să spui asta?

Bărbatul a oftat.

— Îl ştiu pe Maxon de când era copil. Nu şi-a înfruntat niciodată tatăl aşa.

Gavril s-a îndepărtat instruindu-i pe ceilalţi soldaţi să nu spună nimănui ce auziseră în seara aceea.

M-am apropiat de Natalie. Nu ştiam multe lucruri despre ea, dar eram convinsă că îşi iubise sora la fel de mult cum o iubeam eu pe May. Nu-mi puteam imagina cât de mult suferea.

— Îmi pare rău, Natalie, am şoptit.

Ea a dat din cap. Era tot ce putea face.

Regina şi-a ridicat spre mine ochii plini de compasiune, neştiind cum să-şi exprime tristeţea.

— Şi... vă rog să mă iertaţi. Nu am încercat să... Voiam doar să ...

— Ştiu, draga mea.

Având în vedere cum se simţea Natalie, ar fi fost egoist să răpesc prea mult din timpul reginei. Aşa că am făcut o ultimă, adâncă, reverenţă şi am părăsit în tăcere încăperea, purtând pe umeri povara dezastrului pe care îl creasem.

Capitolul 28

Ultimul lucru la care mă aşteptam când am intrat pe uşă erau aplauzele furtunoase ale slujnicelor mele.

Am rămas acolo o clipă, sincer mişcată de sprijinul lor şi alinată de mândria care le lumina chipurile. Odată ce au încetat să mă complimenteze, făcându-mă să roşesc, Anne m-a luat de mâini.

— Bine spus, domnişoară.

M-a strâns uşor şi am văzut în ochii ei atât de multă bucurie încât, pentru o secundă, nu m-am mai simţit atât de îngrozitor.

— Nu pot să cred că aţi făcut asta! Nimeni nu ne ia vreodată apărarea! a adăugat Mary.

— Maxon trebuie să vă aleagă pe dumneavoastră! a exclamat Lucy. Sunteţi singura care îmi dă speranţă.

Speranţă.

Simţeam nevoia de a-mi pune gândurile în ordine şi singurul loc în care puteam să fac asta cu adevărat era

grădina. Deşi slujnicele mele insistau să rămân, am plecat, luând-o pe drumul ocolit, ceea ce însemna că trebuia să cobor scările de la celălalt capăt al culoarului. Cu excepţia câtorva soldaţi, etajul întâi era gol şi liniştit. Crezusem că palatul avea să fiarbă, date fiind evenimentele din ultima jumătate de oră.

Trecând pe lângă aripa spitalului, o uşă s-a dat de perete şi am dat, la propriu, peste Maxon, făcându-l să scape pe jos o cutie de metal sigilată. A scos un geamăt după ce ne-am ciocnit, cu toate că nu îl lovisem atât de tare.

— De ce nu eşti în camera ta? m-a întrebat el, aplecându-se încet să ridice cutia.

Am observat că numele lui era scris pe marginea acesteia. M-am întrebat ce depozita el în aripa spitalului.

— Mă duceam în grădină. Încerc să-mi dau seama dacă am făcut ceva stupid sau nu.

Maxon părea că nu se ţinea prea bine pe picioare.

— Oh, te asigur că a fost stupid.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, a răspuns repede, evitându-mi privirea. Tocmai mă îndreptam spre camera mea. Şi îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

— Maxon.

Rugămintea tăcută din vocea mea l-a făcut să mă privească.

— Îmi pare aşa de rău. Eram nervoasă şi am vrut să... Nici nu mai ştiu ce voiam. Şi tu ai fost cel care a spus că există anumite avantaje când faci parte din Unu, că aş avea puterea de a schimba lucrurile.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Tu nu eşti din Unu.

S-a aşternut un moment de linişte între noi.

— Chiar dacă erai, nu ai fost deloc atentă la modul în care fac eu lucrurile? Discret şi la scară mică. Aşa trebuie să fie pentru moment. Nu poţi să apari la televizor şi să te plângi de felul în care e condusă ţara şi să te aştepţi ca tata, sau oricine altcineva, să te sprijine.

— Îmi pare rău! am strigat. Îmi pare atât de rău.

A ezitat pentru o clipă.

— Nu sunt sigur că...

Am auzit amândoi urletele în acelaşi timp. Maxon s-a întors şi a luat-o în direcţia din care veneau, iar eu l-am urmat, încercând să înţeleg ce însemna zgomotul acela. Se certa cineva? Apropiindu-ne de locul unde holul principal se intersecta cu uşile ce dădeau spre grădină, am văzut o mulţime de soldaţi inundând parterul.

— Daţi alarma! a strigat cineva. Au trecut de porţi!

— Pregătiţi armele! a ţipat un alt soldat peste zbieretele celorlalţi.

— Alertaţi-l pe rege!

Şi atunci, precum un roi de albine hotărâte să aterizeze, nişte chestii mici şi iuţi au pătruns bâzâind în hol. Un soldat a fost lovit şi a căzut pe spate, capul izbindu-i-se de marmură cu o bufnitură sinistră. Am început să ţip, la vederea sângelui care îi ţâşnea din piept

Maxon m-a tras înapoi instinctiv, însă nu suficient de repede. Părea că şi el se afla în stare de şoc.

— Maiestate! a strigat un soldat, alergând spre noi. Trebuie să vă îndreptați spre subsol chiar acum!

L-a înșfăcat pe Maxon cu brutalitate și l-a împins, obligându-l să plece de acolo. Maxon a scos un țipăt și a scăpat din nou cutia de metal. M-am uitat înapoi, așteptându-mă să văd un cuțit în mâna soldatului, pentru că, judecând după strigătul de durere al lui Maxon, ai fi zis că fusese înjunghiat. Dar tot ce am văzut a fost un inel gros, din cositor, pe degetul său mare. Am apucat cutia de unul dintre mânere, sperând că nu se spărsese nimic și am luat-o la fugă în direcția pe care ne-o indicase soldatul.

— N-o să reușesc, a spus Maxon.

M-am întors la el și am văzut că era acoperit de sudoare. Ceva nu era în regulă.

— Da, domnule, a spus soldatul pe un ton sumbru. Pe aici.

L-a tras pe Maxon după colț, spre ceea ce părea a fi o fundătură. Mă întrebam dacă avea să ne lase acolo, când a apăsat pe o manetă nevăzută din perete și încă una dintre ușile misterioase ale palatului s-a deschis. Era atât de întuneric înăuntru, încât nu puteam să văd unde ducea; dar Maxon a pășit înăuntru aplecându-se, fără să se gândească de două ori.

— Spune-i mamei că eu și America suntem bine. Să fie primul lucru pe care îl faci, a ordonat el.

— Desigur, domnule. Mă voi întoarce eu însumi să vă iau când se va fi terminat totul.

S-a auzit sirena. Speram că toată lumea reușise să se ascundă.

Maxon a încuviințat și ușa s-a închis, lăsându-ne în beznă. Pasajul era atât de bine izolat, încât nu mai auzeam alarma. Maxon a început să pipăie peretele și într-un final a găsit un întrerupător și curând o lumină slabă a inundat încăperea. M-am uitat în jur și am inspectat locul.

Am văzut niște rafturi pe care se aflau o grămadă de pachete negre din plastic și o poliță pe care erau câteva pături subțiri. În mijlocul cămăruței se afla o bancă de lemn, cam de patru persoane, iar în colțul opus era o chiuvetă mică și ceea ce părea a fi o toaletă foarte rudimentară. Pe unul dintre pereți erau înșirate niște cârlige goale, iar în cameră persista un miros metalic care părea să vină de la materialul din care era făcut refugiul.

— Cel puțin ăsta e unul dintre cele bune, a spus Maxon, mișcându-se greoi spre bancă.

— Ce e cu tine?

— Nimic, a spus el încet, sprijinindu-și capul pe brațe.

M-am așezat lângă el, punând cutia de metal pe bancă și uitându-mă din nou prin cameră.

— Presupun că avem de-a face cu rebelii din sud, nu?

Maxon a încuviințat. Am încercat să îmi controlez respirația și să-mi șterg din minte ceea ce tocmai văzusem. Avea să trăiască acel soldat? Oare putea cineva să supraviețuiască unei asemenea lovituri?

Mă întrebam cât de departe ajunseseră rebelii de când reușiserăm să ne ascundem . Fusese alarma declanșată suficient de rapid?

— Suntem în siguranță aici?

— Da. Ăsta este unul dintre refugiile pentru servitori. Dacă în momentul atacului se întâmplă să fie jos, în bucătărie sau în depozit, sunt relativ în siguranță. Însă cei care aleargă de colo-colo cu treburi s-ar putea să nu poată ajunge suficient de repede la adăpost. Locul ăsta nu e la fel de sigur ca sala de refugiu a familiei regale, pentru că acolo avem şi provizii cu care putem supraviețui ceva vreme; dar la nevoie, trebuie să ne descurcăm şi aşa.

— Rebelii ştiu de locurile astea?

— S-ar putea, a admis el, făcând o uşoară grimasă în timp ce-şi îndrepta spatele. Dar nu pot intra odată ce camerele au fost ocupate. Există doar trei ieşiri. Uşa trebuie să fie activată cu ajutorul unei chei, atât din exterior, cât şi din interior — Maxon şi-a bătut buzunarul, sugerând că putea să ne scoată de acolo la nevoie — în caz contrar eşti nevoit să aştepți două zile. După patruzeci şi opt de ore, uşile de deschid automat. Gardienii verifică fiecare refugiu odată ce pericolul a trecut, dar există întotdeauna şansa să rateze unul; fără mecanismul de deschidere temporizată, cineva ar putea să rămână blocat aici pentru totdeauna.

I-a luat ceva vreme ca să-mi spună toate astea. Era evident că suferea, dar părea că încearcă să-şi distragă atenția vorbind. S-a aplecat în față, şuierând apoi printre dinți când mişcarea i-a agravat durerea.

— Maxon?

— Nu pot... Nu mai pot să suport. America, mă ajuți cu haina?

Şi-a întins brațul, iar eu am sărit să-l ajut, trăgându-i uşor haina de pe umeri. A lăsat-o să-i cadă de pe spate şi a

trecut la nasturii cămăşii. Am început să îl ajut, dar m-a oprit, luându-mă de mâini.

— După isprava de astăzi, s-ar zice că nu prea ştii să ţii un secret. Dar pe ăsta îl vei lua cu tine în mormânt. Şi eu la fel. E clar?

Am încuviinţat, deşi nu eram sigură ce voia să spună. Maxon mi-a eliberat mâinile şi m-a lăsat să-i deschei cămaşa. Mă întrebam dacă îşi imaginase vreodată că aş fi ajuns să fac asta. Trebuia să recunosc că eu mă gândisem. În noaptea de Halloween stătusem întinsă în pat şi visasem la această clipă, undeva în viitorul nostru. Mi-o închipuisem cu totul altfel. Cu toate astea, eram emoţionată.

Primisem o educaţie muzicială, însă fusesem înconjurată de pictori şi sculptori. Văzusem odată o sculptură veche de sute de ani care înfăţişa un atlet aruncând un disc. Îmi spusesem la vremea respectivă că numai un artist putea face asta, redând trupul cuiva cu atâta talent. Pieptul lui Maxon era la fel de frumos ca oricare dintre piesele de artă pe care le văzusem până atunci.

Dar totul s-a schimbat când am încercat să-i dau jos cămaşa. Se lipise de spatele lui, desprinzându-se cu zgomot în timp ce trăgeam de ea.

— Uşor, a spus el.

Am încuviinţat şi am ocolit banca.

Spatele cămăşii lui Maxon era îmbibat de sânge.

Am încremenit un moment, cu respiraţia tăiată. Apoi, dându-mi seama că holbându-mă nu rezolvam nimic, am continuat să-mi fac treaba. Odată ce i-am dat jos cămaşa,

am atârnat-o de unul dintre cârlige, acordându-mi o clipă ca să mă adun.

M-am întors şi m-am uitat atent la spatele prinţului. O tăietură adâncă se întindea de la umăr până la talie, intersectându-se cu alta care sângera, trecând peste o alta care se vindecase de ceva vreme, care trecea peste încă una mult mai veche. Erau poate şase răni proaspete de-a lungul spatelui lui Maxon, suprapuse peste nenumărate alte cicatrici.

Cum fusese posibil aşa ceva? Maxon era prinţul Illéei. Era de viţă nobilă, suveran, diferit de toţi ceilalţi. Avea totul la picioarele lui, uneori chiar şi legea, cum de ajunsese să fie schingiuit în asemenea hal?

Atunci mi-am amintit cum îl privise regele în acea seară. Şi efortul lui Maxon de a-şi ascunde frica. Cum putea un tată să-i facă aşa ceva propriului fiu?

Am plecat de lângă el o clipă, în căutarea unei cârpe. După ce am găsit una, m-am dus la chiuvetă, fericită să constat că funcţiona, cu toate că apa era rece ca gheaţa.

Mi-am adunat curajul şi m-am întors, încercând, de dragul lui, să rămân calmă.

— S-ar putea să te usture puţin, l-am avertizat eu.

— E în regulă, a şoptit el. Sunt obişnuit.

Am luat cârpa udă şi am început să tamponez tăietura însângerată de pe umărul lui, hotărându-mă să acţionez de sus în jos. Muşchii spatelui i-au zvâcnit uşor, dar a suportat durerea în tăcere. Când am trecut la cea de-a doua rană, Maxon a început să vorbească.

— Ştii, m-am pregătit ani de zile pentru seara asta. Am tot aşteptat ziua în care aş fi suficient de puternic încât să-l înfrunt.

Maxon a tăcut o clipă şi nişte lucruri au început să capete sens: de ce o persoană care stătea la birou toată ziua avea o musculatură aşa dezvoltată, de ce părea întotdeauna pe jumătate îmbrăcat şi gata de plecare, de ce a fi împins şi acuzat că e copil de către o fată îl înfuria.

Mi-am dres vocea.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

A ezitat.

— Mi-a fost teamă că, dacă nu ar putea să ajungă la mine, s-ar răzbuna pe tine.

A trebuit să mă opresc un moment, prea copleşită ca să pot spune ceva. Lacrimile stăteau să-mi cadă pe obraji, dar am încercat să nu mă pierd cu firea. Eram sigură că nu aş fi făcut decât să agravez lucrurile.

— Mai ştie cineva? l-am întrebat.

— Nu.

— Nici medicul? Nici mama ta?

— Medicul probabil că ştie, dar păstrează tăcerea. Şi nu i-aş spune niciodată mamei şi nici măcar nu i-aş da vreun motiv de bănuială. Ştie că tata e aspru cu mine, dar nu vreau să-şi facă griji. Pot să rezist.

Am continuat să-i tamponez rana.

— Cu ea nu se poartă aşa, m-a asigurat el imediat. Mama suferă de pe urma altor nedreptăţi, presupun, dar nimic de genul ăsta.

— Hmm, am mormăit, neştiind ce altceva să spun.

Am şters din nou, iar Maxon a icnit.

— La naiba, ce ustură!

M-am retras o clipă ca să-l las să-şi recapete suflul. După o vreme, a dat uşor din cap, aşa că am reluat îngrijirea.

— Îi compătimesc pe Carter şi pe Marlee mai mult decât crezi, a zis el pe un ton care se dorea detaşat. În cazul unor răni de felul ăsta durează ceva până dispare durerea, mai ales dacă te încăpăţânezi să ţi le îngrijeşti pe cont propriu.

M-am oprit o clipă, înmărmurită. Marlee fusese biciuită de cincisprezece ori la rând. M-am gândit că, dacă ar fi fost să aleg, aş fi preferat să îndur totul deodată, decât să fiu luată pe nepregătite.

— Pentru ce au fost celelalte? am întrebat, după care m-am răzgândit. De fapt, lasă. E nepoliticos să te întreb asta.

A ridicat din umărul rănit.

— Pentru lucruri pe care le-am spus sau le-am făcut. Pentru lucruri pe care le ştiu.

— Lucruri pe care le ştiu *şi eu*, am adăugat. Maxon, îmi pare atât de...

Am tăcut brusc, fiind pe punctul de a izbucni în plâns. Era ca şi cum l-aş fi biciuit eu însămi.

Nu s-a întors, dar a întins o mână, atingându-mi genunchiul.

— Cum o să te poţi ocupa de mine dacă plângi?

Am surâs printre lacrimi şi mi-am şters faţa. Am curăţat tot, încercând să fiu cât mai blândă.

— Crezi că sunt bandaje pe aici? am întrebat eu, uitându-mă prin cameră.

— În cutie, a spus el.

În timp ce Maxon stătea pe bancă, calmându-şi respiraţia, am deschis cutia, examinând pachetele dinăuntru.

— De ce nu ţii bandaje în camera ta?

— Din mândrie. Mi-am spus că nu o să mai am nevoie de ele niciodată.

Am oftat încet. Am citit etichetele şi am pregătit o soluţie dezinfectantă, care părea a ajuta la calmarea durerii, şi bandaje.

Am trecut în spatele lui, pregătindu-mă să aplic medicamentul.

— S-ar putea să te doară.

A încuviinţat. Când soluţia i-a atins pielea, a gemut o dată, apoi a tăcut. Am încercat să mă mişc repede şi precis, dorindu-mi să fac tot ce-mi stătea în putere ca să-i uşurez suferinţa.

Am început să îi aplic unguent pe răni şi s-a văzut clar că îl ajuta. Tensiunea din umeri a început să cedeze, ceea ce m-a bucurat; într-un fel, simţeam că mă revanşam pentru problemele pe care le cauzasem.

L-a bufnit râsul.

— Ştiam că secretul meu avea să iasă la iveală în cele din urmă. Încerc de ani de zile să inventez o poveste care să justifice toate astea. Speram să găsesc ceva credibil înainte de nuntă, de vreme ce soţia mea avea să le vadă, dar încă nu am reuşit. Ceva idei?

M-am gândit o clipă.

— Ai putea spune adevărul.

A clătinat din cap.

— Nu e opţiunea mea preferată. Nu în ceea ce priveşte situaţia asta, în orice caz.

— Cred c-am terminat.

Maxon s-a răsucit şi s-a aplecat puţin, mişcându-se cu grijă. S-a întors ca să se uite la mine, cu o expresie de recunoştinţă pe chip.

— Ai făcut o treabă excelentă, America. Mult mai bună decât am reuşit eu vreodată.

— Cu plăcere.

M-a privit preţ de o clipă şi s-a aşternut tăcerea. Ce mai era de zis acum?

Ochii mei tot rătăceau spre pieptul lui, dar era mai bine să mă abţin.

— O să-ţi spăl cămaşa.

M-am retras în colţul camerei, frecând cămaşa sub jetul de apă, privind cum aceasta căpăta culoarea ruginei înainte să se scurgă pe ţeavă. Ştiam că nu avea să iasă tot sângele din ţesătură, dar, cel puţin, aveam o ocupaţie.

Când am terminat, am stors-o şi am agăţat-o din nou de cârlig. M-am întors spre Maxon, care se holba la mine.

— De ce nu îmi pui niciodată întrebări la care chiar vreau să răspund?

Nu credeam că aş fi putut sta pe bancă, lângă el, fără să fiu tentată să-l ating. În schimb, m-am aşezat pe podea.

— Nu ştiam că fac asta.

— Păi, o faci.

— Ei bine, ce ai vrea să te întreb?

A oftat lung şi s-a aplecat cu blândeţe spre mine, rezemându-şi coatele pe genunchi.

— Nu vrei să-ţi explic ce se întâmplă cu Kriss şi Celeste? Nu crezi că meriţi să ştii?

Capitolul 29

Mi-am încrucişat braţele.

— Am auzit versiunea lui Kriss cu privire la ce s-a întâmplat şi nu cred că exagerează cu nimic. Cât despre Celeste, aş prefera să nu mai vorbesc despre ea niciodată.

A râs.

— Eşti aşa încăpăţânată. O să-mi lipsească asta.

Am tăcut o clipă.

— Aşadar, gata? Am ieşit?

Maxon a stat un pic pe gânduri.

— Nu ştiu dacă mai pot da înapoi acum. Nu asta ai vrut?

Am scuturat din cap.

— Eram supărată, am şoptit. Eram furioasă.

M-am uitat în altă parte, nevrând să plâng. Aparent, Maxon hotărâse că trebuia să ascult ce avea de zis, fie că voiam sau nu. Mă prinsese în sfârşit la înghesuială, iar eu aveam să aud tot ce aşteptase să-mi spună.

— Credeam că erai a mea, a spus el.

I-am aruncat o privire şi l-am văzut holbându-se la tavan.

— Dacă aş fi putut să te cer în căsătorie la petrecerea de Halloween, aş fi făcut-o. În mod normal, trebuie să fac asta în mod oficial, cu părinţi, oaspeţi şi camere de filmat, dar am primit permisiunea specială de a te cere de soţie în privat, când am fi fost pregătiţi, şi de a organiza o ceremonie după. Nu ţi-am spus niciodată despre asta, nu-i aşa?

Maxon s-a uitat la mine, iar eu am clătinat uşor din cap. A zâmbit amar, amintindu-şi.

— Aveam un discurs pregătit, cu toate promisiunile pe care voiam să ţi le fac. Probabil că l-aş fi uitat şi m-aş fi făcut de râs. Deşi... acum mi-l amintesc.

A oftat.

— O să te scutesc de detalii.

A făcut o pauză scurtă.

— Când m-ai respins, am intrat în panică. Am crezut că scăpasem de concursul ăsta stupid şi m-am trezit că trebuie să o iau de la capăt, doar că, de data asta, opţiunile mele erau mult mai limitate. Şi doar cu o săptămână în urmă îmi petrecusem timpul alături de toate acele fete, încercând să găsesc pe cineva care să te umbrească, pe care să o vreau mai mult şi eşuasem. Mă simţeam fără speranţă. Şi atunci a venit Kriss la mine, cu atâta modestie, dorindu-şi doar să mă vadă fericit şi m-am întrebat cum de nu o observasem. Ştiam că era o fiinţă plăcută şi o găseam foarte atrăgătoare; însă, în tot acest timp, ascundea ceva mai mult. Cred că pur şi simplu nu mă uitasem cu atenţie. Ce motiv aş fi avut, când existai tu?

Mi-am cuprins pieptul cu brațele, încercând să mă ascund de durerea care se abătea asupra mea. Eu nu mai existam pentru el. Avusesem grijă să-i dau cu piciorul.

— O iubeşti? am întrebat sfioasă.

Nu voiam să-i văd expresia, dar tăcerea lui îndelungată mi-a dat de înțeles că însemna mai mult pentru el decât crezusem.

— E diferit de ce am avut noi. E o relație mai liniştită, poate mai prietenească. Dar este stabilă. Mă pot baza pe Kriss şi ştiu, fără nicio îndoială, că îmi este devotată. După cum vezi, există foarte puține certitudini în lumea mea. E reconfortant din punctul ăsta de vedere.

Am încuviințat, evitându-i în continuare privirea. Nu mă puteam gândi decât la cum vorbea despre noi la timpul trecut şi cum nu avea decât cuvinte de laudă la adresa lui Kriss. Îmi doream să fi avut ceva rău de spus despre ea, ceva care să o coboare puțin în ochii lui; dar nu aveam. Kriss era o adevărată lady. De la început, făcuse totul cum trebuia şi eram oricum surprinsă că mă preferase. Era perfectă pentru el.

— Atunci de ce Celeste? am întrebat, uitându-mă în sfârşit la el. Din moment ce Kriss e atât de minunată...

Maxon a clătinat din cap, părând ruşinat de acest subiect. Cu toate astea, fusese ideea lui să vorbească despre asta, aşa că trebuia să fi avut ceva de spus. S-a ridicat în picioare, încercând din nou să-şi întindă spatele şi a început să se plimbe în sus şi-n jos, atât cât îi permitea spațiul.

— După cum ştii, viața mea e plină de probleme despre care prefer să nu vorbesc. Trăiesc într-o stare continuă de

tensiune. Sunt mereu supravegheat, judecat. Părinții mei, consilierii mei... există întotdeauna camere de filmat în jurul meu şi acum sunteți toate aici, a spus, îndreptându-se spre mine. Sunt sigur că te-ai simțit ca într-o cuşcă măcar o dată, din cauza poziției tale sociale, dar imaginează-ți cum mă simt eu. Am văzut şi cunosc o mulțime de lucruri, America; şi nu cred că voi putea vreodată să le schimb. Eşti conştientă, sunt sigur, de faptul că, practic, tatăl meu va trebui să se retragă când voi împlini douăzeci de ani, când va simți că sunt pregătit să conduc; dar chiar crezi că nu va continua să tragă sforile? Aşa vor sta lucrurile cât timp va trăi; şi ştiu că este un om îngrozitor, dar nu vreau să moară... *Este* cu toate astea tatăl meu.

Am încuviințat.

— Apropo de asta, tata s-a amestecat în desfăşurarea Alegerii de la început. Dacă te uiți la cine a rămas în competiție, e destul de evident.

A început să enumere fetele pe degete.

— Natalie este foarte maleabilă, iar asta o face să fie preferata tatei, din moment ce eu sunt prea îndărătnic, după părerea lui. Faptul că o place aşa de mult mă face să mă lupt cu impulsul de a o urî. Elise are aliați în Noua Asie, dar nu sunt sigur că asta ne va folosi la ceva. Războiul ăsta...

Maxon a rămas un pic de gânduri, apoi a clătinat din cap. Existau nişte detalii despre război pe care nu voia să le discute cu mine.

— Iar Elise e atât de... nici nu găsesc un cuvânt potrivit. Am ştiut de la început că nu vreau o fată care să aprobe tot spun sau să mă adore la comandă. Când încerc să o

contrazic cu ceva, ea renunță la părerea ei și îmi dă dreptate. De fiecare dată! Mă scoate din minți. E ca și cum n-ar avea coloană vertebrală.

A luat o gură de aer ca să se calmeze. Nu-mi dădusem seama cât îl enerva. Avusese mereu răbdare cu noi. În cele din urmă, s-a uitat la mine.

— Tu ai fost alegerea mea. Singura mea alegere. Tata nu a fost prea entuziasmat, dar atunci încă nu făcuseși nimic care să-l supere. Cât timp stăteai la locul tău, nu avea nimic împotriva faptului că rămâneai. De fapt, chiar nu îl deranja faptul că te-am ales, dacă te comportai corespunzător. S-a folosit de ce-ai făcut în ultima vreme ca să-mi demonstreze că am judecat greșit și insistă ca acum să aibă ultimul cuvânt.

A clătinat din cap.

— Dar asta nu contează. Celelalte — Marlee, Kriss și Celeste — au fost alese de consilieri. Marlee era favorita, la fel cum e și Kriss.

A oftat.

— Kriss ar fi o alegere bună. Mi-aș dori să mă lase să mă apropii de ea, fie și numai pentru că nu știu dacă există... chimie între noi. Aș vrea să-mi pot face măcar o idee. Cât despre Celeste, e o persoană foarte influentă, o adevărată celebritate. Dă bine la televizor. Ar suna bine ca pentru decizia finală să aleg pe cineva aproape de nivelul meu. O plac cel puțin pentru că e tenace. Măcar are coloană vertebrală. Dar îmi dau seama că e o fire vicleană și că încearcă să profite cât mai mult de pe urma circumstanțelor. Știu că, atunci când mă îmbrățișează, strânge de fapt la piept coroana.

A închis ochii, ca şi cum ce urma să spună era partea cea mai groaznică.

— Se foloseşte de mine, aşa că nu mă simt vinovat că mă folosesc de ea. Şi nu aş fi surprins dacă ar fi încurajat-o cineva să mi se arunce în braţe. Pot să respect limitele impuse de Kriss. Şi aş fi preferat de o mie de ori să fiu în braţele tale, dar tu abia dacă ai vorbit cu mine... E aşa de îngrozitor că vreau să nu conteze cincisprezece minute din viaţa mea? Că vreau să mă simt bine? Să mă prefac o vreme că sunt iubit de cineva? Poţi să mă judeci dacă vrei, dar nu o să-mi cer scuze pentru că am nevoie de o doză de normalitate în viaţa mea.

S-a uitat adânc în ochii mei, aşteptând să-i reproşez ceva şi sperând, în acelaşi timp, că n-o s-o fac.

— Înţeleg asta.

M-am gândit la Aspen, cum mă ţinea strâns în braţe şi îmi făcea promisiuni. Nu făcusem şi eu exact acelaşi lucru? Vedeam cum Maxon se străduia să-şi dea seama dacă vorbeam serios. Era însă un secret pe care nu-l puteam împărtăşi. Chiar dacă ieşisem din joc, nu puteam să-l las pe prinţ să aibă impresia asta despre mine.

— Ai alege-o vreodată? Pe Celeste, adică?

S-a aşezat lângă mine, mişcându-se cu atenţie. Nu puteam să-mi imaginez cât de rău trebuia să-l doară spatele.

— Dacă aş fi nevoit, aş alege-o pe ea, şi nu pe Elise sau Natalie. Dar asta o să se întâmple doar în cazul în care Kriss se hotărăşte să plece.

Am încuviinţat.

— Kriss e o alegere bună. O să fie o prințesă mult mai bună decât aș fi putut fi eu vreodată.

L-a bufnit râsul.

— Ea nu instigă lumea la răzvrătire. Dumnezeu știe unde ar ajunge țara asta cu tine la conducere.

Am râs, gândindu-mă că avea dreptate.

— Probabil că aș distruge-o.

Maxon a vorbit, continuând să zâmbească.

— Dar poate că are nevoie să fie distrusă.

O vreme nu am mai spus nimic. Mă întrebam cum ar fi arătat lumea noastră în ruine. Nu era posibil să scăpăm de familia regală — n-am avea cum să-i dăm la o parte, nici măcar treptat — dar unele lucruri puteau fi schimbate. Funcțiile s-ar fi obținut prin alegeri, și nu prin moștenire. Iar castele... astea chiar că aș fi vrut să dispară de tot.

— Ai vrea să-mi faci o favoare? m-a întrebat Maxon.

— Cum adică?

— În seara asta ți-am spus atâtea lucruri pe care mi-a fost foarte greu să le recunosc. Mă întrebam dacă mi-ai putea răspunde la o întrebare.

Avea o expresie atât de sinceră, încât nu am putut să-l refuz. Speram să nu regret, dar fusese mai deschis cu mine decât meritam.

— Da. Orice.

A înghițit în sec.

— M-ai iubit vreodată?

Maxon m-a privit în ochi și m-am întrebat dacă putea citi adevărul în ei. Dacă vedea toate sentimentele cu care mă luptasem deoarece îl crezusem altfel decât era cu adevărat,

toate sentimentele pe care niciodată nu voisem să le numesc. Mi-am ferit privirea.

— Am fost distrusă atunci când am crezut că erai răspunzător pentru pedepsirea lui Marlee. Nu doar pentru că s-a întâmplat, ci şi pentru că nu voiam să te consider o astfel de persoană. Ştiu că atunci când vorbeşti despre Kriss sau când îmi amintesc că ai sărutat-o pe Celeste... sunt atât de geloasă, încât abia mai pot respira. Şi ştiu că atunci când am vorbit de Halloween, mă gândeam la viitorul nostru. Şi eram fericită. Ştiu de asemenea că, dacă m-ai fi întrebat, aş fi spus da.

Ultimele cuvinte fuseseră o şoaptă stinsă, pentru că-mi era foarte greu să vorbesc despre acest subiect.

— Şi mai ştiu că niciodată n-am ştiut ce să cred despre faptul că te întâlneşti şi cu altele sau despre statutul tău de prinţ. După tot ce mi-ai spus în seara asta, cred că sunt nişte părţi din tine pe care o să mi le ascunzi mereu...

— Dar, cu toate astea...

Am clătinat din cap. Nu puteam s-o spun cu voce tare. Dacă o făceam, cum aş mai fi putut să plec?

— Îţi mulţumesc, mi-a şoptit. Cel puţin acum ştiu sigur că, pentru un scurt interval de timp, am simţit amândoi acelaşi lucru.

Mă usturau ochii din cauza lacrimilor care ameninţau să-i înece. Nu-mi spusese niciodată că mă iubeşte şi nici acum nu o spunea. Dar cuvintele erau atât de aproape.

— M-am purtat atât de prostesc, am recunoscut cu respiraţia tăiată.

Mă împotrivisem mult lacrimilor, dar nu mai rezistam.

— Am tot lăsat coroana să mă sperie, să mă țină departe de tine. Mi-am spus că nu contai de fapt pentru mine. Te suspectam că mă mințeai sau că mă păcăleai, că nu aveai încredere în mine sau că nu-ți păsa suficient. M-am convins că nu eram importantă pentru tine.

M-am uitat la chipul lui fermecător.

— E de ajuns să mă uit o dată la spatele tău și să știu că ai face orice pentru mine. Iar eu am dat cu piciorul la tot. Am dat pur și simplu cu piciorul...

Și-a deschis brațele și m-am prăbușit în strânsoarea lor. Maxon m-a îmbrățișat în liniște, trecându-și mâinile prin părul meu. Speram să pot să șterg totul cu buretele și să rămân pentru totdeauna în acea clipă în care amândoi realizaserăm cât de mult însemnam unul pentru celălalt.

— Te rog, nu plânge, iubito. Dacă aș putea, te-aș cruța de lacrimi pentru tot restul vieții.

Am vorbit, respirând neregulat.

— N-o să te mai văd niciodată. E doar vina mea.

M-a strâns mai tare.

— Nu, eu ar fi trebuit să fiu mai sincer cu tine.

— Eu ar fi trebuit să am mai multă răbdare.

— Eu ar fi trebuit să te cer de soție în noaptea aia în camera ta.

— Eu ar fi trebuit să te las.

L-a bufnit râsul. M-am uitat la fața lui, nefiind sigură de câte ori aveam să-l mai văd surâzând. Maxon mi-a șters lacrimile de pe obraji și a rămas așa, privindu-mă adânc în ochi. I-am întors gestul, vrând cu disperare să țin minte acest moment.

— America... nu ştiu cât timp ne-a mai rămas împreună, dar nu vreau să-l petrec regretând tot ce nu am făcut.

— Nici eu.

Mi-am lipit faţa de palma lui, sărutând-o. Apoi i-am sărutat vârful degetelor. Şi-a băgat mâna adânc în părul meu şi şi-a apropiat buzele de ale mele.

Îmi fusese dor de săruturile astea, atât de liniştite, atât de sigure. Ştiam că Aspen sau alt bărbat cu care m-aş fi măritat nu m-ar fi făcut niciodată să mă simt aşa. Nu îi înseninam viaţa. *Eram* viaţa lui. Nu a fost o explozie, nu au fost artificii. Era o flacără care mocnea din interior.

Am alunecat pe podea, cu Maxon deasupra mea. Îmi dezmierda obrazul, gâtul, umerii, sărutându-mi apoi buzele, în timp ce eu îmi treceam degetele prin părul lui. Era atât de moale, încât aproape că îmi gâdila palmele.

După o vreme am scos păturile şi am improvizat un pat. Am stat îmbrăţişaţi, privindu-ne adânc în ochi. Dacă ar fi fost după el, am fi putut face asta la nesfârşit.

După ce i s-a uscat cămaşa, a pus-o pe el, şi-a îmbrăcat haina, ca să ascundă petele de sânge, şi s-a aşezat înapoi lângă mine. Când am obosit, am început să vorbim. Nu voiam să adorm şi să pierd vreo secundă din ce se întâmpla şi am simţit că nici el nu voia asta.

— Crezi că o să te împaci cu el? Cu fostul?

Nu voiam să vorbesc despre Aspen acum, dar m-am gândit o clipă la asta.

— Ar fi o alegere bună. Deştept, curajos, poate singura persoană din lume mai încăpăţânată decât mine.

Maxon a surâs. Stăteam cu ochii închişi, dar vorbeam în continuare.

— Dar va trebui să treacă un timp până să mă pot gândi la asta.

— Mmm.

Ne adânceam în tăcere. Maxon îmi mângâia mâna pe care mi-o strângea într-a lui.

— Aş putea să-ţi scriu? m-a întrebat.

Am stat un pic pe gânduri.

— Poate că ar trebui să aştepţi câteva luni. S-ar putea să nu-ţi fie dor de mine.

Maxon a râs cu jumătate de gură.

— Dacă o s-o faci... trebuie să-i spui lui Kriss.

— Ai dreptate.

Nu era clar dacă asta însemna că avea să-i spună sau că pur şi simplu renunţa să-mi scrie, dar în acel moment nu voiam să ştiu.

Nu îmi venea să cred că toate astea se întâmplau din cauza unei nenorocite de cărţi.

Mi s-a tăiat respiraţia şi brusc am deschis ochii. Cartea!

— Maxon, dacă rebelii caută jurnalele?

S-a foit, nelămurit.

— Ce vrei să spui?

— Când m-au urmărit în ziua aceea, în grădină, i-am văzut trecând pe lângă mine. Era o fată care a scăpat o geantă plină de cărţi. Bărbatul care era cu ea, de asemenea. Rebelii vin aici şi fură cărţi. Dacă sunt în căutarea uneia anume?

Maxon a deschis ochii, cu o privire foarte concentrată.

— America... ce anume scria în jurnal?

— Destul de multe. Cum Gregory a furat practic conducerea țării, cum a impus sistemul castelor. A fost îngrozitor, Maxon.

— Dar *Actualitățile* au fost întrerupte, a insistat el. Chiar dacă asta căutau, nu aveau cum să știe că jurnalul era cartea prezentată de tine și nici ce cuprinde el. Crede-mă, după acea mică apariție, tata a avut grijă să fie și mai protejate.

— Pân-aici mi-a fost, am spus și mi-am acoperit fața, înăbușindu-mi un căscat. O știu foarte bine.

— Nu, m-a liniștit. Nu te agita din cauza asta. Poate că doar le place foarte mult să citească.

Am gemut ca răspuns la încercarea lui de a face o glumă.

— Chiar nu credeam că pot să înrăutățesc situația.

— Șșșt, mi-a spus apropiindu-se de mine.

Brațele lui puternice m-au țintuit de podea.

— Nu-ți mai face griji acum. Ar trebui să dormi.

— Dar nu vreau, am șoptit, deși mă cuibăream tot mai aproape de el.

Maxon a închis iar ochii, ținându-mă în continuare în brațe.

— Nici eu nu vreau. Chiar și în zilele mele bune, sunt agitat când trebuie să dorm.

M-a durut sufletul. Nu puteam să-mi imaginez cum era pentru el să trăiască într-o stare permanentă de neliniște, mai ales că tatăl lui era cel care îi făcea asta.

Mi-a dat drumul la mână și a căutat ceva în buzunar. L-am privit printre gene, dar el făcea toate astea cu ochii închiși. Somnul era atât de aproape. Mi-a regăsit mâna și

a început să-mi lege ceva la încheietură. Am recunoscut brățara pe care mi-o luase din Noua Asie.

— Am tot ținut-o în buzunar. Sunt un romantic demn de milă, nu-i așa? Intenționam să o păstrez, dar voiam să ai ceva de la mine.

A pus brățara peste cea de la Aspen și am simțit cum, dedesubt, nasturele mi se adâncea în piele.

— Mulțumesc. Sunt fericită că mi-ai înapoiat-o.

— Atunci și eu sunt fericit.

Niciunul din noi nu a mai spus altceva.

Capitolul 30

M-a trezit scârțâitul uşii, iar lumina care pătrundea era atât de puternică, încât am fost nevoită să-mi acopăr ochii.

— Alteță? a întrebat cineva. Oh, Doamne! L-am găsit, a țipat necunoscutul. Trăieşte!

În jurul nostru s-a stârnit o agitație generală, soldații şi majordomii dând năvală peste noi.

— Nu ați putut să ajungeți la parter, Alteța Voastră? a întrebat unul dintre soldați.

I-am căutat din priviri ecusonul. Markson. Nu eram sigură, dar părea să fie de rang superior.

— Nu. Un ofițer trebuia să-mi anunțe părinții. I-am spus să se ducă mai întâi la ei, a explicat Maxon, încercând să-şi aranjeze părul.

Când a început să se mişte, o singură dată s-a dat de gol, printr-o uşoară grimasă de durere.

— Care ofițer?

Maxon a oftat.

— Nu i-am reținut numele.

S-a uitat la mine, în căutarea unei confirmări.

— Nici eu. Dar știu că avea un inel pe degetul mare. Era cenușiu, din cositor sau ceva de genul ăsta.

Ofițerul Markson a clătinat din cap.

— Acela era Tanner. Nu a supraviețuit. Am pierdut cam douăzeci și cinci de soldați și doisprezece oameni din personal.

— Poftim? am icnit, ducându-mi mâna la gură.

Aspen.

M-am rugat să fie în siguranță. Fusesem atât de epuizată în ultimele ore, încât nu-mi trecuse prin minte să-mi fac griji pentru ce se petrecea în palat.

— Și părinții mei? Restul fetelor din Elită?

— Toată lumea e bine, domule. Însă mama dumneavoastră a fost cam nervoasă.

— A ieșit din adăpost?

Ne-am urnit din loc, cu Maxon în frunte.

— Au ieșit toți. Am ratat câteva dintre refugiile mai mici și făceam o a doua verificare, sperând să vă găsim pe dumneavoastră și pe Lady America.

— Oh, Doamne! a zis Maxon. O să mă duc la ea mai întâi.

Apoi a înțepenit brusc.

I-am urmărit privirea și am văzut dezastrul pe care îl lăsaseră în urmă rebelii. Aceeași propoziție, ca și data trecută, era mâzgălită pe pereți.

VENIM DUPĂ VOI.

Amenințarea fusese scrisă iar și iar, în toate locurile și prin orice mijloace posibile. În afară de asta, distrugerile

erau mai însemnate ca niciodată. Nu văzusem până atunci de ce erau în stare să facă la primul etaj, ci doar pe coridoarele din apropierea camerei mele. Petele mari de pe covor marcau locul unde murise cineva, poate o slujnică neajutorată sau un soldat neînfricat. Geamurile fuseseră sparte, lăsând în rame colți ascuțiți de sticlă.

Lămpile și candelabrele fuseseră sfărâmate, deși unele se încăpățânau încă să pâlpâie. Cele mai înspăimântătoare erau imensele găuri din pereți; mă făceau să mă întreb dacă rebelii surprinseseră oameni intrând în adăposturi, dacă întorseseră palatul cu susul în jos în căutarea ascunzătorilor. Cât de aproape de moarte fuseserăm oare eu și Maxon în acea noapte?

— Domnișoară? mi s-a adresat un soldat, aducându-mă înapoi la realitate. Ne-am permis să contactăm toate familiile. Se pare că atacul asupra familiei lui Lady Natalie a fost o încercare de a pune capăt Alegerii. Vă amenință familiile, pentru a vă determina să părăsiți palatul.

Am dus mâna la gură.

— Nu.

— Am trimis deja soldați de la palat ca să-i protejeze. Regele a fost foarte ferm în privința asta: niciuna dintre fete nu trebuie să plece.

— Și dacă vor să plece? a vrut să știe Maxon. Nu putem să le ținem aici împotriva voinței lor.

— Desigur, domnule. Va trebui să vorbiți cu regele.

Soldatul a părut pus în încurcătură, neștiind ce să facă în cazul unei diferențe de opinii.

— Nu va trebui să-mi mai păziți familia mult timp, am spus, sperând să mai elimin din tensiune. Transmite-le că voi fi acasă în curând.

— Sigur, domnişoară, a spus soldatul făcând o plecăciune.

Maxon a intervenit.

— Mama este la ea în cameră?

— Da, domnule.

— Spune-i că vin. Poți pleca.

Şi am rămas din nou singuri.

Maxon mi-a luat mâna într-a lui.

— Nu te grăbi să pleci. Ia-ți la revedere de la slujnice şi de la cine vrei. Şi mănâncă. Ştiu cât de mult îți place mâncarea de aici.

Am zâmbit.

— Bine, aşa o să fac.

Maxon şi-a umezit buzele, foindu-se încurcat. Aici se termina. Ne luam la revedere.

— M-ai schimbat pentru totdeauna. Şi nu o să te uit niciodată.

Mi-am trecut mâna liberă peste pieptul lui, netezindu-i haina.

— Să nu te tragi de ureche pentru nimeni altcineva. Asta îmi rămâne mie, i-am spus, surâzând.

— Multe lucruri îți rămân ție, America.

Am înghițit în sec.

— Trebuie să plec.

El a încuviințat.

M-a sărutat o dată pe buze, în fugă, şi s-a grăbit să plece. L-am urmărit până când a ieşit din raza mea vizuală şi apoi m-am îndreptat spre camera mea.

Fiecare treaptă pe care o urcam era o tortură, din cauza lucrurilor pe care le lăsasem în urmă, dar şi pentru că mă temeam de ce mă aştepta. Dacă sunam din clopoţel şi Lucy nu avea să vină? Sau Mary? Sau Anne? Dacă mă uitam la faţa fiecărui soldat pe lângă care treceam şi niciunul dintre ei nu avea să fie Aspen?

Stricăciunile erau la tot pasul. Dar mă aflam încă în cea mai frumoasă clădire pe care o văzusem vreodată, chiar şi aşa în ruină. Îmi era imposibil să-mi imaginez cât timp şi câţi bani trebuiau pentru restaurare. Rebelii fuseseră foarte riguroşi. Apropiindu-mă de camera mea am auzit pe cineva plângând. Lucy.

Am răsuflat uşurată, fericită să o ştiu în viaţă, dar îngrozită de motivele pentru care ar fi putut să plângă. Mi-am adunat tot curajul şi am cotit ca să intru în cameră.

Mary şi Anne munceau cu feţele roşii şi ochii umflaţi, adunând sticla spartă de la uşile balconului. Am văzut-o pe Mary cum s-a oprit din măturat ca să răsufle şi să se calmeze. Într-un colţ Lucy plângea la pieptul lui Aspen.

— Şşşt, îi spunea el ca s-o aline. O s-o găsească, sunt sigur.

Am fost atât de uşurată, încât am izbucnit în plâns.

— Eşti bine. Sunteţi toţi bine.

Aspen a dat drumul unui oftat lung, umerii săi împovăraţi de grijă relaxându-se.

— Domnişoară? m-a strigat Lucy.

În clipa următoare alerga spre mine. Nu cu mult în urma ei au venit şi Mary şi Anne, copleşindu-mă cu îmbrăţişări.

— Oh, nu se cuvine să facem aşa ceva, a spus Anne în timp ce mă ţinea în braţe.

— Mai lasă asta, pentru numele lui Dumnezeu, i-a răspuns Mary.

Şi eram atât de fericite că eram tefere şi nevătămate, încât am început să râdem.

În spatele lor stătea Aspen, privindu-ne cu un zâmbet tăcut, vădit recunoscător să mă vadă acolo.

— Unde aţi fost? V-au căutat peste tot.

Mary m-a tras pe pat ca să mă aşez, deşi totul era un dezastru, pătura numai zdrenţe, pernele tăiate şi golite de fulgi.

— Într-una din sălile de refugiu pe care le-au ratat. Şi Maxon e bine, le-am spus.

— Slavă Domnului, a zis Anne.

— Mi-a salvat viaţa. Mă îndreptam spre grădină când au venit rebelii. Dacă aş fi fost afară...

— Oh, domnişoară, a plâns Mary.

— Nu vă îngrijoraţi, a intervenit Anne. Aranjăm camera într-o clipită şi avem o rochie nouă extraordinară pentru când sunteţi gata. Şi putem...

— Nu o să fie cazul. Plec acasă astăzi. O să mă îmbrac cu ceva simplu şi-o să plec în câteva ore.

— Poftim? a spus Mary pe nerăsuflate. Dar de ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu a mers.

M-am uitat la Aspen, dar era imposibil să-i descifrez expresia. Pe chip i se putea citi doar uşurarea că eram în viaţă.

— Am crezut că dumneavoastră veți fi aleasa, s-a plâns Lucy. Încă de la început. Și după tot ce ați spus aseară... nu pot să cred că plecați acasă.

— E foarte drăguț din partea ta, dar totul o să fie bine. De acum încolo, vă rog să faceți tot ce puteți pentru a o ajuta pe Kriss. Pentru mine.

— Desigur, a promis Anne.

— Orice pentru dumneavoastră, a urmat-o Mary.

Aspen și-a dres glasul.

— Doamnelor, dacă ați putea să ne lăsați un moment. Dacă Lady America pleacă astăzi trebuie să trecem împreună peste niște măsuri de siguranță. Nu am ajuns până aici doar ca să permitem cuiva să o rănească acum.

— Anne, vrei te rog să aduci niște prosoape curate? Ar trebui să se întoarcă acasă ca o lady. Mary, niște mâncare?

Amândouă au dat din cap.

— Și, Lucy, ai cumva nevoie să te odihnești?

— Nu! a țipat ea mândră. Pot să muncesc.

Aspen a zâmbit.

— Foarte bine atunci.

— Lucy, mergi în camera de lucru și termină rochia. O să venim și noi în curând să te ajutăm. Nu-mi pasă de nimeni, Lady America. Veți părăsi palatul cu stil, a decis Anne.

— Da, să trăiți, i-am răspuns.

Au plecat, închizând ușa în urma lor.

Aspen a venit spre mine și m-am ridicat ca să-l privesc în ochi.

— Credeam că ai murit. Credeam că te-am pierdut.

— Nu astăzi, am zis, schițând un zâmbet.

În circumstanțe atât de sumbre, puteam să-mi păstrez calmul doar glumind.

— Am primit scrisoarea de la tine. Nu pot să cred că nu mi-ai spus despre jurnal.

— Nu am avut cum.

S-a apropiat de mine şi mi-a trecut mâna prin păr.

— Mer, dacă nu ai putut să mi-l arăți mie, chiar nu ar fi trebuit să încerci să-l arăți întregii țări. Şi chestia cu castele... eşti nebună, ştii asta?

— Oh, ştiu.

Am privit în pământ, gândindu-mă la toată nebunia din ziua care trecuse.

— Deci Maxon te-a dat afară din cauza asta?

Am oftat.

— Nu chiar. Regele e cel care mă trimite acasă. Dacă Maxon m-ar cere în căsătorie chiar acum, nu ar conta. Regele spune nu, deci trebuie să plec.

— Oh, a spus el simplu. O să fie ciudat fără tine aici.

— Ştiu, am spus oftând.

— O să-ți scriu, mi-a promis imediat. Şi pot să-ți trimit şi bani, dacă vrei. Am destui. Putem să ne căsătorim imediat cum mă întorc acasă. Ştiu că mai e ceva timp...

— Aspen, am spus întrerupându-l.

Nu ştiam cum să-i spun că inima tocmai îmi fusese frântă.

— Vreau puțină liniște după ce plec, bine? Trebuie să-mi revin după toate astea.

Jignit, a făcut un pas înapoi.

— Deci, nu înțeleg, nu vrei să-ți scriu sau să te sun?

— Poate nu chiar imediat, am spus, încercând să-l calmez. Vreau doar să petrec un timp cu familia şi să mă regăsesc. Având în vedere toată nebunia prin care am trecut cât am stat aici, nu pot...

— Opreşte-te, a spus ridicând o mână.

A tăcut un moment, încercând să-mi descifreze expresia.

— Încă îl vrei, m-a acuzat. După tot ce a făcut — după tot ce s-a întâmplat cu Marlee — şi chiar şi acum, când nu a mai rămas nicio urmă de speranţă, tu încă te gândeşti la el.

— Nu a făcut niciun rău nimănui, Aspen. Aş vrea să pot să-ţi explic ce s-a întâmplat cu Marlee, dar i-am dat cuvântul că o să păstrez secretul. Nu am resentimente faţă de Maxon. Ştiu că s-a terminat, dar aşa m-am simţit şi când tu m-ai părăsit.

A pufnit neîncrezător, aruncându-şi capul pe spate, de parcă nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vorbesc serios. Când ai pus capăt relaţiei noastre, Alegerea a devenit colacul meu de salvare pentru că ştiam că în felul ăsta aveam măcar ceva timp ca să trec peste ce simţeam pentru tine. Apoi ai apărut aici şi totul s-a schimbat. Tu ai fost cel care a schimbat lucrurile între noi, când m-ai părăsit în căsuţa din copac; iar acum crezi că, dacă insişti suficient, poţi face să fie totul ca înainte. Nu merge aşa. Dă-mi şansa să te *aleg*.

Pe măsură ce cuvintele îmi ieşeau din gură, realizam că asta era o mare parte din problemă. Îl iubisem pe Aspen atâta timp, încât pur şi simplu ajunsesem să considerăm anumite lucruri de la sine înţelese. Dar acum situaţia era diferită. Nu mai eram aceiaşi sărmani din Carolina. Vă-

zusem prea multe ca să ne mai prefacem că am mai putea fi vreodată fericiți în pielea acelorași oameni de atunci.

— De ce nu m-ai alege pe mine, Mer? Nu sunt eu singura ta opțiune? m-a întrebat cu tristețe în glas.

— Ba da. Nu te deranjează asta? Nu vreau să fiu fata cu care ai rămas, doar pentru că cealaltă singură opțiune pe care o am nu e disponibilă și pentru că tu nu te-ai uitat la altcineva. Chiar ți-ar conveni să fim împreună doar pentru că nu ai alte opțiuni?

— Nu mă interesează cum ajung să te am, Mer, mi-a spus el apăsat.

S-a repezit deodată la mine, luându-mi fața în mâini. M-a sărutat sălbatic, încercând să mă forțeze să-mi amintesc ce însemna pentru mine.

Nu am putut să-i răspund la sărut.

Când, în cele din urmă, a renunțat, mi-a dat capul pe spate, analizându-mi chipul.

— Ce se întâmplă aici, America?

— Am inima frântă! Asta se întâmplă! Cum crezi că mă simt? Sunt atât de dezorientată și tu ești tot ce mi-a mai rămas și nu mă iubești suficient încât să mă lași să respir.

Am început să plâng, iar el s-a calmat în cele din urmă.

— Îmi pare rău, Mer, mi-a șoptit. Mă tot gândesc că, dintr-un motiv sau altul, te-am pierdut și instinctul meu îmi spune să lupt pentru tine. E tot ce știu să fac.

Am rămas cu privirea în podea, încercând să-mi revin.

— Pot să aștept, mi-a promis. Când ești pregătită, scrie-mi. Te iubesc suficient încât să te las să respiri. După

noaptea trecută, e singurul lucru de care am nevoie. Te rog, respiră.

M-am lipit de pieptul lui, lăsându-l să mă strângă în braţe, dar nu mai era la fel. Întotdeauna crezusem că Aspen o să facă parte din viaţa mea şi, pentru prima dată, m-am întrebat dacă într-adevăr aşa avea să fie.

— Îţi mulţumsec, i-am şoptit. Vezi ce faci pe aici. Nu încerca să fii erou, Aspen. Ai grijă de tine.

A făcut un pas înapoi, încuviinţând încet, dar nespunând nimic. M-a sărutat pe frunte şi s-a îndreptat spre uşă.

Am stat acolo multă vreme, neştiind ce să fac, aşteptând să vină slujnicele să mă aranjeze, pentru ultima dată.

Capitolul 31

Am tras de poala rochiei.

— Nu e prea pompoasă pentru ocazia asta?

— Nu, deloc! a insistat Mary.

Era după-amiază şi mă îmbrăcaseră într-o rochie de seară. Era mov şi avea un aer regal. Mânecile îmi ajungeau până la coate pentru că în Carolina era mai frig; duceam pe braţ o pelerină impetuoasă cu glugă, pentru mai târziu. Gulerul rochiei era înalt ca să mă apere de vânt, iar părul îmi fusese coafat atât de elegant, încât eram sigură că niciodată, în tot timpul petrecut la palat, nu arătasem mai frumoasă. Mi-aş fi dorit să pot trece pe la regina Amberly, convinsă că până şi ea ar fi fost impresionată.

— Nu vreau să o mai lungesc, am insistat. Şi-aşa mi-e destul de greu să plec. Vreau doar să ştiţi că sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Nu numai că aţi avut grijă să fiu spălată şi îmbrăcată, dar v-aţi

şi petrecut timpul alături de mine, v-a păsat de mine. Nu vă voi uita niciodată.

— Nici noi n-o să vă uităm vreodată, domnişoară, mi-a promis Anne.

Am încuviinţat şi-am început să-mi flutur energic mâinile prin faţa ochilor, încercând să nu izbucnesc în lacrimi.

— Gata, gata, am plâns destul pentru o singură zi. Îi puteţi spune şoferului că o să cobor imediat, vă rog, am nevoie de un moment.

— Sigur, domnişoară.

— Tot e nepotrivit să ne îmbrăţişăm? a întrebat Mary, uitându-se la mine şi apoi la Anne.

— Cui îi pasă? a spus aceasta şi s-au adunat toate în jurul meu pentru ultima dată.

— Să aveţi grijă de voi.

— Şi dumneavoastră, domnişoară, a zis Mary.

— Mereu aţi fost o lady, a adăugat Anne.

S-au îndepărtat, dar Lucy m-a mai ţinut puţin în braţe.

— Vă mulţumesc, a şoptit şi mi-am dat seama că plângea. O să-mi fie dor de dumneavoastră.

— Şi mie.

Mi-a dat drumul şi s-au îndreptat spre uşă, grupându-se. Au făcut o ultimă reverenţă şi mi-au făcut cu mâna, lăsându-mă singură.

În ultimele săptămâni îmi dorisem de atâtea ori să pot pleca. Acum că venise momentul, la numai câteva secunde distanţă, mi-era groază. Am ieşit pe balcon. M-am uitat spre grădină, privind visător banca unde făcusem cunoştinţă

cu Maxon. Nu ştiam de ce, dar mă gândisem că el avea să fie acolo.

Dar nu era. Avea lucruri mai importante de făcut decât să piardă vremea gândindu-se la mine. Am atins brăţara de la încheietură. Ba *avea să se gândească* la mine, de fapt, din când în când, iar asta mă liniştea. Indiferent de circumstanţe, brăţara era martora faptului că eu şi Maxon avuseserăm ceva real.

M-am retras, am închis uşa şi m-am îndreptat spre coridor. Mă mişcam încet, admirând pentru ultima dată frumuseţea palatului, ştirbită acum de oglinzile sparte şi ramele ciobite.

Mi-am amintit de prima zi, cum coborâsem pe scările principale, derutată şi recunoscătoare în acelaşi timp. Pe atunci erau atât de multe fete!

Când am ajuns la intrarea principală, m-am oprit pentru un moment. Mă obişnuisem să stau în spatele acelor uşi imense de lemn, iar acum părea aproape nenatural să ies dincolo de ele.

Am inspirat adânc şi am întins mâna spre clanţă.

— America?

M-am întors. Maxon era în celălalt capăt al coridorului.

— Hei, am spus încurcată.

Nu credeam că aveam să-l mai văd.

A venit repede spre mine.

— Arăţi absolut uluitor.

— Mulţumesc, am spus, atingând ţesătura fină a ultimei mele rochii de la palat.

S-a lăsat o clipă de tăcere, timp în care am stat şi ne-am uitat unul la celălalt. Poate că doar asta era: o ultimă şansă de a ne privi faţă-n faţă.

Dintr-odată şi-a dres glasul, aducându-şi aminte de ce venise.

— Am vorbit cu tata.

— Ah?

— Da. Era destul de fericit că nu am murit aseară. După cum probabil că ai ghicit, e foarte important pentru el să duc mai departe dinastia. I-am explicat cum mai aveam puţin şi muream din cauza pedepsei lui şi i-am spus că datorită ţie am găsit refugiul.

— Dar nu am...

— Ştiu. Dar nu trebuie să ştie şi el.

Am zâmbit.

— Apoi i-am spus că te-am instruit în privinţa problemelor de comportament. Din nou, nu e cazul să ştie că nu e aşa; dar, dacă ai vrea, ai putea să te comporţi ca şi cum s-ar fi întâmplat.

Nu înţelegeam de ce ar fi trebuit să mă comport ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva, când urma să fiu în celălalt capăt al ţării, dar am încuviinţat.

— Şi pentru că, din câte ştie el, mi-ai salvat viaţa, a fost de acord că dorinţa mea de a nu te trimite acasă e întrucâtva motivată, atât timp cât te comporţi exemplar şi stai la locul tău.

M-am holbat la el, nefiind sigură că auzeam bine.

— Sincer, corect e să plece Natalie. Nu e făcută pentru aşa ceva şi, cum familia ei e în doliu, cel mai bine ar fi să meargă acasă. Am vorbit deja cu ea.

Înmărmurisem.

— Să-ţi explic?

— Te rog.

Maxon a întins mâna, căutând-o pe a mea.

— O să faci în continuare parte din competiţie, dar lucrurile se vor schimba. Probabil că tata o să fie mai strict cu tine şi o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să te prindă pe picior greşit. Cred că există anumite moduri prin care poţi să te aperi, dar asta cu timpul. Ştii că tatăl meu e necruţător. Trebuie să te pregăteşti.

Am încuviinţat.

— Cred că pot să fac asta.

— Mai e ceva.

Maxon s-a uitat în jos, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— America, nu am nicio îndoială că mi-ai cucerit inima de la bun început. Nu se poate să nu ştii asta până acum.

Când a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei, puteam vedea asta în străfundurile lui şi simţi în fiecare fibră a fiinţei mele.

— Ştiu.

— Dar ce nu ai momentan este încrederea mea.

I-am simţit cuvintele ca pe o înţepătură în inimă.

— Poftim?

— Ţi-am împărtăşit atâtea secrete, te-am apărat în toate felurile în care am putut. Dar atunci când fac ceva ce te

nemulţumeşte, acţionezi necugetat. Mă dai la o parte, mă condamni sau, ce e cel mai dramatic, încerci să schimbi întreaga ţară.

Au! Atinsese o coardă sensibilă.

—Trebuie să ştiu că mă pot baza pe tine. Că pot să îţi încredinţez secretele mele, că ai încredere în judecata mea şi că nu-mi ascunzi nimic. Vreau să fii absolut sinceră cu mine şi să nu te îndoieşti de niciuna dintre deciziile mele. Vreau să crezi în mine, America.

Mă durea să aud toate astea, dar avea dreptate. Ce făcusem să îi demonstrez că putea să aibă încredere în mine? Toţi cei din jurul lui îl manipulau într-un fel sau altul. Puteam oare să fiu pur şi simplu alături de el?

Îmi frângeam mâinile.

— Dar am încredere în tine! Şi sper că îţi dai seama că vreau să fiu cu tine. Dar şi tu ai fi putut să fii mai sincer cu mine.

A încuviinţat.

— Probabil. Sunt şi alte lucruri pe care vreau să ţi le spun, dar multe dintre ele sunt de aşa natură încât nu pot fi împărtăşite dacă există fie şi cea mai mică suspiciune că nu poţi să le ţii pentru tine. Trebuie să ştiu că poţi să o faci. Şi trebuie să fii complet deschisă faţă de mine.

Am tras aer în piept, pregătindu-mă să răspund, dar nu am mai făcut-o.

— Maxon, aici erai, a spus Kriss, apărând după colţ. Nu am apucat să te întreb mai devreme dacă rămâne să luăm cina împreună diseară.

Maxon mă privea în timp ce vorbea.

— Sigur. O să mâncăm la tine în cameră.

— Minunat!

A fost dureros să asist la aşa ceva.

— America? Chiar pleci? m-a întrebat ea, apropiindu-se de noi.

I se putea citi în ochi o urmă de speranţă. M-am uitat spre Maxon, a cărui expresie părea să spună: „La asta mă refer. Trebuie să accepţi consecinţele faptelor tale, să ai încredere că pot să aleg singur"..

— Nu, Kriss, nu astăzi.

— Bun.

A oftat, venind să mă îmbrăţişeze. M-am întrebat în ce măsură o făcea de dragul lui Maxon; dar, sincer, nu conta. Kriss era cea mai redutabilă rivală, dar era şi cea mai apropiată prietenă pe care o aveam la palat.

— Chiar mi-am făcut griji pentru tine aseară. Mă bucur că eşti bine.

— Mulţumesc, norocul meu că...

Mai aveam puţin şi îi povesteam ce se petrecuse cu o seară în urmă, dar dacă m-aş fi lăudat, probabil că aş fi distrus dramul de încredere pe care îl câştigasem în ultimele zece minute.

Mi-am dres glasul.

— Norocul meu că soldaţii s-au mişcat aşa repede.

— Slavă Domnului! Bun, ne vedem mai târziu.

S-a întors spre Maxon.

— Iar noi ne vedem diseară.

Kriss a zburdat de-a lungul holului, mai fericită decât o văzusem vreodată. Probabil că, dacă l-aş fi văzut pe

bărbatul pe care-l iubeam punându-mă înaintea preferatei lui, şi eu aş fi ţopăit aşa.

— Ştiu că nu-ţi place că mă duc, dar am nevoie de ea. Dacă tu mă dezamăgeşti, ea e cea mai sigură opţiune.

— Nu contează, am spus ridicând din umeri. Nu o să te dezamăgesc.

L-am sărutat scurt pe obraz şi am urcat scările, fără să mă uit înapoi. În urmă cu câteva ore, crezusem că îl pierdusem definitiv pe Maxon; dar acum, când ştiam ce însemna pentru mine, aveam să lupt pentru el. Restul fetelor habar n-aveau ce le aştepta.

Urcând pe scara principală, m-am simţit mai sigură pe mine. Probabil că ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai mult provocarea care mă aştepta, dar nu puteam să mă gândesc decât la modul în care aveam, în cele din urmă, să o depăşesc.

Poate că regele mi-a simţit bucuria, sau poate că doar aştepta pe cineva; când am ajuns la al doilea etaj, era acolo, în mijlocul coridorului.

S-a apropiat uşor de mine, arătându-mi clar cine deţinea controlul. Când s-a oprit în faţa mea, am făcut o reverenţă.

— Maiestatea Voastră, am salutat.

— Lady America. Se pare că eşti încă aici.

— Într-adevăr.

Un grup de soldaţi a făcut plecăciuni, trecând pe lângă noi.

— Hai să vorbim serios, a spus grav. Ce crezi despre soţia mea?

Am ridicat din sprâncene, surprinsă de direcţia în care mergea conversaţia. Cu toate astea, i-am răspuns sincer.

— Cred că regina e o persoană extraordinară. Nici nu am cuvinte să vă spun cât de mult o admir.

A încuviințat.

— E o raritate. Frumoasă, firește, dar și modestă. Timidă, dar nu într-atât încât să fie lașă. Supusă, cu simțul umorului și un partener de conversație excelent. Se pare că, în ciuda faptului că s-a născut în sărăcie, îi era scris să fie regină.

A făcut o pauză și s-a uitat la mine, încântat de admirația pe care o afișam.

— Despre tine însă nu se poate spune același lucru.

Am încercat să îmi păstrez cumpătul cât a continuat.

— Fizic ești așa și așa. Roșcată, destul de palidă și cu o siluetă acceptabilă, să zicem; dar nu te compari cu Celeste. Cât despre comportament... , a continuat el, inspirând adânc. Ești nepoliticoasă, iei totul în glumă; și singura dată când faci ceva serios, zgudui țara din temelii. Un gest complet iresponsabil. Ca să nu mai vorbim despre ținuta și mersul tău lipsit de grație. Kriss e de departe mai fermecătoare și mai potrivită pentru rolul de prințesă.

Mi-am strâns buzele, hotărâtă să nu plâng. Mi-am reamintit că știam deja tot ce îmi spusese.

— Și, firește, nu câștigăm niciun avantaj politic primindu-te în familie. Nu vii dintr-o castă atât de joasă încât să fii o inspirație pentru popor, și nici nu ai relații. Pe de altă parte, Elise ne-a fost de mare ajutor în călătoria din Noua Asie.

M-am întrebat cât adevăr era acolo, de vreme ce nici măcar nu se întâlniseră cu familia ei. Poate era ceva la mijloc ce eu nu știam. Sau poate toate erau exagerări menite să

mă facă să mă simt mizerabil. Dacă acolo voia să ajungă, făcuse o treabă foarte bună.

M-a fixat cu ochii lui reci.

— Ce cauți aici?

Am înghițit.

— Cred că ar trebui să-l întrebați pe Maxon.

— Dar te întreb pe tine.

— El vrea să rămân, am spus ferm. Eu de asemenea. De vreme ce ambele propoziții sunt adevărate, rămân.

Regele a zâmbit răutăcios.

— Câți ani spuneai că ai? Șaisprezece? Șaptesprezece?

— Șaptesprezece.

— Nu știi prea multe despre bărbați, bănuiesc, și de vreme ce ești aici, nici nu ar fi cazul. Dă-mi voie să-ți spun că pot fi foarte schimbători. Poate că n-ar fi bine să ții cu dinții de dragostea pe care i-o porți, dacă o singură clipă ar fi de ajuns ca inima să-i fie furată de altcineva.

Am mijit ochii, nesigură de ce voia să spună.

— Am ochi prin tot palatul. Știu că sunt fete care îi oferă mai multe decât ți-ai putea imagina. Chiar crezi că o persoană atât de ștearsă ca tine are vreo șansă în fața lor?

Fete? Adică mai multe? Spunea cumva că între Celeste și Maxon se întâmplau mai multe decât văzusem eu pe coridor? Oare noaptea trecută, orele întregi pe care le petrecuserăm sărutându-ne erau banale în comparație cu ce făcea el în restul timpului?

Maxon spusese că vrea să fie sincer cu mine. Oare asta era ceea ce îmi ascunsese?

A trebuit ca, în inima mea, să aleg să am încredere în Maxon.

— Dacă într-adevăr aşa e, Maxon va renunţa la mine când va simţi că e cazul, aşa că nu aveţi motive de îngrijorare.

— Ba am! a zbierat, după care a coborât glasul. Dacă, dintr-o pornire prostească, Maxon chiar ajunge să te aleagă, micile tale isprăvi ar putea să ne coste tot ce avem. Decenii, generaţii întregi de muncă s-ar duce pe apa sâmbetei pentru că tu ai avut impresia că făceai un act de eroism!

S-a postat în faţa mea, atât de aproape încât a trebuit să fac un pas înapoi, însă a continuat să înainteze, lăsând un spaţiu foarte mic între noi. Vorbea pe un ton jos şi aspru, mult mai înspăimântător decât un ţipăt.

— Va trebui să înveţi să-ţi ţii gura. În caz contrar, o să fim duşmani. Şi crede-mă când îţi spun, n-ai vrea să ai în mine un duşman.

Degetul lui se apropiase furios de obrazul meu. Ar fi putut să mă facă bucăţi pe loc. Şi dacă ar fi fost cineva prin preajmă, ce ar fi putut să facă? Nimeni nu avea cum să mă apere de furia regelui.

Am încercat să par calmă.

— Înţeleg.

— Minunat, a spus el, devenind brusc vesel. Te las atunci să te reinstalezi. Bună ziua.

Am rămas acolo, dându-mi seama că tremuram abia după ce plecase. Când îmi ceruse să-mi ţin gura, bănuisem că asta însemna nici să nu-mi *treacă prin minte* să-i povestesc lui Maxon ce se întâmplase. Aşa că, deocamdată, nu

aveam să-i spun. Mă supunea unui test, ca să vadă dacă răspundeam provocărilor. M-am hotărât să nu cedez.

În timp ce îmi spuneam asta, ceva în mine s-a schimbat. Eram agitată, într-adevăr, dar şi foarte furioasă.

Cine se credea să-mi dea mie ordine? Bine, era regele; dar, de fapt, era doar un tiran. Se convinsese, cumva, că dacă oprima şi reducea la tăcere pe toată lumea din jurul lui, ne făcea tuturor un serviciu. Ce fel de binecuvântare era aceea de a fi nevoit să trăieşti la marginea societăţii? Ce era bine în faptul că, în Illéa, toţi aveau limite, mai puţin el?

M-am gândit la Maxon, cum o strecurase pe Marlee în cel mai îndepărtat colţ al bucătăriei. Chiar dacă nu eram la palat de mult timp, ştiam că s-ar fi descurcat mai bine decât tatăl lui. Cel puţin prinţul era capabil de compasiune.

Am continuat să îmi controlez respiraţia şi, odată ce m-am calmat, am pornit mai departe.

Am intrat în camera mea şi m-am grăbit să apăs butonul prin care-mi chemam slujnicele. Mai repede decât m-aş fi aşteptat, Anne, Mary şi Lucy au intrat în cameră într-un suflet.

— Domnişoară? a spus Anne. S-a întâmplat ceva?

Am zâmbit.

— Doar dacă pui la socoteală faptul că nu voi pleca acasă astăzi.

Lucy a chiţăit.

— Serios?

— Foarte.

— Dar cum aşa? a întrebat Anne. Credeam că...

— Ştiu, ştiu. E greu de explicat. Tot ce pot să spun este că am primit o a doua şansă. Maxon e important pentru mine şi am de gând să lupt pentru el.

— Ce romantic! a ţipat Mary, iar Lucy a început să bată din palme.

— Şşşt, liniştiţi-vă, le-a mustrat Anne cu severitate.

Mă aşteptam să fie încântată şi nu înţelegeam de ce devenise brusc serioasă.

— Dacă vrem să câştige, avem nevoie de un plan.

I-am văzut zâmbetul diabolic şi am făcut la fel. Nu cunoscusem pe nimeni la fel de organizat ca fetele astea. Cu ele alături, nu aveam cum să pierd.

Alegerea a început cu 35 de fete. Acum, grupul s-a restrâns la șase – Elita, iar competiția pentru a câștiga dragostea prințului Maxon este mai aprigă ca niciodată. Cu cât se apropie America de inima prințului, cu atât mai mult se luptă să descopere ce este cu-adevărat în sufletul ei. Fiecare moment petrecut în compania lui Maxon este ca o poveste frumoasă, plină de romantism răscolitor. Însă de câte ori își vede prima dragoste, pe Aspen, este din nou atrasă irezistibil de dorința de a trăi alături de el viața pe care o plănuiseră împreună. În vreme ce ea este sfâșiată între două promisiuni de viitor foarte diferite, restul Elitei va ști exact ce-și dorește, iar America va fi la un pas de a pierde ocazia alegerii. Pe fondul dificilei decizii, rebelii violenți sunt tot mai hotărâți să dea jos monarhia, iar planurile lor pot distruge și ultima șansă a Americii de a se bucura de un final fericit.

„*Elita*, cel de-al doilea volum al seriei *Alegerea*, este o carte relaxantă şi foarte captivantă prin intriga ei neaşteptată. Este un roman plăcut, uşor de citit, care te ţine cu sufletul la gură. O lectură potrivită pentru cei care apreciază distopiile moderne."
The Guardian

„O carte cu-adevărat fascinantă."
Publishers Weekly

LEDA

LEDA, marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei:
© 2013 by gustavo marx/merge left reps, inc.

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-606-8623-20-7
9 786068 623207
www.edituracorint.ro